

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 23 / III Legislatura / Tercer període

Dimecres, 15 de març de 1989

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda**

Sessió Plenària núm. 23

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició dels punts 3 i 9 de l'ordre del dia (p. 1096).

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'agressió al medi feta per un organisme o una institució dependent d'una Administració no catalana (Punt primer de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 1096).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1097).

Rèplica : I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 1099).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1099).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a les comissaries de policia i a altres organismes que depenen de l'Administració de l'Estat (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Serratusell (CiU) (p. 1100).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 1102).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'agregació i la segregació de municipis (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1102).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 1104).

Rèplica : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1104).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la conservació de les carreteres, autopistes i autovies de la Generalitat de Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Madueño (S) (p. 1104).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1107).*

Rèplica : *I. Sr. Madueño (S) (p. 1108).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1109).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 1110).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1112).*

Rèplica : *I. Sra. Barenys (S) (p. 1113).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1114).*

El M. H. Sr. President anuncia la retirada dels punts setè i vuitè de l'ordre del dia (p. 1115).

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a la una i deu minuts.

Modificació de l'ordre del dia

Elecció dels membres que correspon nomenar al Parlament al Consell Superior de la Cooperació (art. 107.a) de la Llei 4/83, del 9 de març, de Cooperatives de Catalunya) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura del text (p. 1115).

Votació : són elegits els senyors Josep Castaño i Colomé, per 49 vots; Francesc de Paula Martí i Martínez, per 48 vots; Jaume Terribes i Almega, per 48 vots, i Joan Ferré i Muñoz, per 29 vots (p. 1115).

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda.

Preguntes

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre la creació del nou municipi de Ciutat Badia

Formulació : *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 1115).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1115).*

Rèplica : *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 1116).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1116).*

El M. H. Sr. President (p. 1116), l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1116) i l'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1116) intervenen per una qüestió d'ordre.

Pregunta al Consell Executiu sobre les residències per a malalts de la SIDA

Formulació : *I. Sra. Utgés (S) (p. 1117).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1117).*

Rèplica : *I. Sra. Utgés (S) (p. 1117).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a eradicar de Catalunya la mendicitat infantil

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1117).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1118).*

Repregunta : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1118).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1118).*

Pregunta al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la legitimitat perquè un diputat o un grup de parlamentaris puguin interpel·lar el Govern en temes de terrorisme

Formulació : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 1118).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1118).*

Rèplica : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 1118).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1119).*

L'I. Sr. Clotas (S) (p. 1119) i l'I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 1119) intervenen per una qüestió d'ordre.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures del Govern de la Generalitat pel que fa a l'excés de nitrats en l'aigua de consum domèstic del barri de Jesús, de Tortosa

Formulació : *I. Sr. Curto (P) (p. 1119).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1119).*

Repregunta : *I. Sr. Curto (P) (p. 1120).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1120).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el mapa escolar de l'educació permanent d'adults a Catalunya

Formulació : *I. Sra. Torrent (S) (p. 1120).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1120).*

Repregunta : *I. Sra. Torrent (S) (p. 1120).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1120).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'expulsió d'un equip informatiu de TV3 del vestíbul de la Conselleria d'Ensenyament

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 1121).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1121).*

Rèplica : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 1121).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1121).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'homologació dels professors amb els funcionaris de la Generalitat

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 1121).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1121).*

Rèplica : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 1122).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1122).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les situacions d'assetjament sexual en el medi laboral català

Formulació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 1122).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1122).*

Repregunta : *I. Sra. Barenys (S) (p. 1123).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1123).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la igualtat d'oportunitats de la dona respecte a l'home pel que fa a la formació i la qualificació professionals i ocupacionals

Formulació : *I. Sra. Torrent (S) (p. 1123).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1123).*

Repregunta : *I. Sra. Torrent (S) (p. 1124).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1124).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els controls de medicina esportiva

Formulació : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 1124).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1124).*

Rèplica : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 1124).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1124).*

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1125).*

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat presentada una esmena tècnica (p. 1126). L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena tècnica, la qual és acceptada per assentiment (p. 1126).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1126).

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les sis i nou minuts.

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 89 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 1126).*

Explicació de vot : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1126), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1127), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1127), I. Sra. Fabián (IC) (p. 1128), I. Sra. Barenys (S) (p. 1128) i I. Sra. Servitje (CiU) (p. 1129).*

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1130).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat (p. 1131).*

Explicació de vot : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1131), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1131), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1131), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1132), I. Sr. Font (S) (p. 1132) i I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1133).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 31 de la Llei 11, del 1985, de Protecció de Menors (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Soto (S) (p. 1133).*

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1135), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1135), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1135), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1135) i I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 1135).*

Votació : *rebutjada per 42 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 1136).*

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 1136).*

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1137), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1137), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1138), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1139) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1139).*

Votació : *rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1140).*

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 23

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Pau i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'agressió al medi feta per un organisme o una institució dependent d'una administració no catalana.

2. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a les comissaries de policia i altres organismes que depenen de l'Administració de l'Estat.

3. Interpel·lació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la política regional a l'Assemblea Regional Europea.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'agregació i la segregació de municipis.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la conservació de les carreteres, autopistes i autovies de la Generalitat de Catalunya.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries.

10. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal.

11. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Protèctics Dentals de Catalunya.

12. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 30.1 de la Llei 11/1985, de Protecció de Menors.

13. Elecció dels membres que correspon nomenar al Parlament al Consell Superior de la Cooperació.

14. Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial.

15. Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics del 1992.

16. Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre el Procés d'Expropiacions i Transformacions a les Zones Regables d'Interès Nacional de les Terres de Lleida.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la Política General en el Debat Interpartidista i l'Ús dels Mitjans de Comunicació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Transport de Mercaderies per Carretera.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua.

Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

D'acord amb l'article 37.2 del Reglament, es comunica la constitució de la Comissió de Seguiment Catalunya-CEE : han estat designats President l'Honorable senyor Josep Manuel Basañez, Vice-president l'Illustre senyor Santiago Riera i Secretari l'Illustre senyor Josep Moliner.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. La dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega, la Presidència, que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran avui a dos quarts de cinc de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

I, abans d'entrar a l'ordre del dia, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia, amb la supressió dels punts números 3 i 9 : el 3 era interpel·lació al Molt Honorable senyor President de la Generalitat sobre la política regional a l'Assemblea Regional Europea i la número 9, interpel·lació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries, interpel·lacions, ambdues, formulades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, tot acollint la seva sol·licitud de posposar-les per a un proper Ple.

**Interpel·lació al Consell Executiu,
tramitada pel procediment d'urgència,
sobre l'agressió al medi feta per un
organisme o una institució dependent
d'una Administració no catalana**

I ara passem al primer punt de l'ordre del dia, que és : interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'agressió al medi feta per un organisme o una institució dependent d'una Administració no catalana, que formularà l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, senyors consellers, com segurament vostès ja saben, l'Estatut d'Autonomia ens dona competència per vetllar per la protecció del nostre medi. Concretament, a l'article 9, en el seu apartat número 10, se'ns atorga competència exclusiva dels espais protegits, i, per altra banda, en el marc del punt 6 de l'article 10, la Generalitat rep competències per a la protecció del medi ambient, tot i havent de respectar la legislació bàsica de l'Estat.

És, doncs, vetllant pel compliment d'aquestes prerrogatives que, mitjançant aquesta interpel·lació, m'agradaria que el Govern m'expliqués com s'ho fa per fer respectar la legislació en matèria de protecció del medi dins del territori català quan organismes dependents d'una altra Administració no catalana duen a terme accions o obres que afecten el medi o poden atemptar contra la integritat dels espais protegits —em refereixo, principalment, a les actuacions que a casa nostra poden tenir organismes tals com la RENFE o la Telefònica o administracions com el Ministeri d'Obres Públiques, el MOPU.

Perquè la resposta no hagi de quedar en quatre generalitats,

exposaré al senyor Conseller que m'hagi de contestar un cas ben concret, i així podrem parlar d'una manera més pràctica : des de fa anys —com a mínim, deu o dotze—, la ciutat de Girona sospira per trobar la solució que li permeti descongestionar l'artèria principal de la ciutat, ocupada actualment pel trànsit de la carretera N-II; d'aquest problema, en som sabedors la pràctica totalitat dels diputats de la circumscripció gironina, i en més d'una ocasió hem fet declaracions demanant que s'hi posi una ràpida solució. Ara bé, crec que no s'ha de confondre una solució urgent amb una solució a qualsevol preu.

Els faré gràcia d'estalviar-los la llarga història que ha desembocat a la situació actual —no crec que sigui essencial per al que tracto d'explicar—, però sàpiguen, senyories, que, després d'anys de tràmits i d'estira i arronsa, per fi el MOPU ha presentat a informació pública un estudi informatiu en el qual es pretén fer passar la variant de la N-II per la vall de Sant Daniel. Aquesta vall és precisament l'únic paratge dins del terme municipal de Girona que gaudeix de l'empara d'un pla especial de protecció del paisatge i de la vegetació, aprovat per l'Ajuntament de Girona i reconegut com a tal per la Comissió Territorial d'Urbanisme. El pla, en un dels seus punts, diu textualment : «Es prohibeix l'obertura de carreteres, autovies o autopistes en l'àmbit de la vall». És davant d'un cas així, on es violen clarament les proteccions del medi establertes per un pla de protecció legalment vigent, que pregunto quins són, en aquest cas, els propòsits de capteniment del Govern : què pensa fer quan, seguint una directriu de la Comunitat Europea, d'obligat compliment, l'Estat ha promulgat un decret l'any 1986 —concretament, el 1302—, on s'especifica que tot projecte d'obres de carreteres —com la que ara es vol construir a la vall de Sant Daniel— cal que vagi acompanyat d'una avaluació de l'impacte ambiental, que fins ara el MOPU no ha presentat, mancança que ha originat les queixes d'un bon grapat d'entitats cívico-culturals gironines? En veure la reacció popular, el MOPU ha intentat fer callar aquestes objeccions de transgressió de la legalitat encarregant un estudi de repercussions ambientals i reordenació ecològica que res no té a veure amb l'avaluació d'impacte que menciona el decret de l'Estat. Cal dir que, malgrat tot i la seva limitació, aquest estudi —és una paradoxa— acaba dient que les úniques alteracions ambientals significatives que ocasionaria el traçat que es vol fer a la carretera quedarien circumscrites casualment a la vall de Sant Daniel, precisament el lloc que té protecció oficial. Últimament, fins i tot, davant d'aquests fets, l'Ajuntament de Girona, que, en principi, estava d'acord amb el projecte presentat, a la vista del poc crèdit que mereix dintre de la població l'estudi que ha encarregat el MOPU, ha encarregat un altre estudi —amb garanties oficials, aquesta vegada— per poder-se pronunciar amb més fonament de causa, al Col·legi Universitari de Girona. Què pensa fer el Govern davant de tot això?

Què pensa fer el Govern quan els ajuntaments que són afectats per aquesta variant que en un inici posaven objeccions resulta que ara callen, i no perquè el projecte hagi millorat, sinó perquè el MOPU els ha promès a cadascun d'ells de fer-se càrrec d'algunes petites millores vials que tenen pendants de realitzar? De tota manera, el MOPU els ha promès fer això, però no ara i conjuntament amb la variant, sinó per a més endavant, quan la variant ja estigui llesta. Crec que, en casos així, el

Govern té no solament les competències necessàries per intervenir, sinó que, a més, cal que no faci de simple espectador i que actuï en defensa de la legalitat que cal respectar.

És per això que el nostre Grup ha presentat aquesta interpellació, i esperem rebre per part del conseller —suposo que és el senyor Molins— a qui correspongui una resposta clara, sense lloc a ambigüitats, que ens permeti conèixer les mesures de capteniment que pensa prendre, en defensa de la nostra natura, en aquest cas i en d'altres de semblants que puguin sorgir en un futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casanovas. Per contestar la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor President, ens trobem novament amb un cas —que no és la primera vegada que li succeeix, si més no, a aquest diputat i conseller, en aquest cas—, que és una interpellació formulada en termes genèrics —com sembla que obliga el Reglament de la Cambra— que, després, en la seva exposició, és portada a un cas estrictament concret. Jo no voldria, senyor President, que la meua resposta, que òbviament serà genèrica, pogués ser considerada, particularment pel senyor Diputat interpellant, com una manca de respecte o com una manca de deferència vers ell : és absolutament impossible que nosaltres puguem donar una resposta concreta, que és exposada estrictament en el moment de formular la interpellació, d'una manera concreta, quan la interpellació ha estat formulada d'una manera genèrica. Voldria, doncs, senyor President, que no fos aquesta forma de resposta, per part meua, interpretada, ni molt menys, com una manca de respecte ni a la Cambra ni al senyor Diputat interpellant.

El Sr. PRESIDENT : Estigui tranquil, senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : ... i contesti la interpellació en els termes en què ha estat formulada en l'enunciat, en termes generals (*remor de veus*.)

El Sr. CONSELLER : Gràcies, senyor President.

Com recordava el mateix Diputat interpellant, com a conseqüència de la directiva 85/377 de la Comunitat Econòmica Europea, del 27 de juny del 85, l'execució de certes obres, instal·lacions o altres activitats públiques o privades que poden comportar incidències notables sobre el medi ambient requereix prèviament un estudi avaluador dels seus efectes previsibles. La directiva esmentada ha regulat en els aspectes bàsics el contingut i procediment de tramitació dels estudis d'avaluació de l'impacte ambiental, els quals han de formar part dels respectius projectes. Com es veurà, tant la legislació estatal com la catalana contenen disposicions que, d'acord amb la directiva comunitària, configuren jurídicament aquesta matèria.

Cal recordar que ha estat un principi constant en els successius programes d'acció de la Comunitat Europea en matèria de medi ambient la consideració que les polítiques ambientals han d'anar adreçades a evitar en el seu origen les pertorbacions i contaminacions, més que a intentar corregir ulteriorment els seus efectes. En aquest context, les avaluacions d'impacte ambiental constitueixen un instrument de caràcter preventiu,

amb una operativitat avalada per l'experiència adquirida en molts països desenvolupats, on, d'uns anys ençà, han estat aplicats d'una manera habitual.

La mateixa estratègia mundial per a la conservació, de 1980, en el marc de les mesures destinades a assolir la integració de la conservació i del desenvolupament, considera que les avaluacions d'impacte ambiental esdevenen un mitjà excel·lent per garantir que les informacions ecològiques i socials s'adjuntin a les informacions econòmiques i materials que serveixen de base per a l'adopció de les decisions i que, per tant, haurien de ser part integrant del planejament o del projecte de tota operació important que requereixi autorització governamental.

Conceptualment, hom entén per avaluació d'impacte ambiental el conjunt d'estudis i sistemes tècnics que permeten estimar els efectes sobre el medi de l'execució d'un determinat projecte, obra o activitat. Els estudis corresponents han d'incloure, almenys, l'estimació dels efectes sobre la població humana, sobre les aigües, sobre l'aire, sobre el clima, sobre la gea, sobre els sòls, sobre la flora, sobre la vegetació, la fauna, els ecosistemes que conformen i el paisatge. També han de contenir l'estimació de les incidències del projecte sobre el patrimoni cultural o sobre les relacions socials, entre d'altres.

En el decurs del desenvolupament de la seva tramitació, els estudis d'impacte ambiental han de ser sotmesos, en qualsevol cas, a informació pública. D'altra banda, l'òrgan ambiental de l'Administració competent per a la realització o l'autorització del projecte ha d'emetre, en cada cas, la declaració d'impacte, en la qual, prèvia avaluació del corresponent estudi d'impacte, es determinaran les condicions que hagin d'establir-se per a la protecció adequada del medi i dels recursos naturals. Hom ha de donar sempre publicitat a la declaració d'impacte.

La legislació vigent a Catalunya estableix un conjunt molt diversificat de mesures per prevenir o, en el seu cas, corregir, els efectes negatius sobre el medi d'aquelles obres, instal·lacions o activitats susceptibles d'originar impactes greus i significatius. Cal esmentar especialment el Decret 114/88, del 7 d'abril, d'avaluació d'impacte ambiental, norma jurídica que aplica, en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, la directiva comunitària esmentada, d'acord amb la legislació estatal bàsica.

Són subjectes a aquest Decret els projectes de grans instal·lacions industrials —refineries de petroli, instal·lacions de gasificació, de piròlisi d'esquistos vitaminosos, plans de siderúrgies integrals, instal·lacions químiques integrades, etcètera—, d'instal·lacions de centrals tèrmiques, d'instal·lacions d'emmagatzematge o tractament de residus, de grans infraestructures —autopistes, autovies, ferrocarrils, ports, aeroports, grans preses, etcètera—, i primeres repoblacions quan impliquin risc de transformacions ecològiques negatives greus. Així mateix, s'aplica a totes les obres i instal·lacions que puguin perjudicar notòriament els valors preservats en els espais naturals objecte de protecció especial —parcs nacionals, parcs naturals, reserves naturals i paratges naturals d'interès nacional—, i, en general, en tots aquells espais inclosos en el Pla d'Espais d'Interès Natural.

Quan la promoció o autorització d'aquestes obres, instal·lacions o activitats, corresponen a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, l'esmentat Decret fixa, per als projectes respectius, un procediment especial que conclou amb la declaració d'impacte, la qual ha de ser efectuada per la Comissió

Central d'Indústries i Activitats Classificades. Per tal d'exercir aquesta i altres funcions que li encomana el Decret, s'ha creat, en el si de la Comissió, una subcomissió tècnica, formada per representants de sis departaments —Governació, Cultura, Sanitat i Seguretat Social, Política Territorial i Obres Públiques, Agricultura, Ramaderia i Pesca, i Indústria—; és conegut probablement pel senyor Diputat que, arran la creació de la Direcció General del Medi Ambient, aquesta Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades ha estat traspasada a competència d'aquesta Direcció General del Medi Ambient, i, per tant, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Quan la promoció o autorització d'aquestes activitats correspon a l'Administració de l'Estat —que és tema que plantejava, fonamentalment, en la seva intervenció l'Il·lustre senyor Diputat—, quan la promoció o autorització d'aquestes activitats correspon a l'Administració de l'Estat, el procediment d'avaluació d'impacte ambiental es regeix per les disposicions estatals sobre la matèria; en concret, cal esmentar el Reial Decret legislatiu 1302/86, del 28 de juny —al qual ha fet referència l'Il·lustre senyor Diputat—, d'avaluació de l'impacte ambiental, i el seu reglament posterior, el Reial Decret 1131/1988, del 30 de setembre.

Els projectes sotmesos a aquest procediment són, amb algunes excepcions, els mateixos que determina la legislació catalana. Així mateix, la Llei 25/88, del 29 de juliol, de Carreteres de l'Estat, estableix que els projectes d'autopistes i d'autovies que suposin un nou traçat, i també els de noves carreteres, hauran d'incloure la corresponent avaluació d'impacte ambiental, d'acord amb la normativa aplicable a aquest efecte.

La formulació de la declaració d'impacte és duta a terme per l'òrgan ambiental de l'Administració de l'Estat, en concret, la Dirección General del Medio Ambiente, del Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo. Cal assenyalar que la declaració d'impacte, a més del que ha estat exposat anteriorment, determinarà, als efectes ambientals, la conveniència o no de realitzar el projecte, i, en cas afirmatiu, fixarà les condicions sota les quals haurà de realitzar-se. També inclourà les prescripcions pertinents sobre la manera de realitzar el seguiment de les actuacions. Les condicions fixades en la declaració d'impacte tenen el mateix valor i la mateixa eficàcia que la resta de condicions incloses en l'autorització. En aquest procediment, l'Administració de la Generalitat pot ser consultada en el procediment d'avaluació d'impacte ambiental, per tal que els objectius adoptin les alternatives menys impactants i continguin les mesures correctores o restauradores necessàries.

L'incompliment de les condicions ambientals o l'inici de l'execució d'un projecte subjecte al procediment d'avaluació d'impacte, sense haver complert aquest requisit, poden suposar la suspensió de les activitats a requeriment de l'òrgan ambiental, a més de l'obligació de restaurar la realitat física o biològica alterada, i també l'execució d'altres actuacions disciplinàries. D'altra banda, atès que les disposicions catalanes en matèria d'espais naturals —protecció de flora i fauna, contaminació, etcètera— resulten, en qualsevol cas, d'aplicació, es realitzen, mitjançant les unitats orgàniques competents, les actuacions de seguiment necessàries per garantir el compliment de les normatives ambientals vigents a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. L'Illustre senyor Marçal Casanovas pot fer ús del dret de rèplica, per cinc minuts.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyor Molins, en cap moment no dubto del respecte mutu que ens podem tenir vostè i jo, això no ho he posat en cap moment en dubte. Ara bé, això sí que m'estranya que vostè no sabés de què es tracta, perquè precisament una pregunta que és calcada, exactament, que va passar —en acabar l'any passat, era la base d'aquesta interpellació— a pregunta, precisament em va telefonar el senyor Jacint Mateu, de la Direcció General del Medi, que és sota les seves ordres, i em va preguntar de què es tractava, això, per poder-me contestar, i ara vostè em diu que no en sap res. Bé, doncs, ho sento, vostè ja sap que la forma, el Reglament de la Cambra, ens obliga, quan volem fer una interpellació, a tractar les coses d'aquest sistema, jo crec que és una mancança però és obligada, i ens hi hem de cenyir. Per tant, és clar, jo ho havia de fer així, però el senyor Jacint Mateu sabia exactament de què es tractava.

Bé, li agraeixo la il·lustració que vostè ens ha donat del que és un estudi d'impacte. Vostè, això, ho ha sabut desenvolupar molt bé, ens ha il·lustrat a tots plegats amb exactitud del que es tracta, dels tràmits que s'han de seguir, però el que nosaltres creiem —i la població de Girona, en la seva gran majoria, creu— és que aquest estudi d'impacte no existeix en aquesta possibilitat, en aquest estudi de possibilitat de variant que ha fet el MOPU. I no existeix, perquè el que va encarregar —davant les protestes de la gent—, el que va encarregar el MOPU va ser un estudi a un senyor particular, i això no creiem que pugui ser vàlid; ha de tenir una certa entitat, com el que ara ha demanat l'Ajuntament de Girona, a un mitjà universitari, ha de ser un..., tenir una certa entitat, i més quan aquest senyor té la promesa del MOPU que serà el president de la Comissió de Seguiment que s'establirà per a uns anys, per veure com es desenvolupa l'impacte del medi, un cop realitzada la carretera. Això trobem que no és això.

Bé, li voldria dir, d'altra banda, que en aquest Decret espanyol on es parla de les autopistes i autovies —que és el que requereix l'estudi d'impacte—, s'oblida una cosa que diu la directriu de la Comunitat Europea : que són les vies ràpides. Potser —no és que ho hagi dit ningú—, potser és per aquí que el MOPU creu que es pot estalviar l'estudi d'impacte en aquest cas; nosaltres creiem que això no pot ser, que no ha de ser per aquí, perquè, evidentment, via ràpida o autovia és una cosa molt, molt similar, i, per tant, creiem que entra dintre d'això, i, a més a més, la directriu de la Comissió Europea també parla de les vies ràpides.

D'altra banda, vostè diu..., molt bé, tot això que m'ha explicat és molt bonic : el tràmit, el procediment, la manera com s'ha de fer, com s'ha de seguir..., però el que a mi m'agradaria saber i el que el nostre Grup voldria saber és que davant d'una transgressió de la legalitat, que creiem nosaltres que s'efectua, bé, doncs, d'això fa mesos que se'n parla a Girona. No hem vist, no hem sentit cap representant del Govern de Catalunya que n'hagi dit la més mínima cosa, d'això : què pensa fer la Generalitat, que té competència per a la defensa del medi a Catalunya, què pensa fer quan —i aquí em remeto al que he dit en la meua interpellació— un organisme no dependent de la Generalitat de Catalunya actua en contra d'aquest medi, per man-

cança legal en els plantejaments del que fa? Què pensa fer? És això el que demano, i això sí que ho demano en la interpellació, i li agrairia, senyor Conseller, que em contestés bàsicament això : què pensa fer la Generalitat de Catalunya quan un organisme no dependent de la Generalitat de Catalunya agredeix o hi ha presumpció que pot agredir el medi a casa nostra? Li agrairia una resposta clara en aquest sentit.

Moltíssimes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Jo li voldria aclarir —al fil d'unes manifestacions que acaba de fer el senyor Casanovas— que en matèria d'interpellacions no és el Reglament que forci els diputats a una determinada conducta, sinó que és a l'inrevés, són els diputats que forcen el Reglament per poder maniobrar de certa manera, eh? De manera que considero lícit, en ús de la llibertat d'expressió, eh?, però, vull dir, la interpellació està claríssimament regulada en el Reglament. *(Ll. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CASANOVAS : Sí, precisament és això el que deia jo : que la interpellació, senyor President, està regulada d'una manera estricta en el Reglament, i que, per tant, per poder exposar uns casos que creiem de prou entitat cal fer aquest tipus de cabriolet reglamentàries.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé; l'Honorable Conseller té la paraula per al torn de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies, senyor President.

Jo potser perquè en funció de la meua responsabilitat en el Departament ja he agafat força costum, un fort costum de contestar un pilot de preguntes cada setmana, li suggeriria al senyor Diputat que utilitzés aquest mètode. Jo crec que per escrit en responem no són..., les preguntes per escrit, normalment són tres i quatre planes de resposta, sobre la base del tipus de pregunta que es fa, les preguntes per escrit, les preguntes per escrit, i el meu Departament deu contestar aproximadament..., o jo, personalment, perquè s'adrecen personalment al Conseller, no al Departament, en responc al voltant de quinze o vint cada setmana, per escrit, i, doncs, sis o set en cada Ple, de preguntes orals. Vull dir que, de veritat, és un mètode crec que molt útil, ho demostra el fet que hi hagi tanta aflluència de preguntes, crec que és un mètode molt útil per respondre qüestions molt concretes.

De tota manera, senyor Diputat, i en referència a la seva insistència, potser explicant novament el procés trobarem la forma com pensem actuar en aquest cas com en d'altres, perquè entenc que posava, l'Illustre Diputat, el cas com un exemple, no pas per una pregunta concreta.

Doncs, posant el cas com un exemple, quan hi ha una obra de l'Estat que es fa a Catalunya, quina Administració actuant, per tant, és l'Administració de l'Estat, i quan l'Administració de l'Estat és competent en la realització d'aquella obra, l'Estat, com qualsevol altra Administració, ha de presentar un estudi d'impacte ambiental, ha de presentar un estudi d'impacte ambiental. I qui valora aquest estudi d'impacte ambiental, és a dir, allò que li he comentat que feia la Comissió d'Activitats d'Indústries Classificades en el cas de Catalunya quan l'obra és de competència del Govern de la Generalitat, allò que fa —pel que fa a les obres a Catalunya o de Catalunya— aquesta Comissió, en el cas que sigui una obra de l'Estat, ho fa la Direcció

General del Medio Ambiente del Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo. En aquests casos d'obres de l'Estat, el MOPU pot demanar l'opinió del departament de medi ambient o de la direcció competent de medi ambient de la Generalitat de Catalunya, i, fins avui, ho ha fet sempre; val a dir que el «sempre» és des del setembre del 1988, des de l'abril, perdó, que és des de quan existeix el reglament, setembre, ja ho havia dit bé, setembre del 88; i, fins avui, el funcionament ha estat normal, en el sentit que la nostra informació ha estat recollida i l'impacte ha estat valorat d'acord, també, amb la nostra informació. El Govern de la Generalitat té altres instruments per interrompre la realització d'obres públiques en el si del país, com ara, per exemple, els plans d'urbanisme. Per tant, a més a més de l'instrument de l'informe optatiu —que no obligat—, que ha d'emetre la Comissió del Medi Ambient o la Direcció General del Medi Ambient sobre aquests tipus de projectes, ens queden els instruments de les comissions d'urbanisme, que aproven una traça, en aquest cas, que vostè planteja, per exemple, d'una carretera: hem d'aprovar una traça, al seu moment; per tant, tenim també aquest instrument, i vull recordar-li, senyor Diputat, que fins i tot en el cas hipotètic i no adreçat a aquest exemple que vostè em posava, sinó general, que la comissió d'urbanisme corresponent no aprovés, i que el Consell Executiu de la Generalitat no aprovés, des del punt de vista urbanístic, una reserva determinada per a una infraestructura determinada, sempre pot, el Consell de Ministres, donar excepcionalment —perquè així està reglamentat— aquest tipus de permís. Per tant, tenim instruments, no només de medi ambient, sinó altres tipus d'instruments, per tal de valorar les coses que, des del punt de vista d'infraestructura o des del punt de vista de construcció de la mena que sigui, es facin a Catalunya d'acord amb el seu impacte ambiental. I, òbviament, el Govern de la Generalitat, que vetlla per l'impacte ambiental de les obres per ell realitzades a Catalunya, també vetllarà, òbviament, per les que faci qualsevol altra administració actuant.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a les comissaries de policia i altres organismes que depenen de l'Administració de l'Estat, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Serratusell, del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Serratusell. Té deu minuts per fer l'exposició.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
el compliment de la Llei de Normalització
Lingüística a les comissaries de policia
i a altres organismes que depenen
de l'Administració de l'Estat**

El Sr. SERRATUSELL: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, «la llengua catalana, element fonamental de la formació de Catalunya, n'ha estat sempre la llengua pròpia, com a eina natural de comunicació i com a expressió i símbol d'una unitat cultural amb profundes arrels històriques. A més, ha estat el testimoni de la fidelitat

del poble català envers la seva terra i la seva cultura específica. Finalment, ha servit molt sovint d'instrument integrador, facilitant la més absoluta participació dels ciutadans de Catalunya en la nostra convivència pacífica, amb total independència de llur origen geogràfic. Forjada en el seu territori, i compartida després amb altres terres, amb les quals forma una comunitat lingüística que ha aportat al llarg dels segles una valuosa contribució a la cultura, la llengua catalana es troba des de fa anys en una situació precària, caracteritzada principalment per l'escassa presència que té en els àmbits d'ús oficial, de l'ensenyament i dels mitjans de comunicació social». Això, senyores i senyors diputats, és el que diuen el primer i el segon apartat del Preàmbul de la Llei 7/1983, del 18 d'abril, de Normalització Lingüística de Catalunya. Cal reconèixer que, des de la seva promulgació, hem avançat, i ho hem fet gràcies a l'esforç de tots, a l'esforç de les nostres institucions —Generalitat, diputacions, municipis—; cal només esmentar recentment el consorci que darrerament s'ha creat, amb una col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments respecte a això. També gràcies als agents de comunicació: la premsa nacional i comarcal, ràdio, televisió, i també d'altres agents culturals: cinema, teatre, escriptors, etcètera.

Ara bé, jo em pregunto: ens podem sentir satisfets d'on hem arribat fins ara? Segons l'*Anuari Estadístic de Catalunya* del 1987, les dades sobre el coneixement de la nostra llengua al nostre país reflectien el següent: en aquest moment entén el català el 90% de la població, el sap parlar el 64%, el sap llegir el 60%, l'escriu el 31%, i no l'entén el 9%. Per a tots els pobles, la llengua és un dels signes més importants dins del reconeixement de la seva identitat nacional. Deia el President de la Generalitat als participants estrangers al Tercer Congrés Internacional de la Llengua Catalana, el maig del 86, el següent: «Per a nosaltres, la llengua és el nervi de la nació, el nervi del poble; potser per a altres nacions no ho és; potser tenen altres coses que les vertebrin, però en el cas de Catalunya la llengua és el nervi de la nació, és el que assegura la nostra identitat com a poble. El nostre» —deia— «és un poble que amb la defensa del fet lingüístic no només vol salvar la seva identitat com a nació, sinó que vol donar un exemple de capacitat de convivència, de diàleg, de capacitat d'aconseguir una societat que realment sigui oberta a tothom». Això, penso, senyores i senyors diputats, que sí que ho hem aconseguit; hem anat aprofundint en la via de la normalització, sense trencadisses, sense obrir ferides, sense crear, en definitiva, cap fractura dins la societat catalana, fet que, si s'hagués produït —com alguns pronosticaven—, hauria alterat molt greument i hauria posat en perill la convivència al nostre poble, fet que —ho repeteixo— no s'ha produït. Però, malgrat tot això, crec que ses senyories convindran amb mi que encara ens queda molt de camí per recórrer. Com diu el poeta: «Més lluny, hem d'anar més lluny».

Però, per fer aquest camí, no n'hi ha prou, com ens recorda el President, que els poders públics —ajuntaments, Generalitat, etcètera— facin el que han de fer, sinó que també cadascú faci el que ha de fer cada dia; cada dia es produeixen moltes oportunitats de demostrar que estem, tots nosaltres, disposats a defensar la nostra llengua. Nosaltres, senyories, hem de ser els primers agents normalitzadors; per això crec que és digne d'elogi l'actitud de persones com el senyor Salvador Estany,

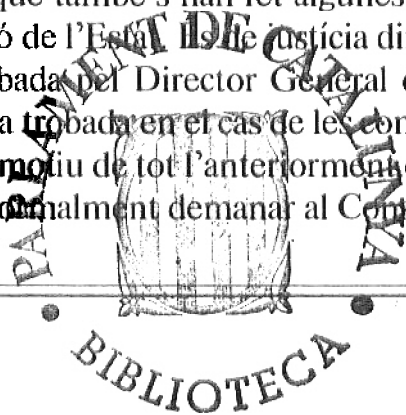
ciutadà de Granollers, que és el que, en definitiva, amb la seva actitud valenta, m'ha motivat per fer aquesta interpellació. Alguns dels esdeveniments que ara comentarem van ésser motiu d'una pregunta per escrit, formulada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana en el BOPC número 15, que fou contestada per l'Honorable Conseller de Cultura i publicada en el BOPC 21, del 14 de novembre, en la qual manifestava la voluntat del Govern de la Generalitat de continuar actuant en defensa dels drets lingüístics dels ciutadans, malgrat que parlava el Conseller en la seva resposta la limitació quant a les possibilitats d'actuació del Govern català en casos d'infracció de la normativa vigent. Atès el contingut de la sentència del Tribunal Constitucional 83/1986, del 26 de juny, per la qual, com vostès saben, es va anul·lar l'article 4.2 de la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya, article que atorgava al Consell Executiu una àmplia legitimació per a actuar davant de qualsevol organisme, judicial o administratiu, per tal de fer efectius els drets reconeguts a l'article tercer de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. També cal recordar, més recentment, la Resolució 23/III, del Parlament de Catalunya, sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística, adoptada per la Comissió de Política Cultural el dia 17 de novembre de 1988, i publicada en el BOPC 24, del 28 de novembre, en la qual s'instava el Consell Executiu a continuar realitzant les actuacions necessàries per a complir la Disposició Addicional de la Llei 7/1983, de Normalització Lingüística, per tal d'aconseguir acords per a la modificació d'aquelles normes que impedeixen o dificulten l'ús normal del català en el Registre Civil, Mercantil i de la Propietat, i per remoure els obstacles que limiten l'esmentada normalització.

Doncs, bé, avui voldria —si m'ho permeten— referir-los més a bastament els fets que motiven la meua interpellació: el senyor Estany, en un moment determinat, es dirigeix a la comissaria de policia de Granollers a fi i efecte de realitzar una denúncia i, en tot moment i amb tota correcció —i així ens consta, perquè ha estat reconegut per la mateixa comissaria que aquest Diputat ha visitat amb posterioritat—, es dirigeix en català. Aleshores, és inútil que ell intenti ser escoltat o ser atès en la nostra llengua, i, després de passar d'un agent a l'altre, el senyor Estany ha d'abandonar la comissaria sense poder realitzar la denúncia —per un robatori que havia sofert— que volia fer. Com a conseqüència d'això —i crec que vostès ho saben, perquè es va comentar en el passat debat de política general—, el senyor Estany adreça una carta a l'aleshores Ministre de l'Interior, senyor Barrionuevo, queixant-se de l'actitud dels funcionaris de la comissaria de policia de Granollers. Jo, permetin-me, no em puc sostraure a la temptació —encara que també es va comentar— de, molt breument, referir-me a la resposta que el senyor Estany va rebre del senyor Rodríguez Colorado; només els llegiré un breu paràgraf. «Como quiera que su interpretación sobre el bilingüismo dentro del territorio nacional no se ajusta en absoluto a lo promulgado por la Constitución Española, lamento comunicarle que en este caso concreto no me siento obligado a darle explicaciones, ya que, como leo en su carta, tiene usted un perfecto dominio del idioma castellano, por lo que debería plantearse usted su actitud ante los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado», etcètera. Bé, aquesta carta ja va ser comentada, i va ser també contestada pel Director General de Política Lingüís-

tica, amb una sèrie d'aspectes als quals feia referència, que també m'hi referiré, però el que sí que és interessant de constatar és que aquest ciutadà —a part de fer una sèrie d'actuacions, com va ser posar en coneixement de determinats organismes el fet amb què s'havia trobat— es dirigeix al jutjat i fa una denúncia per aquest fet, perquè ell considera lesionats els seus drets, i aquí els he de dir que, en aquesta denúncia que aquest ciutadà fa, d'alguna manera, el jutjat reconeix i recull els drets dins el que és la normalització lingüística que ell té com a ciutadà de Catalunya, de dirigir-se en tot moment a aquests organismes dependents de l'Administració de l'Estat en català. La carta —o les cartes, perquè van ser dues, concretament— que va adreçar al Director General de Política Lingüística de la Generalitat, feien bàsicament esment a tota una sèrie de preocupacions que es tenien respecte a això, i aquestes dues cartes no han estat contestades. Però, bé, no és només aquest fet puntual d'aquest ciutadà de Granollers, sinó que, darrerament, s'han produït altres fets, i potser alguna de ses senyories coneixeran, segurament, el que va passar a Ripoll, on no es va voler admetre una denúncia d'un ciutadà perquè la feia en català, o també altres queixes que s'estan produint encara arreu del nostre país.

Deixaré de banda un dels aspectes de la meua interpellació —que és, concretament, aquest de les comissaries— i entraré molt breument, perquè el temps així m'ho indica, en un altre dels punts que ens preocupa, que és els registres. Aquest mateix ciutadà es dirigeix al registre demanant una certificació i es troba amb la sorpresa que no només se li nega el dret a expressar-se en català, sinó que se li diu explícitament que hi ha un article del reglament del Registre Civil que prohibeix —prohibeix— l'ús del català en el Registre Civil. Aleshores, aquest senyor torna a fer el mateix: presenta les seves denúncies, hi ha tot un seguit de reculls que, per brevetat, els estalviaré, en els quals es ve a dir, en síntesi, que, d'alguna manera, després de la promulgació de la Constitució, després del nostre Estatut i de la Llei de Normalització Lingüística, ha quedat un article, allà, capficat, enquistat en el que és el reglament del Registre Civil, que, realment, s'entén que hauria d'estar derogat i així s'hauria de contemplar. Malgrat tot, hi ha una resolució, hi ha un informe del Director General del Registre Civil i del Notariat que, contradient realment aquest fet, entén que «per salvaguardar l'eficàcia» —diu— «“nacional”» —ho poso entre cometes; l'hi poso jo— «i internacional dels certificats del Registre Civil», doncs, cal considerar que aquest article, realment, no ha estat derogat. A la Generalitat de Catalunya em consta que també el Director General de Política Lingüística es dirigeix a l'Administració de l'Estat, d'alguna manera, intentant trobar sortida a aquest enrenou que, simplement, l'únic que sí que se'ns reconeix —i, fixin-se vostès, si no fos així, penso jo, quina vergonya— que les actes que durant la Generalitat republicana van ser transcrits literalment en català, en aquest cas sí que no cal que se'ns donin traduïdes al castellà. Això és l'únic que se'ns reconeix en aquest moment.

Doncs, bé, em consta que també s'han fet algunes actuacions davant l'Administració de l'Estat de justícia dir que realment la receptivitat trobada pel Director General dels Registres és molt diferent a la trobada en el cas de les comissaries de policia i, per tant, amb motiu de tot l'anteriorment exposat, d'alguna manera voldria formalment demanar al Consell Exe-

cutiu quines mesures ha pres fins ara i compta prendre de manera immediata per aconseguir que els ciutadans de Catalunya puguin utilitzar el català a les comissaries de policia. Quines mesures ha pres fins ara i compta prendre el Govern de la Generalitat per aconseguir el reconeixement de l'oficialitat del català al Registre Civil, mitjançant la incorporació de la llengua pròpia de Catalunya als seus llibres i assentaments i a les seves certificacions? I quines mesures ha pres fins ara i compta prendre el Govern de la Generalitat per aconseguir, mitjançant l'aplicació de la Disposició Transitòria Primera de la Llei de Normalització Lingüística, la fixació del termini previst en la Disposició esmentada amb vista a la normalització lingüística a l'Administració civil de l'Estat a Catalunya, als registres de dependència estatal i als altres organismes que depenen d'aquella administració?

Per acabar, voldria dir que per la seva part, el senyor Estany acaba de denunciar recentment a la premsa comarcal un altre cas d'incompliment, per desconeixements de la Llei de Normalització Lingüística a una notaria. Com veuen, senyores i senyors diputats, hem fet molt de camí, però el camí que ens queda encara és llarg.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Serratusell. Per contestar la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis) : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, reiterant el que ja havia dit contestant a una pregunta en el mes de novembre el Conseller de Cultura, he d'assenyalar que el Govern de la Generalitat ha actuat i continuarà actuant en defensa dels drets lingüístics dels ciutadans, tot i que, com molt bé ha assenyalat vostè, aquesta actuació s'ha de dur a terme respectant el contingut de la sentència de l'any 1986, del 26 de juny, amb la qual es va anul·lar l'article 4.2 de la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya.

El precepte anul·lat atorgava al Consell Executiu de la Generalitat una àmplia legitimació per actuar davant de qualsevol organisme judicial o administratiu, per tal de fer efectius els drets reconeguts en l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Tot i que aquesta sentència constitueix un fre a la possibilitat d'actuació en cas d'infracció contra aquests drets, el Govern té la ferma intenció d'aprofitar totes aquestes vies, totes les vies que la Llei li permet per impedir qualsevolga infracció.

Com vostè ha assenyalat també, la Direcció General de Política Lingüística va reaccionar de manera immediata davant l'afer que ha motivat la seva interpellació, reclamant una rectificació per part del Director General de la Policia a través de sengles cartes de 27 de setembre i del 6 d'octubre del 88. Simultàniament a la tramesa d'aquestes cartes, el Director General de Política Lingüística va escriure també a la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya tot reclamant la necessària col·laboració per resoldre aquesta qüestió.

Pel que fa referència als registres civils, cal dir que s'han mantingut converses amb el Ministeri de Justícia per l'emissió de la documentació bilingüe per part dels registres civils. Fruits d'aquests contactes, el Butlletí Oficial de l'Estat de 6 de juny del 88 publica una ordre del Ministeri de Justícia, per la qual s'aprova l'emissió bilingüe dels següents documents : de-

claració de naixement, declaració de defunció, declaració i comunicació de deslliurança de criatures abortives. Posteriorment ja, i mitjançant el Departament de Justícia, d'acord amb les converses mantingudes, s'ha tramès al Ministeri la traducció al català de la documentació següent : llibre de família, certificació en abstracte de la inscripció de naixement, certificació en abstracte de la inscripció de matrimoni, certificació en abstracte de la inscripció de defunció, fe de vida i estat i certificació negativa del registre civil.

Cal dir que en aquests moments —i és bo de subratllar-ho— l'actitud de la Direcció General de Registres i de Notariat del Ministeri de Justícia és positiva. Com a resum del que hem manifestat, cal destacar que una de les primeres actuacions, de les primeres accions de la Generalitat de Catalunya dels primers moments ja des de la seva restauració fou la tasca de normalització lingüística i fer del català la llengua utilitzada normalment a totes les instàncies oficials del país. Les actuacions que es plantegen dins la interpellació que formula el senyor Serratusell ens obliga, com a Govern de Catalunya, a continuar utilitzant tots aquells recursos que tinguem a l'abast per tal d'aconseguir plenament la culminació del procés de normalització lingüística, que constitueix un dels objectius prioritaris de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Serratusell vol fer ús de rèplica. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem al quart punt de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu sobre l'agregació i la segregació de municipis, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Àngel Colom, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Senyor Àngel Colom, té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'agregació i la segregació de municipis

El Sr. COLOM : Molt Honorable President, il·lustres senyores i il·lustres senyors diputats, en l'exposició de motius de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, aquest Parlament hi destacava l'establiment de mecanismes que habilitin iniciatives municipals de fusió o d'agrupació voluntàries que es poden concretar en acords intermunicipals.

La Llei parteix del municipi com a nivell bàsic i essencial de l'organització territorial de Catalunya, que permet fer més efectiva la participació dels ciutadans en l'adopció de les decisions públiques que els afecten més directament. El mapa municipal de Catalunya, però, és un mapa complicat : al nord, al sud, a l'est i a l'oest hi ha municipis o parts de municipis que volen segregar-se o agregar-se a un altre. La mateixa Llei reconeix que el territori és un dels elements determinants del municipi —inevitablement suggereix la gestió de la reforma municipal—, la Llei potencia també la participació dels mateixos municipis i dels veïns en els procediments d'alteració de termes, reduïx la direccionalitat de l'Administració de la Generalitat per la resolució dels expedients i estableix la necessària intervenció del Parlament en els casos en què hi formula oposició el municipi o bé els municipis afectats.

Succeeix, però, que, des de la promulgació i l'entrada en vigor de l'esmentada Llei, municipis i col·lectius de veïns han intentat per ara en va que el Govern de Catalunya accelerés la resolució dels expedients que els permetin segregar-se i/o agregar-se a altres municipis en funció de realitats i de realitats no reconegudes per l'administració.

Els noms de l'Ampolla i el Perelló, o de Vila-seca i de Salou són, segurament, els que han tingut més ressò immediat i on la polèmica a favor i en contra de llur segregació ha estat viva i tot sovint, fins i tot, apassionada. Hi ha altres casos de naturalesa diversa on nuclis d'un municipi pretenen que se'ls reconegui una realitat en una situació *de iure*, són col·lectius de veïns que volen que la gestió dels seus interessos respectius dels serveis indispensables als quals tenen dret es faci plenament en el si del municipi on, com deia, ja pertanyen *de facto*.

A la comarca d'Osona es donen dos d'aquests casos que motiven la present interpellació: em refereixo als nuclis o entitats de població que realment estan agregats als nuclis urbans de Santa Eugènia o d'Olost, però que pertanyen absurdament als municipis de Taradell i d'Oristà, respectivament. No es tracta pas d'ampliar el mapa municipal de Catalunya; el legislador ja va deixar constància al seu dia d'un cert pànic en aquest sentit en la Llei de Règim Local, quan afirmava que s'ha dit que el nombre de municipis de Catalunya és excessiu i que comporta una fragmentació, que és una de les causes de la crisi municipal, crisi que es manifesta essencialment en la manca de recursos i de capacitat per prestar amb eficàcia els serveis corresponents.

Es tracta, en el cas que motiva la present interpellació, de corregir en el mapa de Catalunya una sèrie d'absurds, i no entenem el capteniment per part del Govern quant a la política general de desplegament de la mateixa Llei de Règim Local, quant a delimitacions dels termes municipals, tenint present la voluntat dels ciutadans i ciutadanes que hi viuen, i la voluntat dels veïns de l'entitat de població denominada el Raval d'Olost, del terme municipal d'Oristà, és pertànyer *de iure*, a tots els efectes, al municipi d'Olost, que ja els dona la majoria dels serveis i on s'hi troben territorialment connectats i units. La vida dels veïns del Raval d'Olost, està totalment connexionada amb la del poble d'Olost, la majoria hi tenen el seu lloc de treball, els nens hi van a l'escola o bé quan assisteixen al centre comarcal d'ensenyança general bàsica, a Prats del Lluçanès, l'autobús que els transporta els recull també a la parada d'Olost; els serveis de correus, els serveis farmacèutics, telefònic o de subministrament d'aigües, per citar-ne alguns, són prestats ja en el municipi d'Olost. Parroquialment, el Raval, de ja fa temps, pertany a Olost, en canvi el nucli urbà d'Oristà, el municipi al qual pertanyen jurídicament, és a deu quilòmetres de distància d'aquesta entitat de població, d'allí depenen administrativament, tot i que la majoria dels moments de la seva vida la fan a Olost, on pertanyen físicament, moralment i materialment; són vicissituds que tenen el trist privilegi de compartir aquests veïns, aquests ciutadans, aquestes ciutadanes amb altres col·lectius de ciutadans en diverses contrades del nostre país.

Es dona el cas, a més, que durant la Generalitat republicana, quan a Catalunya governava el partit que avui tinc l'honor de representar en aquesta Cambra, els ajuntaments d'Oristà i d'Olost, en compliment d'una ordre de la Conselleria de Govern-

ció republicana, publicada en el *Diari Oficial* del dia 6 de juny de 1937, i de comú acord, acordava agregar aquesta entitat de població esmentada i bona part de les masies de l'entorn al terme municipal d'Olost; això va ser fins a l'any 39, quan el franquisme anul·lava aquestes disposicions i recomençava l'absurd: tornaven a dependre administrativament del poble distant a deu quilòmetres dels seus habitatges; el 39 i fins avui. Aquest diputat es pregunta per què tarda tant l'Administració catalana a resoldre els problemes inherents al manteniment de situacions irracionals?

En el cas que ens ocupa, que exemplaritza moltes d'aquestes situacions, els interessats han fet tots els passos haguts i per haver, i al final hi troben el silenci, fins i tot el Consejo de Estado, amb data 12 de juliol del 84, a través de la seva comissió permanent, va emetre el corresponent dictamen, en aquest cas dictamen favorable al pas administratiu del Raval al municipi d'Olost, per la qual cosa l'expedient passava al Consell Executiu de la Generalitat, el 84, per a la seva resolució —ho torno a repetir, l'any 84—, i crec que no cal que recordi a les il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats en quin dia i en quin any estem. Encara no hi ha resolució del Govern; desitjaríem avui sentir la veu del Govern i a veure si hi haurà aviat resolució del Govern.

Si analitzem els requisits exigits per a una segregació parcial —cas que ens ocupa—, en trobem tres de bàsics que l'esmentat dictamen de l'organisme espanyol citat afirma que el Raval d'Olost compleix tots tres requisits bàsics. Només voldria referir-me al primer d'aquests requisits: és l'existència de causa legal, des de l'article 12 de la Llei de Règim Local i l'article 13, lletres b) i c), quan afirma que es pot procedir a l'agregació total o a la fusió de municipis en alguns dels supòsits següents, o bé diu: «quan els nuclis de població formen un sol conjunt amb continuïtat urbana», quan consideracions d'ordre geogràfic són clares, demogràfic i econòmic són clares, o administratiu més que clares, ho fan necessari i aconsellable. Clar que el Govern sempre pot emparar-se en l'article 18, quan diu que el Govern de la Generalitat ha de trobar l'alteració dels termes municipals, promoguda a iniciativa municipal o bé pels veïns, quan es produeix l'acord favorable dels municipis interessats o no hi formulen objeccions els organismes consultius a què es refereix l'article 17.1.2. Aquests organismes són la Comissió de Delimitació Territorial i la Comissió Jurídica Assessora. Aquest Diputat desconeix, en aquest moment, si hi ha posicionament de la Comissió de Delimitació Territorial, o bé si aquesta llarga espera és deguda a una política de prioritats, o no hi ha prioritats per a la resolució d'aquests casos de segregació i agregació de municipis, que ha de solucionar problemes quotidians per a molts col·lectius de ciutadans de Catalunya. Avui una delegació dels veïns del Raval d'Olost estan amb nosaltres a la tribuna d'invitats; avui fan un pas més —imaginem que esperen que sigui un dels últims passos que han de fer—, avui fan un pas més del llarg peregrinatge que han seguit per arribar a aconseguir el reconeixement dels seus drets: volen sentir la veu del Govern sobre la seva política general quant a l'agregació i segregació de municipis, però estic convençut que agrairan, molt específicament, sentir la veu del Govern quant si aquesta política general els resoldrà les seves legítimes aspiracions, aspiracions que aquest Diputat i el partit que representa comparteixen.

Gràcies, Honorable President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Per contestar la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, els criteris de capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya en relació amb la problemàtica que vostè tan bé ha exposat, i que afecta en aquests moments, aproximadament, més de quaranta nuclis de població de Catalunya que es volen segregar, o agregar-se a un municipi veí, són els de complir rigorosament, exactament i amb la màxima rapidesa possible, les lleis aprovades per aquest mateix Parlament, i que —com vostè ha dit— s'expressa en el Reglament de demarcació territorial i població dels ens locals, aprovat pel Consell Executiu el dia 24 de maig de 1988.

El Govern de la Generalitat aplica, doncs, el que preveuen els articles pertinents de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, la Llei 8/1987, desenvolupats per aquest Reglament. També —com vostè ha assenyalat— la dita Llei atribueix a la Comissió de Delimitació Territorial —de nova creació— i a la Comissió Jurídica Assessora les funcions d'informar els expedients d'alteració dels límits municipals. Jo li asseguro que la urgència de solucionar i de complir un mandat del Parlament, que era la consulta municipal sobre les comarques, és el que ha impossibilitat fins ara... o el que va, la Comissió va prioritzar, acabar la consulta, abans d'entrar en els temes de segregació i agregació municipals. No hi ha hagut altre criteri que aquesta priorització.

També l'haig d'informar que, segurament, ja aquest mateix mes, la Comissió de Delimitació Territorial haurà acabat tot el tema, totes les discussions i els informes sobre el mapa comarcal de Catalunya, i, per tant, és el seu desig i el seu criteri —pres, per altra banda, per unanimitat de tots els seus membres— entrar en la resolució d'aquests expedients.

Però, ja que vostè ho ha manifestat, i ha fet referència a un cas concret, jo també voldria parlar-li, voldria contestar-li —almenys per correspondència a la seva inquietud— : el tema del Raval d'Olost, del municipi d'Oristà, el tema de Santa Eugènia de Berga, són temes que —com he explicat abans— estan pendants, en aquest moment, i jo espero i confio que molt aviat —segurament ja el mes d'abril— la Comissió de Delimitació Territorial hi aprofundirà. Li haig de dir, però, que en aquest cas concret del Raval d'Olost, per incorporar-se a Olost està actualment tramitat amb tots els informes favorables de segregació. Hi ha hagut un problema, que és la delimitació definitiva de la part del terme d'Oristà : jo confio que també la Comissió de Delimitació Territorial trobarà el terme just que pugui satisfer els desitjos d'agregació i de segregació del terme d'Oristà ben aviat.

Cregui'm, senyor Diputat, que no hi ha hagut cap més retard que aquest, el fixat per aquesta priorització d'acabar el mapa municipal, en el mapa comarcal. Comprenc perfectament les inquietuds que això desvetlla; com ha dit vostè, són situacions, com el cas d'Olost, que es van arrossegant des de l'any 84, que després es varen deixar perquè..., fins que el Parlament de Catalunya aprovés la llei municipal de Catalunya, i que, en aquests moments, tota la tramitació administrativa i

els informes tècnics estan acabats. Jo confio que ben aviat el Consell Executiu i el Parlament podran donar resposta a tots aquests temes, almenys a la majoria d'aquests temes d'agregació o de segregació, com és el cas d'Olost o de Santa Maria...

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El Diputat senyor Colom, vol fer ús del torn de rèplica? Té la paraula.

El Sr. COLOM : Gràcies, Honorable President, seré molt breu. Agraïxo a l'Honorable Conseller que ha estat molt precís en la resposta en relació amb el tema concret que motivava la interpellació que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya. De tota manera, jo voldria recordar que, segons les nostres notícies, la consulta als ajuntaments es va fer fa fins i tot més d'un any; vol dir que, tot i reconeixent o tot i veient que s'havia establert una política de prioritats —com vostè ha exposat— i que s'havia de realitzar aquesta consulta, ja fa temps que la consulta ha estat feta, i avui ens parla del mes d'abril : estem, per tant, a un mes vista de l'últim dictamen favorable, i això no pot, en aquest cas, més que expressar la satisfacció —m'imagino— dels veïns del raval d'Olost, que estan amb nosaltres, i també la satisfacció d'aquest Diputat i del Grup parlamentari que representa.

Només volia dir que si totes les interpellacions que formulem al Consell Executiu, al Govern de Catalunya, han de tenir el mateix èxit que sembla que pot tenir aquesta, per a la solució d'uns problemes concrets, tindrem l'avinentsa o tindrem l'ocasió de fer-ne unes quantes ben sovint.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Passem... Vol contestar l'Honorable Conseller? Torn de contrarèplica? *(Pausa.)* Molt bé, li trameto les gràcies del Conseller, senyor Colom.

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la conservació de les carreteres, autopistes i autovies de la Generalitat de Catalunya, que formulen els Diputats senyor Rafael Madueño, Josep Maria Rañé, Santiago Riera i Magí Cadevall i la senyora Pilar Ferran, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Rafael Madueño.

Interpellació al Consell Executiu sobre la conservació de les carreteres, autopistes i autovies de la Generalitat de Catalunya

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, senyores i senyors diputats, un país té diversos termòmetres per veure el seu grau de desenvolupament i de progrés econòmic. Un d'aquests termòmetres mesura el nivell de conservació i de manteniment de les seves grans infraestructures. Si utilitzéssim aquest termòmetre per mesurar l'estat de conservació de les nostres carreteres, autopistes i autovies, hauríem de concloure que Catalunya se situaria a la cua dels països desenvolupats. Tots els grans eixos i vies de circulació del nostre país estan en un grau d'abandonament i en un estat, realment, impresentable, es troben aquestes grans infraestructures. I això té, per a nosaltres, una doble explicació : per un

cantó, que s'inverteix sense previsió i sense planificació i, en segon lloc, perquè, des que tenim les competències, la Conselleria, el Departament de Política Territorial, té una participació cada vegada més minsa i més esquifida en els Pressupostos Generals de la Generalitat —des de 1981, que teníem el 19% d'aquests Pressupostos, hem passat, l'any 1986, al 8,3% i, l'any 1989, a un 5,5% : dintre d'aquest Pressupost, les partides dedicades a conservació i manteniment són totalment insuficients.

Només cal fer un passeig per Catalunya, viatjar —com a vegades ens recomanen des d'aquest tribuna—, per comprovar com, any rere any, van deteriorant-se cada vegada més, i, quan algú vulgui redreçar aquesta situació, haurà de pagar pràcticament el doble del que ho hauria de fer si aquest estat de conservació es fes continuadament. Les carreteres catalanes pateixen aquesta manca de conservació al llarg i ample de Catalunya, i si aquesta situació és greu a les carreteres, encara ho és més la situació que pateixen les nostres autopistes i autovies que depenen de la Generalitat de Catalunya.

Recentment, aquest Diputat va elaborar un informe sobre l'estat de conservació de les autopistes que envolten Barcelona i la seva àrea metropolitana. Aquest Diputat, que diàriament fa una o dues vegades el recorregut d'una d'aquestes autopistes, la que va de Montgat a Barcelona, va anar comprovant com, dia rere dia, aquesta autopista s'anava degradant cada vegada més. I va voler comprovar si aquesta era la situació d'una sola de les autopistes que depenien de Catalunya o era la situació, realment, de totes les que envolten aquesta gran àrea metropolitana. I la veritat és que vaig quedar sorprès perquè, de les sis autopistes que envolten Barcelona... Per si no ho saben les senyores i els senyors diputats, les diré : són l'A-19, que va de Montgat a Barcelona; l'A-18, que va de Barcelona a Terrassa; l'A-17, que va de Barcelona a Mollet; l'A-2, que va de Barcelona a Molins; la comarcal o autovia de Castelldefels, la comarcal 246, i el cinturó del litoral. L'estudi anava acompanyat d'un reportatge fotogràfic perquè, la veritat, a mesura que ho anava mirant i veient, no m'acabava de creure la situació en què es trobaven algunes autopistes, i avui dia podríem dir que aquestes fotografies podrien figurar en el museu dels grans desastres d'aquest país. Hi va haver una cosa que em va sobtar d'entrada en els primers viatges : hi havia unes autopistes que estaven en una situació normal —no vull dir allò... excellent, però sí que en un estat normal de conservació— i unes altres que estaven en un estat lamentable : vaig constatar que les primeres estaven sota la responsabilitat de la gestió privada, però també d'una Administració pública, el MOPU, i les segones eren les nostres, les que des de 1980 estan sota la responsabilitat del Departament de Política Territorial.

I una primera constatació : l'estat d'aquestes, de les tres que estan sota la responsabilitat nostra, era un estat deplorable, provocat per la brutícia, per les tanques trencades, recargolades, abocadors pràcticament incontrolats a l'interior d'aquestes autopistes, algunes autovies amb la presència d'aquests cementiris de cotxes, tot donant una imatge impròpia d'una ciutat europea, com la nostra, una ciutat organitzadora d'uns Jocs Olímpics mundials, una ciutat realment emprenedora i en marxa a nivell europeu i internacional. Aquest estat deplorable és la conseqüència de l'acumulació de brutícia i l'abandonament, no d'un dia, no d'un mes, sinó d'anys.

Una anècdota, per exemplificar el que estic dient, per si algú no s'ho creu : a la roda de premsa que vam fer per presentar aquest estudi el novembre de 1988, aquest Diputat, d'una manera simplement anecdòtica, denunciava que hi havia uns sofàs enmig de l'autopista A-19 i, és clar, pensava que seria una cosa circumstancial perquè feia dies que els veia, feia mesos que els veia enmig de l'autopista; ho presentava com a anècdota, no?, com a exemple, a part, per dir que, realment, a nivell general, la brutícia arribava fins l'extrem que ens podíem trobar uns sofàs enmig d'una autopista. Al debat de pressupostos del desembre tornava a repetir que aquests sofàs tornaven, i sembla que algú es dedicava a asseure-s'hi —penso jo—, perquè com que hi ha aquestes cues impressionants que es provoquen en aquesta autopista, a la millor, per la qüestió dels nervis, aparcava el cotxe i algú s'hi asseia, perquè estava ple de «litrones» al costat dels sofàs. Però és que ja, com que la cosa no s'arreglava, el 31 de gener vaig fer un article una mica irònic, ridiculitzant que aquests sofàs encara eren allà —algun senyor els devia utilitzar, perquè no els treien. Als dos dies —ho haig de dir— després de l'article, aquests sofàs van desaparèixer, però no van desaparèixer ni els matalassos, ni les portes, ni els lavabos, etcètera, que es troben de cap a cap d'aquesta autopista. Però és clar, és que això, també —no només es troba a l'A-19, es troba a l'A-18, es troba a aquesta entrada internacional que tenim, tan nostra, com és l'autovia de Castelldefels, que comunica Barcelona amb el seu aeroport internacional. El que hauria de ser la nostra targeta de presentació, resulta que serveix per donar una imatge impresentable de la nostra capital i de les ciutats de la seva àrea metropolitana.

La segona constatació : no existeix manteniment. Per totes aquestes autovies i autopistes de l'àrea metropolitana circulen aproximadament al voltant de 600.000 vehicles diaris, amb una gran accidentabilitat : en algunes d'elles, un accident cada tres dies, i, en d'altres, un accident o més diari. Això provoca el trencament de les tanques de protecció; aquest trencament d'aquestes tanques —que el fan els automobilistes, pel grau d'accidentabilitat— hauria de ser reposat immediatament, perquè, a més a més, haurien de pagar-lo les companyies d'assegurances, que realment són les que estan compromeses amb els automobilistes per afrontar aquestes despeses. En una contestació, el senyor Conseller em deia que només es donava part del 10%, del deu 10% —és a dir, que llavors només recupearrem, suposo, el 10%—; per tant, el que hauria de reposar-se immediatament amb els diners de les companyies d'assegurances, suposo que s'haurà de reposar amb els diners públics. I unes tanques que s'haurien de canviar en vint-i-quatre hores, o quaranta-vuit hores, depèn del perill, com fan les altres administracions, l'administració privada, resulta que, a les nostres, vaig constatar, perquè aquí tinc fotografies d'algunes que encara avui no són reparades, i aquestes fotografies són del setembre de 1988, per tant, hem de deduir que, si no estan reparades, han passat més de sis mesos, però és que aquestes fotografies estaven fetes quan havia passat més temps, encara; per tant, hem de deduir que es poden passar sis mesos, o més, amb una tanca. Però tanques no qualssevol; per exemple, una altra anècdota : resulta que, per Badalona passa aquesta autopista a una alçada de sis o vuit metres —no l'he mesurada jo, personalment, però és bastant alta—, i té unes tanques dobles; aquestes tanques dobles —perquè és un lloc de molta accidentabilitat—

es trenquen, i no es reparen immediatament, a les vint-i-quatre hores —aquestes s'haurien de reparar immediatament, perquè allò té el perill que, si cau algun cotxe, com que van fer les cases a cinc metres només de l'autopista, i per sota és una via pública, pot haver fins i tot perill per a les persones que passen per sota. Què passa? Es posa la tanca? No. Es posa una cinta de plàstic, i aquesta cinta de plàstic pot passar fins que vingui una ventada i la tregui, perquè, evidentment, allò no serveix per protegir. És un perill, senyor Conseller. Aquesta no és a Badalona, aquesta és a l'autovia A-18, la tanca no està reposada, des del setembre —li haig de dir que la de Badalona ha estat reparada fa quinze dies, des del setembre... No una, n'hi havia sis o set.

Les tanques interiors; però, de tanques exteriors, senyor Conseller, en falten a molts llocs, i això és un perill, perquè passen per zones urbanes i, a més a més, els animals que poden entrar per aquestes vies són un perill per als automobilistes. La il·luminació és deficient, senyor Conseller : un fanal —una anècdota més— caigut enmig de la plaça de les Glòries, es va passar sis mesos caigut; el van retirar : no l'han reposat, encara hi falta. Les bombetes : en falten, no hi ha il·luminació; no es reparen, no es reposen. Però és que hi ha una cosa curiosa : entres a l'autopista de Barcelona a Montgat, una llum quasi que no es veu; entres a l'altre tram, que curiosament és de gestió privada, i la llum es fa. Es veu que allà, els que circulen per la privada tenen més dret a tenir més llum i, els altres, com que hi ha menys llum, pot ser que tinguin més accidents. Per tant, el tema de la il·luminació, que només fa set o vuit mesos —a la vora d'un any— que s'ha reposat —que abans no n'hi havia—, doncs, també és molt deficient.

I parlem de la pavimentació. La pavimentació d'aquestes autopistes, tant l'A-19 com de l'A-18, que és la de Terrassa, realment es troben en una situació perillosa. La graveta surt i, quan plou o quan no plou, realment això és una situació perillosa. La situació no me la invento : podria ensenyar-li una, dues, tres fotografies, i si m'hi acompanyés ho podria vostè mateix comprovar. I aquesta situació, jo li vaig preguntar al senyor Conseller, en unes preguntes : «Ecolli, d'aquesta situació tan lamentable, aquesta situació de degradació, vostès en tenen cura? Quantes persones es dediquen a fer aquest manteniment?» I amb la meua sorpresa, em va dir que hi havia unes vint-i-sis persones, a temps parcial, dedicades a la neteja i a l'atenció d'aquestes autovies i aquestes autopistes. Vaig quedar sorprès perquè jo no les havia vistes; potser sigui allò d'aquella dita castellana, que diu : «*Los unos por los otros, la autopista sin barrer*», perquè aquests dies, aquests dies —i jo no sé si alguna cosa hi té a veure aquesta interpel·lació—, en quinze dies s'ha fet una gran actuació. I jo els he vistos, aquests senyors, els he vistos amb els seus cotxes escombrant, traient coses, i, en canvi, aquests vint-i-sis de què vostè em parla, jo, durant un any, no els he vistos.

Miri, senyor Conseller, aquestes deficiències, no només les ha vistes aquest diputat : els ajuntaments afectats i les associacions de veïns li han fet arribar a vostè aquestes queixes. Jo només li vaig a fer esment d'algunes que vostè, segur, que les coneix, i que jo no tinc accés a totes les que li arriben a vostè —només per sobre, perquè en tinguin coneixement els diputats i les diputades de la Cambra. Ajuntament de l'Hospitalet : «En diverses ocasions ens hem dirigit, per manifestar deficièn-

cies en el tram de la carretera comarcal 246; aquestes peticions no han estat ateses : enllumenat públic, paviments, barreres de seguretat...». Ajuntament de Sant Adrià de Besòs : «Ateses les constants queixes dels veïns sobre l'estat deplorable del manteniment i la conservació dels terrenys de l'autopista Barcelona-Mataró —fet que produeix una imatge deplorable que contrasta amb els esmentats talusos que hi ha al terme municipal de Barcelona, amb un enjardinament a càrrec de l'Ajuntament— : amuntegament de residus, estat lamentable...». Ajuntament de Sant Adrià de Besòs —aquella era del 87 i aquesta és del 88—, ratificar l'anterior, l'estat de manteniment i conservació que presenten els terrenys de l'autopista : «Vist l'escrit presentat per les associacions de veïns del Besòs i Sant Adrià, atès que fins ara no s'ha procedit a la realització de cap mena de treballs a l'esmentada zona...». Ajuntament de Badalona : «Enllumenat dels ramals de l'enllaç de l'autopista A-19 amb la carretera B-500, que no funcionen» i demanen que els reparin. Ajuntament de Montgat : «El manteniment de neteja de les zones no es realitza amb la periodicitat requerida. Les zones d'enjardinament s'han convertit en un focus de brutícia i l'aspecte general denota abandonament». La Federació d'Associacions de Veïns i algunes associacions de veïns de Badalona : «La il·luminació es defectuosa; los cajetines de las farolas no existen; los desagües con sumideros obturados; los pasos subterráneos para vehículos y peatones no tienen mantenimiento continuado; los laterales parecen verdaderos vertederos y repercuten en el aspecto de salubridad, tales como la proliferación de ratas e insectos. Qué pasa con la urbanización de los laterales de la autopista?» —això és un altre tema— «Las tuberías de desagües...», etcètera, etcètera —li ho estalvio : parlen dels continus sorolls que pateixen aquests veïns d'aquestes autopistes.

I quan jo li pregunto, a vostè, per què passa això, vostè em contesta : «Miri, és que el que vostè fa de comparar les autopistes públiques amb les autopistes de peatge privat no pot ser, perquè no és correcte comparar» —paraules seves, senyor Conseller— «comparar les nostres autopistes amb les de peatge, ja que aquestes inclouen en la tarifa que cobren la part corresponent a la seva conservació». O sigui, que les privades es paguen amb la tarifa, i les que depenen de la Generalitat es paguen per art de màgia, perquè deu ser que com no fan res vostès en la conservació, per això pensa vostè que no es paguen. Però, senyor Conseller, la diferència de qualitat d'unes i altres no es mesura per si són privades o públiques, sinó per quina és la inversió que es fa a unes i a altres i quina és la gestió que es fa a unes i a altres. Algunes dades —que potser vostè no coneix— seran il·lustratives : aquest diputat els ho ha preguntat a vostès, però també ho ha preguntat als altres, a les altres administracions públiques i privades —públiques, el MOPU, que té gestió sobre l'A-2 i el cinturó del litoral, com sabrà el Conseller, i a ACESA, que és la privada—, i m'han dit —potser les dades no estiguin encertades, però són les de vostès i les d'ells— que ACESA es gasta 4.000.000 per quilòmetre/any en conservació, que el MOPU es gasta 6.100.000 pessetes per quilòmetre/any, i que vostès, l'any que més han gastat, que ha estat el 1988, es gasten 1.300.000 pessetes per quilòmetre/any. Com veu, la diferència no està en el peatge i la tarifa, la diferència està en la inversió i la gestió, perquè altres administracions públiques potser es gasten

quatre o cinc vegades més. Per tant, aquí hem de parlar de nou de la gestió, en aquest aspecte i d'inversió.

Jo preguntaria, senyor Conseller : es pensa rectificar aquesta política? Els últims dies haig de dir que a l'autopista Barcelona-Montgat s'ha fet una tasca important, s'han fet uns arranjaments, i aquests arranjaments són importants, però encara el podria acompanyar, ens podria acompanyar i trobaríem que la situació encara no és acceptable; encara —fotografies del setembre— tanques perilloses continuen trencades; la brutícia : senyor Conseller, en treuríem tones, encara; l'enjardinament, excepte del que en té cura l'Ajuntament de Barcelona, no existeix, d'enjardinament. No parlem ja d'altres coses futuristes, com és evitar el soroll —que altres països europeus ja ho fan, a les zones urbanes.

Aquestes reflexions haurien de servir, crec jo, per plantejar una qüestió : que s'ha de construir però també s'ha de conservar. I aquí...

El Sr. PRESIDENT : Resumeixi, per favor, senyor Madueño, que ja s'ha passat bastant.

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President, per la seva benevolència... Sí, gràcies, senyor President. Deia que aquí no valen excuses i lamentacions : qui no escombra a casa seva, diem que és un brut; qui no repara casa seva, diem que és un deixat. La casa s'ha de netejar, la casa s'ha de reparar permanentment, perquè la deixadesa és cara, no és més barata, senyor Conseller. Mantenir una casa en una situació raonable és més rendible per al futur, perquè, de l'altra manera, la deixaríem caure.

Vull pensar que vostè ha heretat una situació i que potser té intenció de redreçar-la, i és per això que fem aquesta interpellació, per veure quin és el capteniment del Consell Executiu sobre la situació i conservació tan lamentables en què es troben les nostres autovies i carreteres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Madueño. L'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Molins, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, vagi per endavant, senyor President, el reconeixement per part del Govern de la Generalitat i per part del Conseller que els parla que tant el Consell Executiu com el responsable del Departament —sembla potser superflu després de la intervenció que hem escoltat reconèixer-ho així— no estan satisfets de l'estat de conservació de les carreteres, autovies i autopistes que estan sota la nostra responsabilitat de gestió.

Dit això, senyor President, crec que podria ser un exercici útil intentar esbrinar les raons, el per què, i, òbviament també, caminar envers una solució d'aquesta situació, una millora d'aquesta situació, sense caure en un parany —que, m'ha semblat entendre en la intervenció del diputat interpellant— dels bons i els dolents, dels que ho fan bé i els que ho fan malament, que recorda aquella expressió que «les autopistes són de dretes i les autovies són d'esquerres», que, curiosament, doncs, els enjardinaments fets per uns determinats ajuntaments són una meravella, els fets per uns altres ajuntaments no existeixen o són dolents; o la conservació feta per una administració és una meravella, la feta per una altra administració és un desastre;

sense entrar a analitzar —que és el que intentaré— el perquè d'aquestes raons, perquè, jo almenys, senyor Diputat, sóc dels convençuts que la ideologia no necessàriament té a veure amb l'eficàcia i que la gestió pot ser ben feta, fins i tot per a aquells que no pensen igual que nosaltres. (*Remor de veus.*)

Intentaré, doncs, donar unes dades que ens ajudin a objectivar el problema i, sobretot, veure la manera d'adreçar aquest problema i de donar-hi una solució dintre de les nostres possibilitats.

Analitzaré, en primer lloc, senyor President, les despeses fetes en conservació per a tota la xarxa que depèn de la Generalitat, no només les autopistes i les autovies a què ha fet especial referència —nosaltres tenim responsabilitat sobre molts més quilòmetres que serveixen exactament igual a molts ciutadans de Catalunya—, i, per tant, faré referència al conjunt de les inversions en conservació feta pel Govern de la Generalitat al llarg dels anys de la seva responsabilitat : el 1981, 1.069 milions de pessetes; l'any 82, 1.170 milions de pessetes; l'any 83, 1.300 milions de pessetes; l'any 84, 1.254; l'any 85, 1.333; l'any 86, 900 milions de pessetes; l'any 87, 1.300 milions de pessetes, l'any 88, 1.300 milions de pessetes —aquestes són dades objectives.

Llegiré també ara unes dades fetes per un organisme que en podríem dir, entre cometes, «asèptic», és a dir, no donades ni fetes per una administració que sigui actuant i que, per tant, pot caure en el parany que, sobre la base dels seus objectius o la seva publicitat o la seva propaganda, valorar millor l'estat de les seves carreteres que les d'altres, sinó per una associació, com és ara l'Associació Espanyola de la Carretera, que és considerat un organisme asèptic, en aquest sentit, és a dir, tècnic, que fa uns índexs anualment i que els publica, respecte a l'estat en què es troben les carreteres de tot l'Estat. Fa una classificació entre 0 i 100 per a les carreteres en bon estat; les carreteres en estat intermedi les valora entre 100 i 250, i les deficitàries, les de més de 250; i ho fa sobre la base de la divisió provincial de l'Estat.

Les avaluacions comparades de les carreteres de Catalunya, fetes per aquest organisme —ho repeteixo : l'Associació Espanyola de la Carretera— són les següents : pel que fa a la província de Barcelona —ho torno a dir : és l'Associació Espanyola de la Carretera— dóna els índexs... diu que estan en bon estat, pel que fa al territori de Catalunya, les corresponents a les comarques de Tarragona tenen un índex de 68 —entre 0 i 100 són en bon estat, 68 són les de les comarques de Tarragona—; dóna un estat intermedi de conservació pel que fa a les carreteres de les comarques de Barcelona i de Lleida, amb índex de 153 pel que fa a les comarques de Barcelona i de 210 pel que fa a les de Lleida; i, pel que fa a les de Girona les dóna com a estat deficitari amb un índex de 257, és a dir, molt a prop del que seria un índex satisfactori, que és el 250 —com dèiem. Per tant, bon estat —índex 68— per a les de Tarragona, intermedi per a les de Barcelona i Lleida i deficitari pel que fa a les de Girona.

Pel que fa a la demarcació de carreteres de l'Estat a Catalunya, dóna com a bon estat les que corresponen a les comarques de Barcelona i Tarragona —índex 50 i índex 88—; ha estat intermedi a les de Girona, amb un índex 195, i, amb un estat deficitari, índex 341 —341, molt per sobre del 250—, per a les de Lleida. Aquestes són les dades objectives d'aquest estudi.

El dictamen de l'estudi diu que l'avaluació, l'evolució de l'estat dels seus paviments és favorable per al global de les carreteres autonòmiques —i aquí és una referència estricta per a les carreteres autonòmiques— de Catalunya; és a dir, l'estat, l'evolució de l'estat dels paviments està millorant, és a dir, és positiu; això és lògic, perquè és a causa que, des de l'any 87, es va encetar un programa específic de reparació de ferms en les nostres carreteres. És a dir que, pel que es veu, no hi ha gran diferència en la seva avaluació global entre les carreteres dependents de l'Estat a Catalunya i les de la Generalitat, malgrat la diferència de disponibilitats pressupostàries existents, i de les quals després parlarem.

També a títol de comparació indicaré que, de les restants quinze autonomies amb xarxa pròpia, tan sols dues s'avaluen en bon estat, vuit es qualifiquen en zona intermèdia i les cinc restants són qualificades com a deficitàries. No és —vull avançar-li, senyor Diputat— per a nosaltres un consol quedar en una situació correcta, dintre d'aquest *ranking* general; com he dit abans, ni el Consell Executiu ni el Diputat i Conseller que els parla, estem satisfets de l'estat de conservació de les nostres carreteres.

Més dades per intentar centrar i objectivar el problema : relació entre la inversió i la conservació, que és una dada objectiva que convé revisar, perquè té una certa relació —òbviament té una relació— respecte a l'estat de conservació de les nostres carreteres. La relació entre les despeses de conservació i els pressupostos totals d'inversió en carreteres de la Generalitat ha oscil·lat entre el 21% en el primer exercici de la nostra responsabilitat —any 1981— i el 8%, com a dada mínima, del 1986. En el total espanyol —MOPU, més autonomies, més diputacions— aquest percentatge és del 24% per al 1989, mentre que els estats europeus inverteixen al voltant del 20% dels seus pressupostos generals en conservació, és a dir, dels pressupostos generals de carreteres es sol dedicar cap al 20% —és el percentatge que està considerat com a adient— en aquestes coses.

Més dades objectives : els índexs de conservació, índexs de despeses en conservació. En els darrers anys —el senyor Diputat ha fet alguna referència sobre això—, la Generalitat ha destinat a conservació un índex de 260.000 pessetes per quilòmetre. Aquest índex, per a les carreteres del MOPU a tot Espanya, és d'1.850.000 per quilòmetre, encara que s'ha de recordar que les carreteres de l'Estat, per correspondre fonamentalment a itineraris bàsics, són les que suporten majors càrregues de trànsit i, per tant, les que han de dedicar més diners per quilòmetre de conservació també. Les previsions pressupostàries de les empreses concessionàries d'autopistes de peatge, en el conjunt espanyol, oscil·len entre dos i quatre milions de pessetes anuals per quilòmetre de via. El MOPU ha licitat recentment a Catalunya la contractació de la conservació de l'autopista A-2, del Cinturó del Litoral i dels laterals de l'A-7, amb un índex de 2.000.000 de pessetes per quilòmetre; sé que el senyor Diputat ha fet referència a 6.000.000, les dades que tenim nosaltres —probablement no són les mateixes, potser, doncs, té millors fonts d'informació el senyor Diputat, el felicito per aconseguir-les—, la nostra informació és aquesta : que el MOPU ha visitat recentment aquest conjunt —potser els 6.000.000 són referits només als quilòmetres d'autopista, aquí tenim en compte també els del Cinturó del Litoral— 2.000.000 de pessetes per

quilòmetre. Disposar d'índexs d'aquest nivell en les autopistes i autovies de la Generalitat ens obligaria a destinar 150 milions de pessetes per a la seva conservació, és a dir, hauríem de gastar quasi un 10% del pressupost global disponible per a conservació, per a menys d'un 1% de longitud de tota la xarxa sota la nostra responsabilitat, és a dir, el 10% del pressupost per l'1% de la xarxa.

Si em permet el senyor President continuar, m'agradaria afegir alguna cosa abans de finalitzar aquest primer torn, referida a les nostres... Preguntava, lògicament, el senyor Diputat, quin era el nostre propòsit cara al futur.

Enguany s'ha posat en marxa el procediment de gestió sistematitzada de manteniment de les carreteres catalanes, programada d'acord amb els criteris desenvolupats en exercicis anteriors, tot partint d'un model estudiat, que passa per ser un dels models de gestió de conservació eficaços que existeixen al món, un model dels Estats Units, preparat per la Subdirecció General de Carreteres. En qualsevol cas, en el present exercici dedicarem a aquest concepte de conservació i millora de ferms 2.300 milions de pessetes —recordem la sèrie al voltant de 1.300 milions dedicades anualment—, aquest any dedicarem 2.300 milions de pessetes, dividits 1.500 d'aquests per a un programa específic de reforç de ferm que tindrà continuïtat l'any vinent, i 800 més per a conservació estricta, reparació i reforç de paviment de la xarxa de la Generalitat. Pel que fa al cas específic —al qual feia esment especialment el senyor Diputat— és immediata una licitació de 394 milions de pessetes com a actuació de xoc per a millora general de l'autovia de Castelldefels, entre els quilòmetres 0 i 2,2, actuació que, en exercicis successius es perllongarà fins al final d'aquesta autovia i, així mateix, s'estendrà a les autopistes A-19 i A-18. Cal fer esment que cal fer, prèviament a la conservació normal, cal fer unes actuacions de xoc per causa de l'estat, evidentment, en què es troben. Un cop fetes aquestes actuacions de xoc, indispensables per deixar aquestes vies en situació normal, es procedirà a establir unes contractacions anuals de conservació i manteniment de les tres vies, per a les quals ja comptem amb estudis i ofertes valorades, amb un import global aproximat anual de 100 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Madueño vol fer ús del dret de rèplica. Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President. Fem una altra dita, aquella que diu «Obras son amores y no buenas razones», senyor Conseller. Jo crec que les seves raons, explicacions globals pel que fa a les carreteres, els índexs, les dades, es podrien contrastar amb la percepció real dels que pateixen diàriament les deficiències d'aquesta manca de conservació. He fet esment de les carreteres, i vostè ha fet molt esment de les carreteres. Vostè sabrà que la meua interpellació inicial era sobre l'estat de les autovies i autopistes de la Generalitat, perquè era on volia centrar la meua intervenció, però em van dir que s'hauria de fer globalment, i és veritat; jo crec que la importància que tenen les autovies i autopistes de la Generalitat mereixien un debat, mereixien una interpellació, però bé, vostè s'ha centrat en les carreteres; jo crec que les carreteres, malgrat el que vostè diu, no hem de parlar només d'índexs, hem de parlar de situacions clares i concretes. I jo he parlat,

més que res, de les autopistes, de les quals vostè n'ha parlat ben poca cosa i m'ha deixat una incògnita gran cara al futur.

Però abans jo li volia contestar que jo no he pretès parlar de bons ni de dolents, jo no sé si ACESA és d'esquerres o és de dretes, eh!; jo no sé si hem de parlar només dels que fan bé les coses i dels que les fan malament, jo he constatat uns fets; però li haig de dir una altra cosa, es podria mirar d'una altra manera: els que pateixen les conseqüències —els ajuntaments i els ciutadans, hi ha ajuntaments d'esquerres i ajuntaments de dretes, senyor Conseller—; per tant, fer un joc dialèctic de presentar, que parlem dels bons o parlem dels dolents, escolti!, a mi em sap més greu que nosaltres tinguem pitjor conservades les autopistes que no les tenen conservades els altres, perquè, en definitiva, estem criticant la nostra actuació i estem demostrant que gestionem pitjor que els altres; per tant, m'és igual qui la gestiona, el fet concret és que estan pitjor gestionades. I vostè mateix ho ha reconegut: si vam començar per conservació amb al voltant de 1.000 milions de pessetes, i aquest any, el 1989, estem al voltant de 1.000 milions de pessetes, han passat quasi deu anys! Escolti!, com es pot fer la mateixa conservació fa deu anys amb els mateixos diners que avui? Vostè mateix es dona la resposta: estan invertint molt menys en conservació que ho feien fa vuit anys.

Però es que van començar invertint, vostè ho ha dit, el 22%, i estan en el 8%, quan el normal a Europa és el 20%. Escolti, el que m'ha d'explicar és com arribarem a aquest nivell; no em digui aquestes constatacions, que ja les coneixíem, sinó com pensen vostès arribar al nivell de qualitat que es té a nivell d'Europa.

Miri, jo li he dit que la constatació dels sis milions era l'any 1988; de les perspectives de futur no li he parlat, perquè no volia fer allò dels bons i dels dolents; després de les seves perspectives, li n'haig de parlar. Les dades que jo tinc són que el MOPU destinarà 4.500.000 pessetes per a la conservació d'aquestes autopistes. Jo no li dic que gastin el mateix, jo li dic: com pensen vostès conservar aquestes autopistes? La iniciativa privada conserva per valor de 4 milions de pessetes. Vostè em diu: «Oh, és que haurien de destinar el 10% del pressupost de les inversions per a conservació de carreteres.» Escolti, destinar més diners a conservació de carreteres. Ja ho va dir el nostre Diputat Esteve Tomàs, quan vam fer la interpellació, va dir que vostès cada vegada inverteixen menys en aquestes grans infraestructures, és una política del seu govern, no és una política de l'oposició. I això sí que és una qüestió de prioritats, això sí que és una qüestió ideològica, senyor Conseller; fer unes opcions cap a un cantó o cap a un altre, vostès les han fet cap a uns cantons que nosaltres els hem criticat, hem fet propostes alternatives i vostès les van rebutjar totes, totes, les van rebutjar, en el debat de Pressupostos. I, ara, no ens digui que fem debat ideològic. El debat ideològic sobre les constatacions que vostès inverteixen més cap a un cantó que no cap a l'altre, però això és una opció de vostès, no que uns ho fan millor i altres ho fan pitjor; això de fer-ho millor o pitjor és una constatació, no és una qüestió ideològica.

I, per tant, vostè m'ha tret allò de l'autovia de Castelldefels. Miri, això jo no ho he tret, ho portava preparat, és a dir, que la resposta serà..., home!, és que anem a invertir 395 milions a l'autopista de Castelldefels i 1.700 milions als laterals de l'autopista de Badalona. Miri, l'autovia de Castelldefels la van agafar

vostès l'any 1980; és una autovia inacabada, inacabada, ho saben vostès millor que jo. L'autopista de Badalona va ser un nyap fet al seu dia, fent una muralla que ens va dividir la ciutat, ens va col·locar sorolls, etcètera, i no es van fer laterals a l'autopista; també està inacabada. Però això són obres d'inversió i no obres de conservació. Les obres d'inversió —a més a més, a l'autovia de Castelldefels, dinou quilòmetres, en faran dos quilòmetres; aquests dos quilòmetres pot ser que estiguin bé. L'any que ve, per a aquest any, perdó, 100 milions, no 395, o sigui que es farà en un any, dos o més. Llavors, jo el que li preguntava no era això, perquè això també fa falta, sinó què faran amb la resta de l'autovia de Castelldefels? Continuarà en l'estat impresentable i lamentable en què està aquests darrers anys? Continuarà els propers anys d'aquesta manera? A l'autovia i a l'autopista de Badalona necessitem els laterals i vostès han dit que ho faran el 92 —els recordo que en el debat de Pressupostos no ho van posar i em van dir que no hi havia cap compromís, però, bé, això és una altra cosa. Jo el que li pregunto és: arreglaran i netejaran l'autovia de Castelldefels; arreglaran i netejaran l'autopista de Barcelona a Montgat; netejaran i arreglaran l'autopista de Barcelona a Terrassa els propers temps? Les arreglaran o només els rentaran la cara davant una interpellació o davant una pregunta? Això era la interpellació, aquest era el sentit de la meua interpellació. Si continuaran amb la mateixa tònica que han seguit fins ara o variaran la seva tònica; si faran la inversió d'aquest 10% necessari que vostè reconeix, o simplement faran aquesta minsa realitat de dir que, evidentment, no poden fer res més —com ho fan les privades—, perquè no tenen els mateixos diners, és a dir, que les faran de peatge, també aquestes? Ja tenim totes les altres propostes de peatge. Nosaltres les volem públiques, ben gestionades per vostè, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. L'Honorable Conseller té la paraula per a contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. És necessari, entenc, senyor President, entrar ara en un capítol que no hi hem entrat en la primera part de les nostres intervencions, que són els recursos generals de l'Estat en el seu conjunt, i, en conseqüència, també pel sistema autonòmic, Catalunya pot disposar-ne per tal de conservar les nostres carreteres.

És tradicional que es dediquen a carreteres unes quantitats proporcionals del que es recull, del que l'Estat recapta directament per impostos sobre els vehicles. Segons les darreres dades que coneixem —els valors actualitzats de 1989 serien encara molt més favorables al raonament que ara vaig a utilitzar—, l'impost que es recapta mitjançant els impostos amb què està gravat el consum de benzina i, en general, l'activitat del transport per vies públiques, assoleix un muntant de 836.000 milions de pessetes —cada any, òbviament. Si el 50% d'aquests ingressos es dediquessin —com es fa, amb percentatges mitjans, als estats de la Comunitat Econòmica Europea— directament a inversió i a conservació de carreteres, i si l'atribució d'aquest import global es fes —com fóra correcte— percentualment al producte de vehicles per quilòmetre en cada carretera, a la Generalitat li correspondria, per la seva xarxa, un import anyal de 31.350 milions de pessetes, d'acord amb el càlcul següent: 836.000 milions multiplicats per 0,5 —és a dir, el 50% d'aquest import global—, multiplicat per 7,5 i divi-

dit per 100 —que el 7,5 correspon als vehicles per quilòmetre de carretera corresponents a Catalunya. Això dona : 31.350 milions de pessetes. Si d'aquest import global se'n destinés un 20% a conservació, com és habitual en aquests països europeus esmentats, resultaria que de l'aplicació d'aquell cànon, ingressos que té l'Estat per a aquesta matèria, produiria per a conservació de carreteres de la Generalitat una consignació anual de 6.270 milions de pessetes, que és cinc vegades superior a les consignacions que hem pogut aplicar per a aquesta tasca en els darrers anys.

El finançament dels pressupostos per a carreteres ve per via de Fons de Compensació Interterritorial, pel que fa a inversions, i per transferència de la secció corresponent dels Pressupostos de l'Estat, pel que fa a despeses de manteniment dels serveis traspasats. L'import global del Fons de Compensació Interterritorial el 1987 fou de 10.000 milions de pessetes, dels quals 6.200 es destinaren a carreteres. Aquestes xifres, l'any 1988 foren de 14.700 i 6.400 per a carreteres. Quant a la valoració del cost de reparació i manteniment de la inversió en carreteres l'any 85, quan s'acabaren els traspasos a totes les autonomies, s'aprovà per a Catalunya un muntant de 1.870 milions de pessetes; aquesta xifra està englobada actualment en la transferència general ja esmentada, i, per tant, no es pot singularitzar, però podríem actualitzar-la en 2.100 milions de pessetes.

Encara que la totalitat del Fons de Compensació Interterritorial del 1989 es destinés a carreteres —ignorant, per tant, altres necessitats, com abastament d'aigües, habitatge, transports, obres portuàries, inversions agrícoles, etcètera—, suposant que el 100% dels diners que arriben a través del Fons de Compensació Interterritorial, que són els que s'han de destinar a carreteres, entre altres coses, es destinessin íntegrament només a carreteres, i que a aquesta xifra s'hi afegís l'import de reparació i manteniment, disposaríem per a carreteres, doncs, de 17.000 milions de pessetes, el 20% dels quals podrien ser per a conservació, i, amb tot això, arribaríem a disposar de 680.000 pessetes per quilòmetre.

Si el senyor Diputat ha escoltat les dades que li he donat en la primera intervenció —i que ara repetiré—, veurà com aquest any, precisament, ens acostem i molt a aquestes xifres.

En el Pressupost del 1989 es dedicaran, per a conservació i reforçament de ferms, 2.300 milions de pessetes, 2.300 milions de pessetes, és el que li he dit en la primera intervenció : 1.500 per a un programa de reforçament de ferms i 800 per a conservació, la qual cosa significa el 14%, el 14% —no és el 20, tampoc és el 7—, el 14%, el 13,9%, per ser més exactes, del muntant global.

Hi ha una opció política molt clara, senyor Diputat, que li podria encara aclarir més amb una altra xifra : del Pressupost global de carreteres del Departament, 16.000 d'inversió, 12.700 vénen compromesos per plurianualitats, per tant, queden de lliure assignació enguany al voltant dels 4.311, 3.300 milions de pessetes, que, deduits els necessaris per fer projectes, se'n dedicaran 2.300 a conservació i manteniment i reforçament de ferms i 700 a obra nova. És una claríssima opció en el sentit de millorar l'estat de conservació de les nostres carreteres, entre les quals, òbviament, incloc les autopistes i autopistes de la nostra responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors

diputats. El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller.

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària, que formula la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys i el Diputat senyor Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista. Per exposar la interpellació té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpellació és conèixer quina és la valoració, propòsits i objectius que fa el Consell Executiu del desenvolupament dels serveis socials d'atenció primària.

Des de la creació de la Conselleria de Benestar Social, i amb l'assumpció per aquesta de les competències de l'ICASS —de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials—, hem seguit amb atenció, i he de dir que últimament amb preocupació, les actuacions de la Conselleria.

No està de més, per introduir l'objectiu d'aquesta interpellació, recordar a les senyores i els senyors diputats que el desenvolupament a Catalunya dels serveis socials està en un procés de consolidació del model, que, reconegut i aprovat —encara que amb diferències, com és lògic, per tots els grups parlamentaris de la Cambra— mitjançant la Llei 26/1985, dota la ciutadania d'un sistema de serveis socials de responsabilitat pública, que, desenvolupat per les institucions autonòmica, comarcal i local, ha d'ajudar a garantir i a facilitar a tots els ciutadans l'accés a les prestacions i els serveis que comporta, que conté l'esmentada Llei.

Un dels graons bàsics dels serveis socials és —com estableix l'esmentada Llei— l'atenció primària. Ningú dubta —a hores d'ara, polític i tècnic— de la necessitat dels serveis socials d'atenció primària que, com a prestació encara ara redistributiva, no universalista, pretén desenvolupar un primer nivell d'atenció, mitjançant els serveis d'informació i orientació, l'assessorament, l'animació, la promoció i el desenvolupament de la comunitat, la gestió de l'atenció domiciliària i la derivació, si s'escau, cap a l'atenció especialitzada. En definitiva, es tracta d'aconseguir un reequilibri social entre els grups i les comunitats.

Com se sustenta aquesta qüestió en el marc normatiu? Anem a veure-ho.

A nosaltres, abans d'entrar-hi, hem de dir que ens preocupa l'orientació, com he dit al començament, que dona la Conselleria a l'àmbit de l'atenció primària, per tres raons fonamentals : una, perquè creiem que hi ha un incompliment de la normativa vigent, la qual cosa dificulta, i també dir-ho, atempta el normal desenvolupament dels serveis socials d'atenció primària. Perquè es vulnera l'autonomia local, i perquè hi ha una diversificació de xarxes en les funcions d'atenció primària i utilització d'aquestes amb finalitats que no estan clares.

La Llei 8/87, dita Municipal, estableix amb claredat les competències municipals dels ajuntaments en serveis socials. L'article 2 determina que per a l'efectivitat de l'autonomia, ga-

rantida constitucionalment a les entitats locals, la legislació de l'Estat i la de les comunitats autònomes, hauran d'assegurar als municipis el dret a intervenir en els assumptes que afectin directament el cercle dels seus interessos, atribuint-los les competències que procedeixi, en atenció a les característiques de l'activitat pública i capacitat de gestió, d'acord amb els principis de descentralització i màxima proximitat de la gestió administrativa al ciutadà.

La Carta Europea de l'Autonomia Local, recentment autoritzada per les Corts Generals, estableix en l'article 3 que per autonomia local s'entén el dret i la capacitat efectiva de les col·lectivitats locals d'ordenar i gestionar una part important dels assumptes públics en el marc de la Llei, sota la pròpia responsabilitat i en benefici dels seus habitants.

Pel que fa referència a la Llei 26/85, de Serveis Socials, hem de fer referència a la seva Exposició de motius, en què s'apella a l'estructura racional de competències entre els diversos ens públics, la descentralització i la desconcentració, mitjançant la col·laboració amb els ens locals, l'estructuració de les modalitats de serveis socials, reconeixent l'atenció primària com l'eix per afavorir i desenvolupar el benestar social a Catalunya. L'article 8 de l'esmentada Llei estableix les competències del Govern de la Generalitat per planificar, ordenar, coordinar, fer estudis i investigacions; dels ens territorials per programar i gestionar, sempre que hi hagi manca d'infraestructures o necessitats d'organització; dels ens locals per programar i gestionar els serveis socials d'atenció primària i els serveis socials especialitzats d'àmbit municipal.

Posteriorment a l'aprovació de la Llei hi ha un conjunt de normativa, emesa pel Consell Executiu de la Generalitat, en la qual es s'aclearix què vol dir «atenció primària» i, en aquest sentit, el Decret 27/87, del 29 de gener, estableix que l'atenció primària inclou els equips bàsics i els serveis socials d'atenció domiciliària; l'article 15 diu que això s'ha d'integrar dintre de la xarxa d'utilització pública de la Generalitat; el Decret 39/88, de l'11 de febrer, crea la xarxa bàsica de serveis i establiments socials d'utilització pública mitjançant la coordinació de la iniciativa local a l'ICASS i la iniciativa social; l'article 4 d'aquest Decret deixa establert quins han d'ésser els instruments de cooperació i coordinació interadministrativa dels serveis socials públics mitjançant convenis de cooperació amb els serveis de titularitat municipal. Per acabar, també l'Ordre del 15 de juliol del 87 deixa establert amb tota claredat quins són els equipaments bàsics de serveis socials d'atenció primària, les seves funcions i l'àmbit d'intervenció i el personal tècnic.

Són moltes normes i molts decrets, però, estudiat amb calma, com correspon a aquesta Diputada abans de substantiar una interpellació, tot aquest marc normatiu posterior, i també anterior, a la Llei 26/85, nosaltres arribem a la conclusió que la Conselleria de Benestar Social té un desconeixement de la legislació vigent, desconeixement que no afavoreix gens el desenvolupament de l'acció de govern de Catalunya pel que fa als serveis socials d'atenció primària, ja que o bé —en moltes ocasions— sostreuen competències dels municipis o bé hi actuen paral·lelament, i creen situacions de conflictivitat i mal-estar entre els dos nivells institucionals : Govern de la Generalitat, ens locals.

Per què diem tot això? En primer lloc, per les oficines de benestar social. Aquesta xarxa, recordaran els senyors diputats

que ha estat denunciada, i també patida, pels ajuntaments des de fa temps. Aquesta xarxa, que es crea per un Decret 417/1983, està en aquest moment en una situació d'il·legalitat sobrevinguda, perquè moltes de les competències que desenvolupen les oficines de benestar social són competències atorgades, per Llei posterior de Serveis Socials, als ajuntaments. Aquestes oficines, i la mateixa xarxa de delegats de zona, dependent de la Direcció General de Serveis Comunitaris, infringeixen l'autonomia local a l'empara, també, d'allò que estableix tota la normativa esmentada. Ofereixen, evidentment, informació sobre habitatge —evidentment—, però també ofereixen ajuts econòmics per a altres qüestions, agiliten tràmits, potencien voluntariat, tramiten ajudes de serveis socials, fan «permanències» i es defineixen —alguns d'ells— com a oficines de benestar social ambulants.

M'atreveixo a dir, amb tota la cortesia parlamentària, que moltes de les activitats que personalment realitza l'Honorable Conseller també tenen connotacions d'irregularitat competencial. Quan vostè, senyor Conseller, visita els municipis per oferir programes, recursos, inaugurar casals, residències, quan es presenta —dient-ho als mitjans de comunicació— amb els milions sota el braç, amb programes que desconexem en el Parlament de Catalunya perquè al seu moment, quan vam debatre els Pressupostos, no hi figuraven, a pesar que nosaltres ho vàrem reclamar —faig referència, per exemple, a la Mina; faig referència al programa de la Masia Espinós, del qual vostè parla molt; faig referència al programa de Ciutat Vella : en els Pressupostos del Parlament de Catalunya no vàrem discutir aquests programes ni aquestes partides—, quan vostè, senyor Conseller, al marge... i amb independència dels poders locals, alcaldes i regidors, amb els quals, dit sigui de pas, en algunes ocasions, retarda molt les seves entrevistes, va en contra —permeti'm que li ho digui— de l'autonomia local, del principi d'eficàcia, dels serveis socials integrals, de la coordinació que la normativa vigent estableix, i crec que té un perill, que és desmantellar les bases que amb anys de treball s'han posat en la creació de la xarxa bàsica d'utilització pública, i s'ha produït una divisió i una compartimentació de les actuacions i dels recursos.

Quan vostè, senyor Conseller, anuncia, a través dels mitjans de comunicació —que és el que nosaltres coneixem—, que no es renoven els convenis amb alguns ajuntaments, i pretén traspassar als consells comarcals els pressupostos dels serveis socials d'atenció primària —podria parlar-li del Vendrell—, està posant en marxa una actuació que no és, com vostè diu, «descentralitzadora dels serveis», sinó inversament «recentralitzadora» de les competències municipals dels consells comarcals, i incompleix una vegada més el que estableix la normativa vigent. I, quan no fa avançar el primer Pla d'actuació social 1988-1991, i no programa, com ha de ser, una actuació global i integrada a tot Catalunya, sinó que manifesta —i també ho ha dit en la compareixença de la Comissió de Política Social— que vostè desenvoluparà el programa de la seva coalició, està prioritant uns interessos de partit —perdoni que li parli amb aquesta cruesa—, i els posa per sobre d'altres demandes legítimes a través dels municipis.

Davant d'aquesta situació —creiem nosaltres, i per això hem formulat aquesta interpellació, d'irregularitat competencial— i del conjunt d'actuacions aquí esmentades

que creiem que poden destrossar, si no es corregeix a temps, el model de serveis socials d'atenció primària i el model de benestar social que estàvem començant a endegar —models defensats i aprovats pel Parlament de Catalunya l'any 1985, a través de la Llei 26/85—, i a fi de conèixer quins són els capteniments del Conseller i del Consell Executiu sobre l'atenció primària i els serveis socials a Catalunya, és pel motiu que hem substanciat aquesta interpellació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Barenys. L'Honorable Conseller... (*Remor de veus.*) Sí, les altres dues han estat retirades : podrà bolcar tota l'artilleria sobre aquesta. (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, senyora Diputada interpellant, realment, jo no entraré en l'aspecte de la normativa, no perquè la desconegui —tinc l'obligació de conèixer-la, realment, tant jo com els serveis del Departament—, però em sembla que un debat polític ha de ser quelcom més que la relació de lleis i articles. És molt clar que en l'atenció primària els ajuntaments de més de 20.000 habitants tenen competències : la Llei de Serveis Socials, en el seu article 11 a) diu clarament «programar i gestionar serveis socials d'atenció primària», com a competència municipal, i la Llei de Règim Local de Catalunya, article 64, doncs, també ho esmenta per als més de 20.000 habitants; després hi ha els decrets, etcètera —vostè els ha esmentat; jo, de moment, no hi entraré, si no és que en la rèplica és necessari.

Què s'ha fet, en aquests anys? L'evolució de la política general de desenvolupament i gestió del serveis socials d'atenció primària, des del 1981, ha estat la següent : des del 1982, la Direcció General de Serveis Socials tenia un estudi-proposta de territorialització de Catalunya per sectors d'atenció social primària, calculats entre els 10.000 i els 15.000 habitants; l'any 1985 s'aprova la Llei de Serveis Socials, que marca dos nivells d'atenció social, la primària i l'especialitzada, i, a partir d'aquí, es crea el Consell Assessor d'Atenció Primària, que torna a definir l'atenció social primària i estudia diferents aspectes mitjançant comissions d'experts; l'octubre del 86 l'esmentat Consell Assessor presenta a la Direcció General de Serveis Socials un document recopilatori de les comissions, anomenat les «Recomanacions sobre l'atenció social primària», i, a partir d'aquest moment, es calcula la xarxa mínima de professionals necessaris per a l'atenció social primària, d'acord amb les recomanacions —aquesta xarxa mínima queda recollida en el Pla d'actuació social, i la gestió de posada en funcionament del programa havia començat amb subvencions des de l'any 1982 als ajuntaments, i l'any 87 s'inicià la reconversió d'aquestes subvencions en convenis per tal de garantir-ne la continuïtat—; tot això porta que l'any 88 s'hagi creat un total de 351 equips bàsics d'atenció primària arreu de Catalunya i el Pla d'actuació social 88-91 preveu per al 91 l'existència d'una xarxa de 731 equips a tot el Principat, en el manteniment dels quals —i això és important— el Govern de la Generalitat col·labora en dues terceres parts del cost reconegut del servei mitjançant conveni —remarco «mitjançant conveni», perquè després en faré un esment.

He de deixar constància que, tal com diu, els convenis que

signa cada ajuntament —si els signen vol dir que hi estan d'acord—, aquesta ajuda és una cooperació... (*Remor de veus.*) Oh!, un conveni només se signa quan realment s'hi està d'acord, això és així. És una actuació solidària de la Generalitat envers els ajuntaments. La Generalitat no té cap obligació de subvencionar això; no la té. Quan un té una competència afronta aquesta competència, i insisteixo que, si tingués l'obligació de fer-ho, no hi hauria necessitat de cap conveni, hauria de transferir els diners que pertoca, i, aleshores, és un conveni que s'ha de signar d'acord amb les clàusules que es pacten.

També em cal deixar constància que els ajuntaments signen, en el pacte primer d'aquest document, ells signen —tots els ajuntaments— : «És objecte del conveni la prestació dels serveis socials d'atenció primària per part de l'Ajuntament x» —el que sigui— «i en seran beneficiaris tots els x habitants que té aquell municipi». Per tant, no és una col·laboració que l'ajuntament fa amb la Generalitat, amb el conjunt del país..., no : és una competència que té.

El que és un fet és que molts ajuntaments, molts municipis no cobreixen —perquè no poden, pel que sigui— aquesta competència. Si es considera que atenció primària, es conforma... La senyora Diputada ho ha dit, però ho reflecteix en quatre punts molt clars el Pla d'actuació social, al qual ella també ha fet referència, diu que són els equips bàsics dels serveis socials d'atenció primària : el servei d'atenció domiciliària, els equips de suport tècnic dels serveis socials d'atenció primària i la lluita de la pobresa i la marginació. Això són aspectes. Si es considera la realitat existent, que hi ha molts municipis, es veu que això els ajuntaments no ho poden realitzar per ells mateixos i, aleshores, la Generalitat hi ha d'intervenir.

Ha parlat la senyora Diputada dels convenis. Realment, quan s'acabi el període de vigència d'aquests convenis, es procedirà a la seva renovació —jo sempre he dit que estava d'acord amb aquesta renovació; també he dit, i no tinc pas per què deixar-ho de dir ara, que no estic d'acord amb algunes parts del clausulat d'aquests convenis, però que les respectaré, perquè és el meu deure respectar-les.

Entenc que, quan la Generalitat ajuda, quan la Generalitat destina uns diners, ha de tenir el control d'aquests diners, i en aquest conveni no es preveu cap control. En aquest conveni no hi ha un control suficient, com a mínim, perquè dir que n'hi ha prou que el secretari certifiqui que aquells diners han anat a aquell programa, jo, que entenc d'ajuntaments, perquè m'hi he estat nou anys, això no és suficient, i els que aquí són membres d'ajuntaments ho saben.

M'ha preguntat la senyora Diputada pel capteniment. Capteniments, és clar... Per una banda, complir l'actualització del PAS del 88 al 91, amb les... realment... actualitzacions que cada any s'han de fer i que entraran d'un moment a l'altre en aquesta Cambra pel que fa a l'actualització d'aquest any.

En segon lloc, preparar la llei de descentralització de serveis socials, que ha de donar —és cert— un paper capdavanter a les comarques, segons el criteri del Departament —serà una llei que discutirem i que, en tot cas, intentarem arribar als acords a què es pugui arribar.

En tercer lloc, ajudar els ajuntaments d'una manera directa, pagant les dues terceres parts, o bé fent programes conjunts amb els ajuntaments. N'hem fet una pila, n'hem fet una pila

—l'hem fet amb Ciutat Vella, ja que vostè l'ha mencionat—, una pila, amb l'Ajuntament de Barcelona; no tots, perquè no ha arribat a acord en tots ells, però n'hem fet una pila —no estan signats, però hi ha l'acord, i els farem. L'hem fet amb Sant Adrià, i l'hem fet amb altres llocs, i el continuarem fent. Per a nosaltres té prioritat l'entesa amb els ajuntaments; no fem cap actuació en què estiguin fora els ajuntaments, si la podem fer no fem cap actuació que estigui fora dels ajuntaments si la podem fer indirectament, és clar, indirectament quan aquesta actuació no és possible, perquè no ens posem d'acord, perquè el Conseller que els parla vol saber davant de cada actuació clarament els objectius, clarament d'on surt el finançament. Jo no puc signar, com se'm va proposar, un conveni per a la Mina, que no té dotació pressupostària; em parlen d'una qüestió de la Comunitat Econòmica Europea; això se sap que de moment no existeix; em parlen d'una cessió del Govern central; això se sap que no existeix.

Jo vull basar-me en fets concrets i en finançament concret i, per tant, doncs, indirectament també actuarem ajudant els ajuntaments quan calgui, i recordant també les competències que els ajuntaments tenen en tot moment en aquest punt. Aquest és el capteniment del Govern.

I vostè ha fet referència a les oficines d'orientació de benestar social. Miri, jo crec que ningú pot impedir al Govern de la Generalitat que informi sobre les prestacions existents en matèria de benestar social que facilita la mateixa Generalitat. Qui ho pot impedir? Quina Llei impedeix això? O que orienti sobre la millor manera d'efectuar els tràmits i les gestions necessàries per gaudir d'una o més prestacions de benestar social, d'acord amb el que estableixi en cada cas la normativa que ho reguli. Qui ho pot impedir això? O rebre o canalitzar les iniciatives que siguin proposades, d'acord amb previsions de normativa aplicable? Ningú ho pot impedir, això. I fan una tasca. I aquí, en una oficina o en una altra sortirà un decret —i els ho anuncio, perquè en farem una altra, a partir de setembre o octubre, d'aquestes oficines— que és trametre d'una manera completa amb pocs dies tots els expedients de derivin del Departament de Benestar Social: qualsevol ciutadà podrà anar a qualsevol oficina d'orientació i benestar social, demanar una prestació i rebre a les quaranta-vuit o setanta-dues hores la conformitat o la denegació d'aquesta prestació, i aquesta serà una altra funció que faran les oficines de benestar social. I he de dir —i aniré abreuçant, en tot cas a la rèplica m'hi estendré— que això no ha portat normalment confrontació; jo, encara és l'hora que se'm diguin —i invito a la senyora diputada que m'ho digui en la rèplica— casos concrets que nosaltres transgredim, perquè sempre s'ha parlat en general, i jo l'altre dia en un ajuntament del seu signe també em parlaven del mateix, i vaig dir: «escolti, digui'm una sola qüestió» i no m'ho van saber dir. Per tant, jo els invito ara, si no estem preparats ara el dia 29 em sembla que tinc una compareixença demanada per mi mateix a la Comissió, jo els invito que em diguin una per una aquelles qüestions d'incompatibilitat que hi ha.

El que puc dir és que les nostres oficines col·laboren molt eficaçment amb els ajuntaments de tots els signes, i que potser en la rèplica —perquè ara, doncs, veig que el llum vermell se m'ha encès i procuro ser disciplinat—, si vostès ho volen, m'hi referiré.

I una paraula respecte als delegats de zona. Aquests delegats

de zona han existit fa molts anys, perquè els veïns dels polígons d'ADIGSA demanen una persona d'ADIGSA, de l'empresa, perquè els atengui en els seus aspectes que fan referència als habitatges, a molts tipus d'actuacions que es fan allà, i a mi m'ha semblat que eren un vehicle, i em sembla —i estic disposat a seguir-ho— que són un vehicle de presència del Departament. Jo no vull estar lluny dels barris; no pot ser que se'm digui, com se m'ha dit en alguna ocasió quan era regidor, i també ara: «És que tú et poses en territoris nostres». Què vol dir que em poso en territoris vostres? El territori és de tots. Què vol dir? Jo no estic disposat a admetre aquest tipus daixò... Per tant, evidentment em passaré als barris i tindré aquests ajudants que col·laboren molt eficaçment amb els ajuntaments —almenys així ho diuen els alcaldes— i que realment mai es posaran en terrenys que no siguin els seus, i si alguna vegada s'hi posen també prego que no amb teories, sinó amb coses ben concretes, se'm digui.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys pot fer ús del seu dret de rèplica, per cinc minuts.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Amb tota l'amabilitat, jo no venia a fer una batalla d'artilleria, sinó que venia a sumar esforços i a aclarir situacions amb l'Honorable Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que ha entès exactament el sentit de la meua expressió, perquè el Conseller estava preparat per contestar tres interpellacions i ho ha pogut concentrar en una sola.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, de la seva rèplica a mi em queda el dubte de si vostè és un alcalde, un regidor o un Conseller de Benestar Social; em queda el dubte, perquè vostè diu: «No es pot impedir al Govern de la Generalitat que visiti els territoris, que estigui en el terreny». Evidentment, no caldria si no! Vostè és el Conseller de Benestar Social del Govern de Catalunya, escollit per majoria en les eleccions d'aquest país, evidentment; però el que li estem dient, senyor Conseller, és que vostè va als ajuntaments sense passar per la institució legitimada per les eleccions municipals, és a dir, l'alcalde i els regidors, i vostè se'n va a fer visites a les associacions de veïns, organitza reunions amb les associacions de veïns, munta sopars amb les associacions de veïns sense tenir en compte l'ajuntament, el govern local, i això ho fa moltes vegades per oferir programes, per oferir diners, per oferir recursos i, a més a més, ho fan els seus delegats de zona que l'informen dels pisos, però que també fan permanències, fan reunions i fan un doblatge, i estan usurpant l'autonomia municipal, fent unes tasques que no els corresponen, que en tot cas corresponen a l'ajuntament, que vostè, com a Conseller de Benestar Social, ha de treballar amb els ajuntaments, vostè ha de tallar les cintes al costat dels alcaldes, però amb els alcaldes, no vostè sol. A veure si entenem d'una vegada què és governar a Catalunya i què és fer política de benestar social amb els ajuntaments per desenvolupar un programa de benestar social aprovat per aquesta Cambra, a través de la Llei 26/85 —com dèiem—, on diu què és el que ha de fer el Govern de la Generalitat, què ha de fer l'ajuntament, què ha de fer la comarca i a partir d'aquí, i a partir de la planificació que vostè ha de fer, perquè vostè és el Conseller, els ajunta-

ments s'han de posar d'acord amb vostè i han de desenvolupar aquelles prestacions i programes que ajudin, evidentment, a fer avançar la política de benestar social a Catalunya. El que no pot ser és que vostè, com que no li agraden els ajuntaments, determinats ajuntaments, perquè són d'un altre color polític, vostè munta unes oficines de benestar social, fa doblatges, a més a més posa al davant de les oficines de benestar social gent reconeguda de la seva coalició política, i el que fem és un aldarull a Catalunya, creem una gran dispersió de recursos i crea també la desconfiança dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

Jo el que crec, senyor Conseller, respecte a l'atenció primària, m'agradaria, de veritat, m'agradaria que ens ho prenguéssim seriosament això de desenvolupar els serveis socials d'atenció primària, els bàsics. Hi ha un 30% de cobertura en el nostre territori, un 30% incomplet; si realment el que volem és arribar al 91 amb la xarxa d'atenció primària desenvolupada, em sembla que ens hi hem de posar ràpid i de pressa.

Respecte als convenis, evidentment que els ajuntaments signen els convenis, si és el que ha de fer vostè, fer convenis de col·laboració amb els ajuntaments i exigir, evidentment, que aquells diners s'utilitzin bé, avaluar que aquells recursos serveixin per allò que s'ha signat en el conveni. Evidentment, vostè ha de portar al control, perquè vostè és el Conseller de Benestar Social del Govern de la Generalitat, no és el senyor Comas afiliat a Convergència i Unió, és el Conseller de Benestar Social del Govern de la Generalitat i ha de col·laborar amb els ajuntaments per desenvolupar els programes de benestar social per als ciutadans de Catalunya, però mai fer un programa paral·lel, que respon al programa de Convergència i Unió, i deixar al marge la legitimitat dels ajuntaments a través dels seus programes aprovats també en el moment que es van fer les eleccions municipals.

Jo crec que no li vull dir res més, senyor Conseller. A mi m'agradaria que ens entenguéssim; sembla que jo estic dient unes coses i vostè en diu unes altres. Jo li torno a repetir, senyor Conseller, que s'estudiï bé la normativa emesa, aprovada per aquest Parlament i emesa pel Consell Executiu de la Generalitat, i veurà que amb aquests vuit anys de Govern, amb totes les dificultats, hem avançat una mica, que els ajuntaments han ajudat bastant a fer avançar la política de serveis socials, però que si vostè no recull l'herència del que han fet els ajuntaments i també de les coses que ha fet el Govern de la Generalitat i aquest Parlament, amb l'aprovació de la normativa corresponent, el que farem serà una destrossa i crearem una desorientació cabdal per al país, per a Catalunya i per als ciutadans i les ciutadanes.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys. L'Honorable Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats; senyora diputada, realment jo també em vull entendre, i faig tots els esforços que sé, i si n'he de fer més també els faré. Però, aleshores, jo continuo sense conèixer cap dels casos d'incompatibilitat, no me n'ha dit ni un. Aleshores, jo la cito, a vostès, a tots els que ho desitgin, perquè el dia 29 —al matí, em sembla que és—, torno a repetir, me'ls diguin i aleshores, jo ja els ho dic d'entrada : un regidor de l'Ajuntament de Granollers, i no en

dic el nom, perquè daixò..., fa pocs dies em deia que hi havia un cas a Sant Boi, perquè ell té un càrrec polític a Sant Boi —és regidor de Granollers, però té un càrrec polític a Sant Boi—; aleshores, ho he comprovat, sembla que no és cert, ja li he demanat a aquest senyor que vingui, que en parlarem una altra vegada; si jo he de rectificar, rectificaré.

Segona qüestió, jo sempre que he viatjat sempre ho he comunicat a l'alcalde de la població, sempre, se m'hauria de dir el cas, no el recordo; i quan he visitat l'associació de veïns sempre m'ha acompanyat l'alcalde o algun membre del consistori, excepte en algun cas, excepte en algun cas que no va voler venir, perquè estava malament o pel que sigui. També m'agradaria conèixer els casos que no ho he fet, per rectificar-ho si en algun cas no ho he fet, però jo procuro fer-ho sempre, aquesta qüestió.

Una altra qüestió : vostè es queixa que jo digui que en el Departament faré el programa de la meua coalició. Oh, és clar, quin programa he de fer sinó el de la coalició? Per això vam guanyar! Per això ens van votar! No faré pas el de vostè. Quan, a vostès, els votin i guanyin, facin el de vostès! Jo m'he passat molts anys a l'Ajuntament de Barcelona no estant d'acord amb la política que feia l'Ajuntament de Barcelona, però, miri, la majoria era la que era..., nou anys m'hi he passat, senyora Barenys. (*Remor de veus.*) Ara, doncs, hem de fer el de Convergència i Unió, hem de fer el de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) Tinc l'absoluta obligació de fer-ho així i no seria un Conseller com cal si no ho fes. Que quedi clar : no tinc res a rectificar, absolutament res a rectificar. (*Remor de veus.*)

Els programes. Tots els programes que s'han fet jo els he comunicat a aquesta Cambra. Si es mira la meua compareixença —i està en les actes—, la meua compareixença a la Comissió —a petició meua també— quan em van cridar jo vaig parlar del programa de la Mina, vaig parlar del programa de Ciutat Vella —donant terminis—, vaig parlar del programa de Masia Espinós, i això és a les actes i, per tant, els ho demano : si no és així, m'ho diuen i m'ho recorden el dia que ve, però és així perquè jo sé el que vaig parlar i, per altra banda, m'he llegit la transcripció de l'acta. Jo vaig dir que faria aquests programes; només n'hi ha un que vaig dir que faria amb l'Ajuntament —però era amb un ajuntament— de Canovelles, perquè l'altre dia em va semblar que s'havia de fer —i no s'ha fet perquè està en tràmit—, però, excepte aquest, jo crec realment que daixò...

I, breument, oficines d'orientació de benestar social. Miri, l'última que s'ha inaugurat va ser al barri de Pomar. Sap qui la va inaugurar?, l'Alcalde de Badalona, juntament amb el President de la Generalitat, parlant, fent un discurs l'Alcalde de Badalona. I en aquesta oficina d'orientació de benestar social hi ha un departament per als serveis d'atenció primària de l'Ajuntament de Badalona, dintre del local de l'oficina. Si això no és col·laboració?, quan sé cert que hi ha la col·laboració. A Mataró, les relacions amb els serveis socials de la localitat també són cordials; el delegat de zona està realitzant permanències des de fa dos anys destinades a qüestions relacionades amb ADIGSA, però aleshores amb contacte permanent amb la unitat bàsica d'atenció social primària de l'ajuntament; o a Santa Coloma de Gramenet li duc dir, o miri el que portava ahir el diari, referit a l'Ajuntament de Santa Margarida de Montbui, que, aleshores, s'han detectat una sèrie de qüestions d'acord amb l'ajuntament. Bé, o a Badalona, també, que ales-

hores deia, diu : «las nueve familias se dirigieron en la jornada de ayer a las oficinas de bienestar social del barrio de Llefia, donde se les informó de que debían de ponerse en contacto con el área de servicios sociales del consistorio de la localidad. El concejal del barrio de Llefia, el socialista Ferran Bello, manifestó que se está pendiente de un acuerdo con la Conselleria de Bienestar Social de la Generalitat para tratar de solventar, de solucionar este asunto.» Bé, això és un tracte cordial de relació i d'actuació coordinada.

Si no ho fem malbé entre uns i altres, l'actuació coordinada hi serà. Vostè estigui segura, senyora diputada, estigui segura que jo hi dedicaré tots els esforços i tot el que vegi que s'ha de rectificar, ho rectificaré. Mai m'han caigut les anells per rectificar, però no puc rectificar res que jo cregui que és correcte.

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. Les interpellacions que constituïen els punts setè i vuitè de l'ordre del dia han estat retirades. Això ens permet, i a l'ensem ens obliga, de conformitat amb els senyors portaveus, a modificar l'ordre del dia, i passariem ara al punt tretzè. Com que es tracta d'una elecció, suspendriem durant cinc minuts per poder fer els trucs a les senyores diputades i als senyors diputats que ignoraven que es procediria a aquesta elecció i poder preparar l'urna, etcètera, per poder-ho formalitzar.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a la una i deu minuts.)

Elecció dels membres del Consell Superior de la Cooperació que correspon de nomenar al Parlament

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El tretzè punt de l'ordre del dia és l'elecció dels membres que correspon nomenar al Parlament per al Consell Superior de la Cooperació. Un senyor Secretari donarà lectura a l'article 107 de la Llei 4, del 1983, de 9 de març, de Cooperatives de Catalunya. Senyor Secretari?

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Article 107. El Consell Superior de Cooperació és integrat pels membres següents : a) Quatre persones de reconeguda solvència nomenades pel Parlament de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. D'acord amb l'article 81 del Reglament, la votació serà secreta mitjançant paperetes. Senyors secretaris, procedeixin a anomenar els diputats per ordre alfabètic.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. Diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació ha estat el següent : senyor Josep Castaño i Colomé, 49 vots; senyor Francesc de Paula Martí i Martínez, 48 vots; senyor Jaume Terribes

i Almego, 48 vots; Joan Ferré i Muñoz, 29 vots; el senyor Jordi Dou i Puig, 6 vots; en blanc, 10, i nulla, una. Per consegüent, queden proclamats els següents senyors, designats pel Parlament de Catalunya, com a membres del Consell Superior de la Cooperació : el senyor Josep Castaño i Colomé, el senyor Francesc de Paula Martí i Martínez, el senyor Jaume Terribes i Almego, el senyor Joan Ferré i Muñoz i el senyor Jordi Dou i Puig... No, el senyor Jordi Dou i Puig no ha estat elegit.

Fins a dos quarts de cinc, que començarem amb les preguntes, se suspèn la sessió.

(És un quart de dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa a les preguntes amb resposta oral. La primera la formulen els Diputats senyors Santiago Riera i Lluís Garcia, sobre creació del nou municipi de Ciutat Badia. Per formular-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre la creació del nou municipi de Ciutat Badia

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Moltes gràcies, Honorable President. Honorable Conseller de Governació, senyores diputades, senyors diputats, amb data 2 de febrer de l'any 88 —fa més d'un any— va entrar al Departament del senyor Gomis, al Departament..., és a dir, al Departament de vostè, senyor Gomis, va entrar una documentació, fa més d'un any, amb el registre d'entrada 10664, una documentació dels Ajuntaments de Barberà i Cerdanyola sollicitant que la Conselleria instruís l'expedient de creació del nou municipi de Ciutat Badia. Aquesta proposta, realment, reflectia l'interès de la majoria de ciutadans d'aquella mancomunitat —encara és una mancomunitat—, i de llavors ençà encara no ha estat, realment, aquest instrument, tractat a la Comissió de Delimitació Territorial, com correspondria als efectes de rebre l'informe preceptiu perquè això pogués ser, i també hi ha dubtes seriosos que aquest document s'hagi instrumentat, és a dir, que s'hagi fet l'expedient oportú. És per això que el Diputat li pregunta : ¿realment, senyor Conseller, quan pensa resoldre la petició de creació del nou municipi de Ciutat Badia?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, encara que els antecedents històrics d'aquest tema es remunten als anys 81, 82, com vostè molt bé

ha dit, podem parlar d'actuacions concretes a partir de l'any 86, atès que el mes de desembre els ajuntaments de Cerdanyola i de Barberà del Vallès varen aprovar —respectivament els dies 19 i 23 de desembre— la iniciació de l'expedient de segregació dels respectius territoris municipals, que passarien a formar part del nou municipi.

A partir d'aquest moment també ja ens consta que es va constituir la corresponent comissió gestora, i, en data 2 de febrer del 88, se sol·licitava al Departament de Governació que es tramités l'expedient de creació del nou municipi de Ciutat Badia, sense, però, que en cap moment s'hagués aportat la documentació ni complert aquells requisits bàsics i necessaris, d'acord amb la legislació vigent, per poder iniciar un expedient. Malgrat això, aquest Departament, això no obstant, i després d'unes entrevistes que jo mateix vaig tenir amb la gent de Ciutat Badia, amb els de la mancomunitat i la junta gestora, vam encarregar uns estudis previs per facilitar aquest expedient, els quals ha estat últimament —fa pocs dies, fa quinze dies, aproximadament— que s'han rebut, i serà a partir d'aquest treball que es passarà a la Comissió de Delimitació Territorial per tal que manifesti el seu criteri tan bon punt —com he explicat aquest matí— hagin finalitzat, que jo espero que sigui aquest mes mateix d'abril, els treballs del Mapa Comarcal de Catalunya.

Aquesta és la situació i aquest ha estat el tema, com s'ha tractat durant aquests darrers mesos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera vol fer ús de rèplica? *(Pausa.)*

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Sí, gràcies, senyor President. Senyor Conseller, vejam si ens entenem. Vostè confirma que el febrer de l'any 88 va ser enviada aquesta documentació per tal que la Conselleria instrumentés tot l'expedient. Haig de dir-li, senyor Conseller, que quedo astorat que digui que no s'han complert els requisits per resoldre aquest expedient, tota vegada que, en les reunions que van mantenir amb vostè el mes de setembre els representants de la mancomunitat, vostè va rebre un ampli dossier del qual no va manifestar que faltés cap mena de document.

De tota manera, l'endemà, el 22 del IX, el senyor Cruells va rebre també aquests representants, i els va comentar que en quinze dies estaria fet un informe per tal de poder resoldre el tema de manera ràpida i poder-lo portar a la Comissió de Delimitació Territorial. També els va dir que, si calia informació, la demanaria. La va demanar al cap de pocs dies, el dia 19 d'octubre, i el 26 d'octubre li va ser tramesa tota la documentació que sol·licitava. Per tant, entenc que, avui dia, la documentació és a les seves mans. Jo espero que vostè, amb el que m'hagi dit, que no cal cap més documentació, i que el que vostè farà molt properament serà ja portar aquest tema a la Comissió Territorial, i que no falta cap més paper.

Jo li prego, senyor Conseller, la màxima urgència en aquest tema. Estem parlant de molts mesos; Ciutat Badia és una comunitat —com vostè ha dit— que des de l'any 81 reclama la independència; és una comunitat en la qual els ajuntaments que conformen aquesta mancomunitat han fet grans esforços per, aquests anys, poder, realment, tirar endavant aquest nucli de població de 20.000 habitants, i, per tant, jo espero i li prego que amb la màxima urgència que sigui possible vostè porti ben

aviat tota aquesta documentació a la Comissió perquè pugui ser resolt, amb la urgència que cal, aquest tema. Així ho espero, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. El senyor Conseller? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor Diputat, em sembla que no hi ha contradicció en el que hem dit; hem parlat dels antecedents, i hem dit que, a partir del mes de setembre, quan vam rebre, vam demanar aquesta documentació; la documentació inicial que se m'havia aportat era l'estudi de viabilitat econòmica, que va ser analitzat i va ser estudiat i que, després, va ser complementat per tots aquests altres documents, que són la documentació de què li parlava, que hem acabat de rebre l'últim estudi sobre aquests documents aportats fa pocs dies. Per tant, a més a més, li he dit que així que acabem, que la Comissió de Delimitació Territorial acabi els treballs del mapa comarcal, i quan entrem ja en el tema —com he dit aquest matí— d'agregacions i segregacions municipals, evidentment que portarem aquesta documentació a la Comissió perquè pugui dictaminar o emetre el seu informe sobre aquest expedient. Això és el que hem dit i, per tant, hi ha coincidència en el plantejament.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Les preguntes 2 i 3 han estat posposades. Pregunta número 4, pregunta al Consell Executiu sobre les residències per a malalts.

(Ll. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.)

La pregunta número 2 no tenim coneixement que hagi estat posposada. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Número 2, 4484. Sí, a petició del Govern, eh?

El Sr. CAROD-ROVIRA En tot cas, ens n'acabem d'assabentar just en aquest moment, eh?

El Sr. PRESIDENT : Oh, sí, és que m'ha arribat ara el document, eh? I doncs, ja anuncio que han estat posposades pel Govern, fent ús del que disposa l'article 133.7, les respostes orals amb números de registre 4484, 4485, 3867, 4119, 4532, 4533 i 4535.

(Ll. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.)

El Sr. CAROD-ROVIRA : En tot cas, i amb permís de la Presidència, a aquest Grup li hauria plagut tenir coneixement d'aquesta posposició una estona abans que no pas assabentar-nos-en just en el moment en què les preguntes han de ser formulades.

Moltes gràcies.

(Ll. Sr. Riera i Gassiot demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : És per dir-li que la 3867 ja va ser posposada el darrer Ple, i teníem entès que el Govern podia posposar una vegada les preguntes, però no dues vegades. És la pregunta al Conseller de Cultura sobre les subvencions al col·lectiu Iniciatives Gais de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Ha dit que era la 4485?

El Sr. RIERA I GASSIOT : La número..., exactament és la pregunta número 6, que és el número de registre 3867.

El Sr. PRESIDENT : 3867. Bé, doncs..., per part de la Mesa es comprovarà això, i es prendran les mesures adients perquè això no succeeixi.

(Ll. Sr. Riera i Gassiot s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIERA I GASSIOT : I em diu la senyora Rosa Fabián

que la pregunta 3934 de número de registre, que és la pregunta 19, sobre els controls de medicina esportiva, que també passa la mateixa cosa.

El Sr. PRESIDENT : Oh, aquesta no ha estat posposada, que jo sàpiga.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Ah. Perdó. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : No sé si hi arribarem, eh? Potser sí, per les... De tota manera, el temps que hem esmerçat en aquestes qüestions d'ordre no computarà als efectes de tancar l'hora destinada a visites. *(Rialles.)* A preguntes!

Pregunta al Consell Executiu sobre les residències per a malalts de la SIDA, que formula la Diputada senyora Maria Teresa Utgés, del Grup Socialista.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les residències per a malalts de la SIDA*

La Sra. UTGÉS : Gràcies, senyor President. Aquesta pregunta fa referència a les darreres picabaralles que han protagonitzat dos consellers del Govern de la Generalitat en relació amb les residències per a malalts de la SIDA. Jo no sé si el Govern de la Generalitat és conscient de fins a quin punt molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya s'interroguen sobre el que han de fer i quines són les solucions per evitar l'expansió de la SIDA. Aquesta demanda és exigida tant per part dels mateixos afectats com per part de la població en general, que reclama, sobretot, una informació veraç i completa sobre la malaltia. I em preocupa enormement que la resposta del Govern de la Generalitat sigui una picabaralla entre dos dels seus Consellers referent al tema de «residències, sí; residències, no». Aquest tipus d'actuacions fa clarament la impressió a l'opinió pública de Catalunya que no saben, realment, com afrontar la problemàtica, no saben què fer, i que no hi ha un programa clar i una coordinació eficaç. És per això que aquesta Diputada formula la següent pregunta : quina és l'actuació a seguir en la problemàtica de les residències per a malalts de la SIDA?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Utgés. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Senyor President, senyora Diputada, realment, jo no sé si hi ha hagut cap picabaralla, però anem a contestar la pregunta. Veurà : les necessitats d'atenció mèdica dels malalts de la SIDA són cobertes i han de ser ateses per la xarxa general de serveis mèdics. En el cas que el pacient hospitalitzat arribi a una situació terminal o preterminal, es creu, es planteja la conveniència d'atendre'l, per raons d'eficàcia i d'eficiència, en establiments que no siguin els hospitals de la màxima complexitat. És aquí on entra el programa de «Vida als anys», que s'encarrega de la derivació d'aquests malalts, i és aquí on s'ha dit que hi haurà residències per a aquests malalts, terminals o preterminals, que mai seran —mai s'ha dit, això— únicament de malalts de SIDA, sinó que hi haurà altres tipus de malalts, però que també hi haurà malalts de SIDA. Per tant, això és la primera qüestió.

Una altra situació és la que es dona en malalts hospitalitzats que poden rebre alta mèdica d'acord amb l'evolució favorable del seu procés, i que no la reben puntualment perquè no tenen lloc on viure. En aquests casos, conjuntament amb el de perso-

nes portadores del virus d'immunodeficiència humana, en la mateixa situació, requereixen una solució al seu problema d'habitatge. I, d'acord amb l'experiència internacional, el Consell Executiu de la Generalitat pensa habilitar —i concretament el Departament del Conseller que li parla— habitatges per a aquestes persones amb una mínima supervisió. Aquests habitatges seran gestionats per associacions o pel mateix Departament, si és el cas.

Per tant, aquesta és la situació : malalts de la SIDA, hospitals; els malalts que aleshores entrin en una situació terminal, residències assistides, que no hi haurà només aquests malalts —hi insisteixo, perquè en tot cas, el que vostè en diu «picabaralla» ha estat alguna confusió sobre aquesta matèria, que no existia com a tal confusió—, i, després, per a les persones que la seva malaltia entra en un període normal, que poden ser donades d'alta, procurar donar-los un habitatge, que són uns pisos que s'habilitaran per a això. Això és el que s'ha dit i aquesta és la proposta que el Departament té en concordança i d'acord i en conjunció amb el Departament d'Ensenyament.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La senyora Utgés vol repreguntar?

La Sra. UTGÉS : Sí, només un parell de coses. Primera, que encara que siguin malalts terminals també necessiten una atenció i a nosaltres ens preocupa enormement que aquesta atenció es pugui donar des d'aquestes residències, o almenys ens preocuparia com estaran muntades aquestes residències, perquè si és veritat el que els mitjans de comunicació van informar que aquestes residències estaven portades per personal voluntari, llavors això a nosaltres ens preocupa enormement, perquè és com si els diguéssim als afectats : «mirin, vostès a partir d'ara tindran unes residències perquè s'hi puguin estar i hi puguin morir voluntàriament». En tot cas, nosaltres ho interpretariem així i d'aquí ve la nostra preocupació, perquè mentre l'OMS dona recomanacions dient que el personal mèdic ha de prendre una sèrie de posicions, el personal d'infermeria, el personal d'anatomia patològica, etcètera, nosaltres estem dient que d'aquestes residències, se'n faci càrrec personal voluntari.

Després, una altra qüestió...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyora Utgés, i a l'Honorable Conseller també; l'ha consumit tot en el primer torn. *(Rialles.)* Ho sento, eh?, però s'han d'administrar rigorosament el temps, perquè són dos minuts i mig per a cada pregunta i dos minuts i mig per a cada resposta.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures per a eradicar de Catalunya
la mendicitat infantil*

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a eradicar de Catalunya la mendicitat infantil, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. En la Moció de final d'any sobre el balanç que fèiem del Dictamen sobre el Maltractament d'Infants insistíem en aquell punt 2.9, que deia : «Cal desplegar mesures per afrontar l'explotació dels menors en l'àmbit de la mendicitat, el tràfic de droga i altres situacions de marginalitat».

No volem, de cap de les maneres, convertir la misèria en material de serial ni jugar amb la misèria, però creiem, senyor

Conseller, que continua havent-hi mendicitat infantil a Catalunya.

La pregunta, per tant, és: Quines mesures han pres? Quines mesures pensen prendre?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Honorable senyor President, senyor diputat, realment en la presentació del programa de legislatura del meu Departament jo vaig assenyalar que aquest era un dels aspectes preocupants i que volíem actuar amb eficàcia.

Nosaltres tenim un pla que en aquests moments estem consensuant amb els ajuntaments, perquè això, d'una manera molt especial, ho hem de fer amb els ajuntaments, i, per altra banda, hem estudiat el tema i bàsicament el 90% de la mendicitat infantil que hi ha a l'àrea de Barcelona és de dos nuclis concrets i determinats. Aleshores, ja hem començat a actuar sobre aquests nuclis.

En definitiva, jo li diria que abans d'un mes i mig aquest programa estarà anunciat i consensuat prèviament amb els municipis i també amb altres institucions privades sense ànim de lucre.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera vol repreguntar?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. El Diputat senyor Pérez Moreno, pel qual sento un «apreci» sincer i, a més, reiterat, ens va dir aquell dia quan ens contestava a la Moció que, exactament diu: «També el Conseller Basols va anunciar, va explicar que ja s'havia fet una campanya, però el que sí que volia és que el Conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, en compareixença davant la Comissió de Política Social —crec recordar que va ser el dia 2 de novembre, a iniciativa del mateix Conseller— ja va anunciar que la Conselleria presentaria dins del primer trimestre de l'any 1989 això que ara volem demanar. El primer trimestre s'exhaureix d'aquí a ben pocs dies; demanariem que això fos de veritat, efectiu, senyor Conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. El senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, jo tinc la il·lusió de poder-ho dir al mateix Parlament el 29 de març, que és la meua compareixença. Si això ho pogués fer compliria el termini; si no ho puc fer, doncs, seran unes setmanes, daixò...

Ha de pensar, de qualsevol manera, que aquest programa contempla tant la mendicitat infantil com la quasi mendicitat dels nois una mica més grans que estan en moltes cruïlles de la ciutat netejant vidres o fent activitats d'aquest tipus, que, això, el Pla també ho contemplarà.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Pregunta número 7, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Jorge Fernández Díaz. Té la paraula.

Pregunta al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la legitimitat perquè un diputat o un grup de parlamentaris pugui interpel·lar el Govern en temes de terrorisme

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President.

Manté el senyor President de la Generalitat la seva afirmació feta en una entrevista emesa a TV3 que significa, a la pràctica, que si un diputat pregunta davant d'aquest Ple a un conseller de la Generalitat en relació amb les gestions fetes durant l'exercici del seu càrrec amb els familiars d'un terrorista, que està parlant des de la demagògia del carrer?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fernández Díaz. Per contestar, té la paraula el Conseller d'Indústria i Energia, senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra): Sí, els drets dels diputats estan regulats pel Reglament del Parlament de Catalunya, i, el Reglament, l'interpreta la Mesa. Per tant, si arriba a aquest Parlament una pregunta o una interpellació, evidentment, des del Govern i des de la Presidència de la Generalitat no s'ha d'opinar, des d'un punt de vista d'estricta aplicació del Reglament; el que sí pot fer el President de la Generalitat —i és el que va fer— és emetre una opinió política, dient que els temes que fan referència al terrorisme s'havien de tractar amb prudència.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El Senyor Fernández Díaz vol fer ús del torn de rèplica? Té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Sí, gràcies, President. Miri, jo, la veritat, és que esperava una altra resposta, i la desitjava, no?, perquè rectificar és de savis.

És evident que aquest no és un tema del Reglament de la Cambra. Si, com ha dit el senyor Conseller, és un tema d'opinió política, em preocupa enormement que el President de la Generalitat pugui manifestar públicament una cosa d'aquestes característiques, que és assimilar el que fa un diputat en l'exercici del seu dret i de la seva responsabilitat política de demanar explicacions davant d'unes gestions concretes que ha fet —hi insisteixo— durant l'exercici del seu càrrec un conseller de la Generalitat.

Perquè estem d'acord, evidentment, que els temes del terrorisme s'han de tractar amb prudència, però amb prudència per part de tots, també sobretot per part dels que tenen més responsabilitat, que són els que governen. I és evident que nosaltres estem a favor de les gestions humanitàries. Creiem que l'objectiu d'aconseguir l'eradicació del terrorisme i de la violència exigeix moltes d'aquestes gestions, moltes d'aquestes relacions i, en definitiva, afavorir un procés de reinserció social també pel que fa referència, en la mesura que sigui necessari i convenient, a nivell de Catalunya.

Però aquest no és el cas que ens ocupa. Jo li puc assegurar, senyor Conseller, perquè m'he procurat la informació corresponent —perquè si no donava la impressió que aquest debat era un debat entre iniciats—, que jo també he parlat personalment amb el Ministre de l'Interior i ell sap perfectament que si ell hagués fet unes gestions similars a la que ens ocupa amb el senyor Josu Ternera, per exemple, el nostre Grup —que és molt prudent en el tractament del terrorisme, que ha pactat a nivell d'Estat amb les forces polítiques representatives un seguiment responsable de tot el tema del terrorisme i de les converses d'Alger, i tot això— és evident que també hauria interpellat i preguntat al Ministre de l'Interior en el Congrés dels Diputats per les seves actuacions, i li puc assegurar que el Mi-

nistre de l'Interior ha entès perfectament la nostra posició.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Díaz. Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Bé, em sembla que no es tracta de repetir un debat que ja es va tenir en aquest Parlament, i que, a més, va tenir explicacions per part del President de la Generalitat quan hi van haver unes interpellacions en la sessió anterior. A mi em sembla que la pregunta fa referència als drets dels diputats, i és evident que un diputat pot preguntar sobre aquests temes, que és en definitiva el que el senyor Diputat demanava al Govern. El fet és que també es pot opinar sobre la manera com els grups polítics poden tractar els temes, i, és clar, el senyor Diputat ens ha explicat ara que hi ha unes converses a Alger, que s'estan tenint, de la màxima importància i els grups polítics consideren que no han de preguntar o no han d'interpellar sobre aquests temes; per tant, prenen una posició política. Evidentment, tenen el dret de preguntar o d'interpellar, també podrien preguntar o interpellar sobre aquests temes, sobre aquests converses, però tots consideren que no és convenient, perquè és una opció política que prenen.

El que va dir el President de la Generalitat és que aquests temes s'havien de tractar amb la màxima discreció i amb la màxima prudència.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Haig d'aclarir a tota la Cambra que, efectivament, la pregunta amb número de registre 3867 havia estat ja posposada a petició del Govern; per consegüent, la petició que ha arribat a aquesta Mesa és improcedent, és un error que ha comès el Govern en sol·licitar de nou l'ajornament, de manera que constarà en acta que en aquesta sessió d'avui corresponia la resposta pertinent.

El Sr. RIERA I GASSIOT : President, com que nosaltres som molt comprensius amb l'error, perquè ens equivoquem sovint, demano que, per poder substanciar la pregunta siguem nosaltres els qui ajornem voluntàriament la pregunta fins al proper Ple.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament. (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS : President, potser per aclarir en un futur —i que això no senti precedent— la interpretació que donava la Mesa o el senyor President, és que, en aquest cas, el Grup formulant de la pregunta ha volgut generosament ésser ells qui ajornaven la pregunta, però si el Grup que formula la pregunta vol mantenir-la i formular-la en el Ple, no s'ha d'ajornar; el Govern és solidari, hi ha altres consellers i aquests altres consellers tindran l'obligació de respondre la pregunta. Ho dic, senyor President, a efectes de precedent per a un futur.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, senyor Clotas. (*Ll. Sr. Casanovas demana per parlar.*) El senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, perdoni, un breu incís precisament sobre aquesta mateixa qüestió : en aquest cas, m'hi vaig trobar jo un dia, i em va respondre un conseller que no era el que havien designat per a aquella ocasió.

El Sr. PRESIDENT : Sí, però s'ha de tenir en compte que, a la millor, és una resposta improvisada, de manera que es perd també part de la finalitat que es persegueix amb la pregunta, que és la resposta, eh? De totes maneres, d'aquest afer, la Mesa deliberarà i prendrà les mesures adients perquè això no

es repeteixi.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures del Govern de la Generalitat
pel que fa a l'excés de nitrats
en l'aigua de consum domèstic
del barri de Jesús, de Tortosa*

Pregunta que formula el Diputat senyor Josep Curto, del Grup Popular.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Honorable Conseller de Sanitat, fa quatre setmanes al poble de Jesús, barriada de Tortosa, es va produir o es va provocar certa alarma en la població consegüent a la contaminació de l'aigua potable per un excés de nitrats. I vull afegir, Honorable Conseller de Sanitat, que es va recomanar a la població que no beguessin aigua los xiquets menors de dos anys, en previsió de les possibles infeccions gastrointestinals —suposo que el Conseller de Sanitat em dirà que ho estic dient bé— o possibles anèmies per alteració de la sang. Encara que les anàlisis inicials no van poder determinar de manera concreta l'origen d'estos nitrats, sembla que la procedència podria ser del nitrogen que porten los adobs orgànics que s'utilitzen als conreus d'aquells voltants.

Convindrà amb mi l'Honorable Conseller de Sanitat que el sentit de l'oportunitat és molt important, i en est sentit també les autoritats municipals coneixien lo problema des del 24 d'octubre del 88, però no va sortir a la llum pública fins tres mesos després. És cert que unes obres ja han començat, però davant la preocupació d'aquells ciutadans, pensa l'Honorable Conseller de Sanitat que el Govern de la Generalitat adoptarà alguna mesura més relativa a estos fets?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Té la paraula l'Honorable, no de Sanitat, sinó de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Gràcies, senyor President. Per respondre la pregunta adreçada al Consell Executiu sobre les mesures del Govern de la Generalitat —és una pregunta adreçada al Govern, no al Conseller de Sanitat, encara que així ha estat formulada pel Diputat interpellant.

El Sr. PRESIDENT : A mers efectes dialèctics.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Efectivament, senyor President, això és el que volia fer notar.

El barri de Jesús, de Tortosa, disposa de l'aigua de dos pous situats en una zona agrícola i habitualment s'utilitza un d'aquests per a l'aigua d'ús de boca. Els resultats de les anàlisis de l'aigua de proveïment públic del raval de Jesús, a Tortosa, indiquen que la concentració de nitrats és superior al límit establert en la normativa vigent, de 55 mil·ligrams per litre. Atesa aquesta situació, tècnics del laboratori comarcal de Tortosa varen informar l'Ajuntament per tal de prendre les mesures oportunes. A petició de l'Ajuntament, per resoldre aquest problema, un tècnic de la Direcció General d'Obres Hidràuliques va desplaçar-se el passat mes de febrer a Tortosa; després de diversos estudis, va decidir-se perforar un nou pou, a una profunditat de seixanta o setanta metres, segellant els trenta primers metres, atès que les aigües que es trobin a aquesta profun-

ditat estaran difícilment contaminades pels nitrats procedents dels adobs i que es filtren a través de la terra. El dia 27 de febrer va començar la perforació del nou pou, i el dia 7 de març s'havia arribat a quaranta metres de fondària. Hi ha moltes possibilitats que aquesta iniciativa solucioni el problema plantejat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Molins. El senyor Curto vol repreguntar?

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Molt breument, per manifestar que, amb molt de gust recullo i alabo esta informació que m'ha donat lo Conseller, però també sap el Conseller senyor Molins que tinc motius per formular esta queixa cordial, que he formulat en los termes en què m'he expressat abans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Hi ha nova intervenció del Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Bé, si volia fer alguna referència respecte a la forma com han actuat els serveis de la Conselleria de Sanitat, dir-li que la reglamentació tècnica sanitària per a l'abastament i control de qualitat de les aigües correspon als ajuntaments —segons diu aquesta reglamentació—, assegurar el subministrament amb garantia sanitària; que l'Ajuntament de Tortosa té establert un conveni amb el Laboratori Comarcal de Salut Pública de Tortosa, per tal de realitzar la vigilància de la qualitat sanitària, i que des de finals del 88, quan es va detectar per part del Laboratori Comarcal, els serveis de sanitat varen actuar en tota diligència, i perquè correspon a la Direcció General d'Obres Hidràuliques la solució del problema, va ser per la qual cosa l'Ajuntament es va posar en contacte amb la nostra Direcció General, o amb la Direcció General del meu Departament, per tal de donar solució al problema que —com li dic— estem segurs que solucionarem amb aquesta nova major fondària del pou del qual es fan les extraccions per a l'ús de boca al barri del raval de Jesús, a Tortosa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
mapa escolar de l'educació permanent
d'adults a Catalunya*

La Sra. TORRENT : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats. La Conselleria de Benestar Social, que té en l'actualitat les competències en matèria d'educació d'adults, ha informat recentment els mitjans de comunicació i, d'altra banda, també el senyor Comas en preguntes fetes pel Grup Socialista en Comissió, sobre la política que ha endegat aquesta Conselleria per dotar Catalunya d'un marc legislatiu i de mitjans adequats per situar el nostre país al nivell dels països europeus respecte a l'educació d'adults.

Senyor Conseller, creiem que fóra necessari, per tal d'enfocar aquesta temàtica amb la rigorositat que es mereix, que la Conselleria treballés basant-se en l'elaboració prèvia del mapa de l'educació d'adults a Catalunya. La pregunta que li formulo va en aquesta direcció : està fet, s'hi està treballant?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Senyor President, senyora Diputada, realment vostè té raó; nosaltres creiem —com vostè— que la confecció del mapa escolar d'educació permanent d'adults a Catalunya és una de les prioritats dins de l'àmbit d'aquesta educació. En un termini molt breu, se n'iniciarà l'elaboració, per tal de poder comptar, com més aviat millor, amb els seus resultats. Jo espero que aquest «com més aviat millor» no vagi més enllà del mes de setembre o octubre propers.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Senyora Torrent?

La Sra. TORRENT : Celebro coincidir amb el senyor Conseller respecte a la necessitat d'elaborar el mapa de l'educació d'adults a Catalunya. Si em permet, m'agradaria dir-li cinc punts que crec que hauria de tenir el contingut d'aquest mapa en concret.

El primer seria la determinació dels conceptes en matèria d'educació d'adults. En molts casos, els conceptes no tenen encara una suficient precisió, i caldria explicar per què convé inclinar-se per una o altra accepció. També quines són les funcions de l'educació d'adults : formació acadèmica, formació en general, capacitació per a la plenitud personal, etcètera. És necessari també establir la relació entre l'educació permanent i l'educació d'adults, com es relaciona l'educació formal, no formal i la informal, el paper de la iniciativa pública, la privada i la social quant a l'educació d'adults. A més, caldria un repàs històric del que ha estat l'educació d'adults a Catalunya per establir el marc de continuïtat fins al moment actual. Cal tenir present les experiències de la Mancomunitat de Catalunya i de la República, l'evolució des de la Llei General d'Educació, el traspàs de competències a la Generalitat de Catalunya fins analitzar les tendències actuals a Espanya i a Europa.

En tercer punt, caldria situar la demana potencial basada en els nivells d'instrucció de la població adulta i l'evolució d'aquests nivells d'instrucció, documentada estadísticament i gràficament per províncies, comarques, ciutats i barris de les grans ciutats. Caldria saber també quina és l'oferta pública i polivalent; quina oferta és la que es fa des de les diferents administracions i institucions, i quins departaments, quines conselleries potencien la formació relacionada amb l'educació d'adults.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, eh? Acabi de seguida.

La Sra. TORRENT : Finalment, és necessari també el coneixement d'institucions i organismes de caràcter privat o social que fan educació d'adults. Senyor Conseller, el que he exposat, crec que és el mínim necessari que cal conèixer per plantejar-se una política coordinada, coherent i global a Catalunya, respecte a l'educació d'adults.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Sí, moltes gràcies per la seva —n'he pres nota— aportació. No tinc res a rectificar. El que assenyalaré al Director General de Formació d'Adults és que es posi en contacte amb vostè, perquè a comoditat, vaja, de vostè i d'ell, doncs, puguin, realment, aprofundir en aquests temes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta la formula el Diputat senyor Magí Cadevall.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'expulsió d'un equip informatiu de TVE
del vestíbul de la Conselleria
d'Ensenyament*

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria saludar al senyor Laporte i desitjar-li una ràpida recuperació, encara que ens consta la seva activa intensitat durant la convalescència.

El dia 17 de febrer, alguns membres de la Mesa sectorial d'ensenyament i de la Junta de Personal estaven en el vestíbul de la Conselleria reclamant la reunió de la Mesa a petició de la part sindical. Un representant de l'Administració de la Generalitat va baixar a explicar que no hi hauria reunió de la Mesa probablement, perquè faltava una signatura, i un equip de televisió de Sant Cugat va intentar gravar l'escena. Els mossos d'esquadra varen impedir la gravació tapant amb les mans l'objectiu de la càmera i, després, expulsant l'equip informatiu del vestíbul de la Conselleria. En el noticiari del migdia vam poder veure una informació avortada, però jo puc assegurar al senyor Conseller que les imatges censurades no ferien la sensibilitat de l'espectador, sinó que allò que feria la sensibilitat de molts ciutadans de Catalunya, és que s'impedeixi la llibertat d'informació.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President. M'excuso davant seu i del Diputat interpellant, a qui agraeixo les seves amables paraules, de contestar des del meu escó i, a més a més, assegut.

Senyor Magí Cadevall, efectivament, hi va haver uns incidents aquests dies de resultes d'una reunió frustrada, convocada per la part sindical de la Mesa, però jo li puc assegurar dues o tres coses en aquest sentit. En cap cas —tal com vostè diu—, en el text publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* —no ho ha dit ara—, no és cert que en cap moment fos expulsat del vestíbul de la Conselleria cap equip informatiu de Televisió Espanyola allà present.

En segon lloc, en cap cas no va ser present en el vestíbul on van ocórrer aquests esdeveniments el Secretari de la Mesa sectorial. I, en tercer lloc, l'únic que es va fer, va ser demanar als mossos d'esquadra que no permetessin la filmació d'un acte que no havia estat autoritzat pel Departament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Senyor Cadevall, té la paraula.

El Sr. CADEVALL : Sí, a mi em sembla que es tracta d'un tema de política informativa. El Govern de Convergència i Unió usa i abusa, si pot, dels mitjans de comunicació per a major honor i glòria del Govern, però, en canvi, obstaculitza la informació quan no li és prou favorable. La conseqüència d'aquest fet va ser una seguda dels mestres reclamant la llibertat d'expressió i d'informació, i jo trobo trist, per al Govern de la Generalitat, que s'hagi produït això, perquè em sembla que el Govern de la Generalitat, d'acord amb els principis de la demo-

cràcia, hauria de tenir més respecte a la llibertat d'informació, sobretot tractant-se d'un lloc relativament públic; faig constar que, fins i tot, el vestíbul té accés a una oficina general com és ara el Registre General del Departament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, gràcies, senyor President. Senyor Cadevall, jo estic disposat a veure el vídeo a què vostè fa referència amb vostè. I veurà que les coses van anar, exactament, tal com jo li vaig dir. Jo crec que vostè no dubta de la meua intenció de donar tota mena d'informacions a través dels mitjans de comunicació que sigui.

I pel que fa al conflicte que, afortunadament, sembla que s'ha acabat, de les negociacions amb els representants sindicals dels mestres, jo també estic disposat a minutar totes les informacions que les diferents televisions han donat, amb participació de representants de la Mesa sindical, o bé amb participació meua o de qualsevol altre representant del Departament. Jo li asseguro —perquè ho tinc controlat— que el balanç no seria pas favorable a les nostres explicacions.

A part d'això li voldria només remarcar una cosa : no hi va haver reunió de la Mesa sindical perquè no havia estat correctament convocada, evidentment. El que passa és que la representació sindical, a part de fer una seguda, va dir que volia fer un acte, que era fer una conferència de premsa unilateral en els locals del Departament, això és el que el Departament no va consentir, no va aprovar i, per això, com que era un acte no autoritzat dintre dels locals del Departament, se'n va impedir la filmació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

La pregunta número 12, la formula també el Diputat senyor Magí Cadevall; té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'homologació dels professors amb els
funcionaris de la Generalitat*

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Un fet innegable és que es va fer un conveni-marc que significa una remuneració dels funcionaris de la Generalitat superior als de l'Estat. Això és natural que hagi provocat en altres cossos, com per exemple en els professors, no només que demanin l'homologació amb els funcionaris de l'Estat, sinó també una homologació addicional amb els funcionaris de la Generalitat.

La pregunta, per tant, és si s'accepta l'homologació amb els funcionaris de la Generalitat. Jo diria que, fins i tot, després de la signatura de l'acord, vaja, de la signatura de la redacció del projecte d'acord, per mi encara continua essent un misteri insondable, perquè d'un costat s'accepta el principi però, d'altra banda, s'hi posen tals matisacions que poden anul·lar el reconeixement d'aquest principi.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Certament, senyor Cadevall, s'ha arribat a un acord, a un pre-acord —per dir-ho amb més precisió— que els sindicats volen passar a plebiscitar o fer un referèndum en els diferents centres, per tal

que tots els docents es pronunciïn sobre el seu eventual acord amb aquest text consensuat en el moment actual.

Pel que fa al tema de l'homologació, aquest document diu el següent : «Les parts signants del present acord coincideixen a reconèixer el principi de l'homologació retributiva dels docents amb els cossos de funcionaris no docents de la Generalitat d'igual categoria, i en la necessitat d'estudiar, al mateix temps, en el marc de la futura llei de cossos docents de la Generalitat, la reforma del sistema retributiu del personal docent, d'acord entre d'altres, amb el següent principi : que l'esmentat sistema s'homologui amb el sistema retributiu general dels funcionaris públics, a la necessària adaptació a les condicions específiques de treball de la funció docent. Per tal de fer-ho possible, es crea una Comissió composta per representants de l'Administració i dels sindicats, que n'elevàrà les conclusions als òrgans corresponents dins la vigència del present acord.»

No hi ha dubte, doncs, que aquest acord reconeix la validesa del principi de l'homologació dels salaris dels mestres, dels funcionaris docents amb els no docents de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL : Sí, realment, el text pot contenir alguna ambigüïtat fruit de la negociació, i per aquí no va la meva sorpresa. És a dir, malgrat tot, el text reconeix el principi d'homologació i s'estableix una comissió per avaluar-ho. La meva sorpresa és una cosa absolutament atípica, si no és que el document que tingui sigui apòcrif; és que, després de tot el document preparat, amb el lloc per a les signatures de l'Administració, dels sindicats, etcètera, l'Administració hi afegeix una pàgina que, pràcticament, el que diu és que, si no li arriben uns recursos addicionals que no siguin recursos propis de la Generalitat, el Govern de la Generalitat no està disposat a fer aquesta homologació addicional, la qual cosa és quasi el mateix de dir que no ho farà. Llavors, a part de ser una sorpresa és una por, perquè, si totes les coses ambigües que com a fruit de negociació té aquest conveni, la Generalitat les interpreta —el Govern— a la baixa, posant-hi restriccions, em fa por que un instrument que podria ser un bon instrument per millorar l'ensenyament públic a Catalunya no quedés una mica devaluat si totes les coses que queden ambigües s'interpreten a la baixa com clarament ho demostra aquesta pàgina afegida, on només està prevista la signatura de l'Administració i no la dels sindicats, per tant, l'Administració acaba dient : «bé, heu signat això, però la interpretació que jo hi dono i el que faré és el que jo, unilateralment, dic a continuació».

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President. La pàgina que vostè té, senyor Magí Cadevall, no és apòcrifa. I ha estat una condició *sine qua non* de l'Administració per tal de poder signar el document. L'Administració no solament reconeix el principi, sinó que malgrat les insuficiències econòmiques anticipa unes quantitats de diners considerables : 480 milions, l'any en curs; uns 1.500 milions de pessetes, l'any 90; i 2.400 milions de pessetes, a partir de l'any 91. Ara bé, si aquí el que es volia era que l'Administració, que va magra de recursos, signés un xec en blanc per pagar unes quantitats, l'import de les quals no està encara quantificat, perquè aquesta Comissió ho ha de resoldre, això, honesta-

ment, l'Administració no ho podia fer. I per això l'Administració diu que està disposada a fer-ho, que té ganes de fer-ho, que ho considera just, però que, de tota manera, pagar *x* pessetes —no sabem encara quantes seran— depèn realment que arribin els recursos suficients, perquè, com molt bé sap el senyor Magí Cadevall, l'Administració no pot ni té cap ganes d'emetre deute públic per pagar els mestres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 13 ha estat retirada. Llavors passem a la número 16, que formula la Diputada senyora Rosa Barenys.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les situacions d'assetjament sexual
en el medi laboral català*

La Sra. BARENYS : Sí, gràcies, senyor President. En els últims dies han saltat a les primeres pàgines dels mitjans de comunicació situacions d'assetjament sexual respecte a la dona treballadora, que han provocat sentències de continguts que ratllen la inconstitucionalitat, marcades, a més, per actituds masculistes. (*Remor de veus.*) La discriminació i l'assetjament sexual són uns fets que es produeixen sovint i que ens preocupa, perquè ens situa a nivells de subdesenvolupament sexual, pel que fa referència a les relacions home-dona. (*Remor de veus.*) Estudis fets en altres països demostren que el 42% de dones enfront d'un 15% d'homes són les víctimes de l'assetjament sexual; que un 2% d'aquestes va rebre un assetjament sever, atac o violació real; que un 65% van rebre pressions per relacions sexuals, i un 34% varen estar sotmeses a indirectes sexuals; dades greus que mereixen la consideració dels senyors i les senyores diputats i del Govern de la Generalitat. Aquestes situacions poden conduir al fet que la dona plegui de la feina o que sigui acomiadada si no atén els suggeriments que li foren fets, o bé que accepti i calli —com moltes vegades passa—, sense procedir a la denúncia, per no perdre el lloc de treball.

El Consell Executiu de la Generalitat té algun coneixement de quina és la situació de la dona a Catalunya respecte a les situacions d'assetjament?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Farreras.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras) : Molt Honorable President, senyora Diputada, senyors diputats, els assetjaments sexuals no estaven tipificats a l'Estatut dels Treballadors, almenys d'una forma específica i concreta; podia considerar-se que estaven compresos, aquests assetjaments, dins del dret al respecte i a la dignitat del treballador —això per una banda. La Llei de Sancions 8/88 —de l'any passat, per tant— ja tipificava com a falta greu les infraccions a l'article 4 de l'Estatut dels Treballadors, que és el que regula els drets dels treballadors —en un altre hi ha els deures dels treballadors— i, com a falta molt greu, els actes dels empresaris contraris al respecte de la intimitat i consideració deguda a la dignitat dels treballadors. Aquest és un concepte ampli, el de dignitat, que podia incloure els assetjaments sexuals, dins d'aquest concepte de dignitat, o de lesió o atac a la dignitat, però que —jo suposo que en funció dels esdeveniments succeïts i de l'evolució de la societat— fa pocs dies la Llei 3/89 publicada

—i suposo que no casualment— el dia 8 d'aquest mes, al butlletí oficial de l'Estat, modifica el número 2.e) de l'article 4 de l'Estatut dels Treballadors —aquest que regula els drets dels treballadors— en el sentit d'ampliar-ho : «La dignidad, comprendida», ho dic en castellà, literalment, «la protecció frente a ofensas verbales o físicas de naturaleza sexual». Això és l'afegit substancial que hi ha : hi ha una protecció ja explícita. I, llavors, l'article 3 de la Llei de Sancions, de la Llei 8/88, estableix que si els fets poden ser constitutius de delictes l'Administració s'ha d'abstenir en favor de la jurisdicció. Això és important : aquí el nostre posicionament és que nosaltres ens hem d'abstenir a favor de la jurisdicció si hi ha indicis de delictes, i això pot produir-se per dues coses, que ens hem d'abstenir : o senzillament perquè la jurisdicció ja ha treballat autònomament pel seu compte, perquè ha rebut una denúncia directament, o perquè nosaltres fem denúncia dels fets incriminats.

Tot això no és res més, per tant, que l'aplicació d'uns principis : del principi de la legalitat, del principi de *non bis in idem* —no duplicar sobre uns mateixos fets— i de la preferència de la jurisdicció sobre l'Administració. I llavors, molt concretament, li puc dir que als arxius de la Inspecció del Treball no hi ha cap apartat estadístic que faci referència als abusos sexuals. Per tant, hem d'entendre i entenem que no hi ha, no hi ha, no es produeixen denúncies. I aquest és el problema de fons.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La senyora Barenys?

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, li agraeixo la seva contesta, el que passa és que jo em movia no tant en un tema laboral —perquè un assetjament sexual pot ser en el treball i pot ser fora del treball, i no deixa de ser un assetjament sexual : el treball és una circumstància en la qual es pot produir. Però, en definitiva, jo, el que volia demanar-li, és que vostès intervinguin, intervinguin prop de la Inspecció de Treball per conèixer de fons quines són les situacions, perquè, moltes vegades, com ell deia, no hi ha denúncies. Els volia demanar també, al Consell Executiu, que estableixin campanyes informatives sobre els drets i els canals de denúncia que es poden utilitzar en cas d'aquestes situacions d'assetjament i, a la vegada, li volia dir que, evidentment, vostès, un cop s'ha fet la denúncia, hi poden intervenir, hi poden intervenir. Vostès poden actuar també com a denunciants de les situacions d'assetjament, vostès poden prendre part en aquesta qüestió, en podien prendre en la qüestió de Lleida, sobretot tenint en compte que hi ha un article a la Llei Orgànica del Poder Judicial que així els confereix poder perquè vostès ho puguin fer —exactament és l'article 409, em sembla.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys. Senyor Conseller, només li queden deu segons.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Doncs, miri, jo estic d'acord amb vostè : el que s'ha de fer és que es denunciï. Hem d'incentivar tots els ciutadans que, quan hi hagi un fet d'aquests, es denunciï, perquè això ja no és un tema laboral, ja no afecta el dret del treballador com a treballador, la dignitat del treballador, sinó la dignitat de la persona com a persona. I això, el millor és, com que és un tema penal, posar-ho en coneixement de les comissaries. Això és el que s'ha de fer.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La següent

pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la igualtat d'oportunitats de la dona respecte a l'home pel que fa a la formació i la qualificació professionals i ocupacionals

La Sra. TORRENT : Senyor President, la pregunta que formulo fa relació a la igualtat d'oportunitats de la dona respecte a l'home pel que fa a la formació i qualificació professional i ocupacional, i a les conseqüències que se'n deriven, respecte a les possibilitats de trobar feina de les dones.

Les estadístiques ens diuen que els nivells de formació de nois i noies fins als setze anys actualment són equilibrats, o sigui, que les possibilitats de formació són les mateixes per a ambdós sexes. En l'etapa que va dels setze als vint-i-nou anys ens trobem també que els nivells de formació són similars, encara que les dones continuen orientades en proporcions superiors a carreres o estudis considerats tradicionalment com «més femenines», entre cometes. A partir dels trenta anys les diferències es disparen : els homes, en percentatges molt elevats respecte a les dones, tenen estudis superiors, i els nivells d'estudis de les dones decauen. Per altra banda, els nivells d'analfabetisme són descaradament superiors entre les dones que entre els homes.

Es dona el cas que en els cursets ocupacionals que fa l'INEM, per exemple, a Catalunya, el tant per cent de dones que hi assisteixen és lleugerament superior al dels homes : un 56% enfront d'un 44% d'homes. En canvi, a l'hora de concretar-se un contracte de treball, el percentatge s'inverteix i les dones es contracten en relació una per cada tres respecte a l'home. Si continuem amb dades estadístiques, les dones estan ocupades en un 69,4% al sector serveis, enfront del 44,8 dels homes. Què vol dir això? Vol dir que la formació o la no-formació condiciona la dona perquè no és negatiu que la dona treballi en el sector serveis, però si tenim present que un 13% treballa al servei domèstic enfront d'un 1% d'homes, que un tant per cent molt elevat treballa al petit comerç, on evidentment no es paguen els millors salaris ni es fan els millors horaris, la qüestió és alarmant.

Per tot això, senyors del Consell Executiu, els pregunto quina política tenen previst endegar per equiparar la igualtat d'oportunitats a tots els nivells entre home i dona, potenciant els nivells formatius equitatius.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable President, Il·lustre senyora Diputada, doncs miri, el que pensa fer el Consell Executiu per la promoció de la dona és, substancialment, continuar fent el que s'està fent fins ara. I li diré per què : perquè és evident que la dona, des del punt de vista de la promoció ocupacional, la promoció al treball, està en una situació discriminada o d'inferioritat de condicions respecte a l'home, però l'anàlisi de l'evolució dels darrers anys ens demostra que, sortosament, l'evolució de la incorporació de la dona al món del treball està seguint una evolució francament positiva. M'ha

donat la impressió que, per les dades que vostè ha donat, almenys tenim una informació estadística en comú; jo, almenys, faig referència a un estudi lliurat per la Conselleria de Treball, denominat *Activitat de la dona a Catalunya des del 70 fins al 86*, les autores del qual són Anna Alabart i Montserrat Solsona; hi ha tot un conjunt de conclusions —una cinquantena— que estan a la seva disposició, si aquest no fos el cas, que aquest és l'estudi de què vostè disposa. El resum d'aquest estudi és que l'avenç de la dona en el món del treball és francament significatiu. Llavors, el que cal fer, el que cal fer és continuar fent actuacions de discriminació positiva envers la dona, perquè pugui assolir progressivament aquesta incorporació al món del treball en igualtat de condicions —això fóra el desitjable. Per la nostra part, jo li he de dir que, de la formació ocupacional, que porta el Departament de Treball, el 53% dels alumnes són dones —això als cursos de tipus comú—, a part dels cursos específics que s'hagin fet —que en una anterior pregunta els vaig respondre—, específics per a dones.

I també fent-me ressò de l'actuació del Departament d'Ensenyament, allà es practica també una política d'ensenyament de formació professional que, en absolut, té cap tendència de tipus sexista, sinó al contrari, amb una igualtat de tractament absolut, fins i tot procurant donar una rotació a les especialitzacions, de tal forma que hi hagi especialitats que tenen demanda social masculina i d'altres femenina, i els posen en blocs de tres perquè, almenys, els alumnes hagin fet necessàriament alguna d'aquestes especialitats.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. A la senyora Torrent, li queden deu segons, si els vol esgotar amb una breu repregunta...

La Sra. TORRENT : Agrair la informació del senyor Conseller i, a més, instar-lo que continuïn amb mesures positives per equiparar la igualtat d'oportunitats home-dona. Res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Torrent. Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Fer-li saber, a la Il·lustre senyora Diputada, que, per a aquest exercici 89, nosaltres, dels fons globals destinats a formació ocupacional, en tenim separats, reservats, un capítol de 162 milions de pessetes per fer formació ocupacional específicament per al col·lectiu de dones, a part dels de signe mixt o global.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián. Per formular-la, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els controls de medicina esportiva*

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Els articles 42 i 49 de la Llei 8/88, del 7 d'abril, preveuen el desenvolupament normatiu i la posada en marxa de controls sistematitzats de medicina esportiva. Fins ara no se n'ha fet res. Quan pensa el Consell Executiu endegar aquest servei sanitari?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí M. Bassols) : Senyor President, senyores i senyors diputats, realment els ar-

tics invocats en la pregunta, el 42 i el 49 de la Llei de l'Esport, no preveuen o no parlen de cap desenvolupament normatiu, sinó que es refereixen, concretament, a actuacions de suport, de foment i, sobretot, de control que han de portar-se a cap, tant pel que fa a l'ensenyament esportiu en els àmbits escolars com en el camp de la medicina esportiva, on calen, a més, accions de caràcter preventiu i de formació d'especialistes. Aquests són, a grans línies, els continguts d'aquests dos preceptes. Bé, i en concordança amb ells, tant la Direcció General de l'Esport com el Departament de Sanitat han anat desplegant activitats que responen a aquests imperatius continguts en aquesta normativa. Concretament, la Direcció General de l'Esport, ja abans, ja abans de la promulgació de la Llei de l'Esport realitzava actuacions en matèria de medicina esportiva que ara ha desplegat d'una manera més intensa, en aplicació, com a conseqüència, de la Llei, i això ho ha fet en tres àrees, que afecten la valoració funcional i el seguiment dels esportistes en la investigació, creant, per exemple, entre altres sistemes, un d'ajuts a la recerca en l'àmbit de l'esport i en la docència, en els seus propis centres, fins al punt que avui hi ha molt bons especialistes que han estat preparats precisament en els centres dependents de la Direcció General de l'Esport i que, pel que fa també al Departament de Sanitat, s'està endegant en aquests moments —potser la senyora Diputada preguntant no en tingui notícia, perquè és un programa de futur, però per començar molt aviat— un programa d'activitats físiques i de promoció de la salut, amb l'objectiu de fer un cens dels recursos existents, de muntar una campanya de sensibilització sobre l'activitat física de cara al públic en general, de promoure aquesta activitat física i, per últim, també de formació professional de metges i especialistes en el tema aquest de la medicina esportiva.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La senyora Fabián pot repreguntar.

La Sra. FABIÁN : Sí. No estic d'acord amb la interpretació que dona el senyor Conseller del que diuen els articles 42 i 49. El temps no em permet de llegir-los íntegrament, però diria que el senyor Conseller..., m'agradaria que rellegís el 42.1, després de l'última coma, l'article 49, l'apartat 1, subapartats a) i b), i el punt 2 de l'article 49. I el que aquesta Diputada vol assenyalar és que, cada cop més, els ciutadans volen fer esport, cada vegada més l'educació i el coneixement de la bondat d'aquestes activitats esportives per a la salut fa que els ciutadans demanin fer esport, i que és una bona tasca de medicina preventiva realitzar una sèrie de proves mèdiques, amb voluntat de qualificar aptituds i orientacions específiques, així com conèixer les aptituds físiques que capacitin les persones per realitzar esports, i no solament en l'àmbit de l'esport elitista, sinó en l'àmbit dels ciutadans i dels nens a les escoles. Això, que aquesta Diputada en tingui coneixement, no s'està fent, i això és el que aquesta Diputada vol assenyalar i entén que diuen els articles 42 i 49 de la Llei esmentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. A l'Honorable Conseller li queden cinc segons.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, amb cinc segons només puc dir i insistir en la interpretació vàlida que dono a aquests preceptes, però que sí que promouen, o que diuen que s'han de promoure, les activitats físiques.

Jo he dit que no parlen de desenvolupament normatiu, que és una cosa ben diferent i que, en canvi, la pregunta hi fa referència. Sàpiga que, en aquest programa —que, realment, vostè no en té coneixement, i és lògic que no el tingui—, s'hi invertiran en el curs de tres anys uns 70 o 80 milions de pessetes, i que va encaminat al públic en general, és a dir, no a uns grups elitistes, sinó a tots els ciutadans.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

**Projecte de Resolució per la qual s'acorda
de presentar a la Mesa del Congrés
dels Diputats la Proposició de Llei de
Modificació de l'Article 487 del Codi Penal**

Passem ara al desè punt de l'ordre del dia : debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha estudiat el Projecte de Resolució i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? *(Pausa.)* L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Senyor President, senyores i senyors diputats, sovint hem dit que tot el que afecta Catalunya i els catalans preocupa i obliga el Govern de la Generalitat, tinguem o no tinguem competències respecte al problema que motiva, que provoca aquesta preocupació.

Doncs bé, un exemple clar del capteniment del Govern en el sentit que acabo d'indicar s'ha produït amb motiu de la situació creada per l'adequació del règim familiar tradicional a la Constitució pel que fa a la implantació —o, si es vol, més exactament, a la reimplantació— del divorci vincular, a la supressió dels criteris de culpabilitat en les causes de separació conjugal i a l'establiment, en determinats supòsits, d'una pensió compensatòria per al cònjuge econòmicament més dèbil.

Entre altres aspectes que requereixen l'atenció del legislador, atesa la necessitat d'introduir modificacions i retocs a la normativa vigent —necessitat que, per altra banda, és molt lògica, molt comprensible, si tenim en compte la profunditat de la reforma legal establerta en aquesta matèria del matrimoni, i també la seva relativa modernitat—, a part, doncs, de molts altres punts i temes que han de ser objecte d'aquesta atenció, s'ha anat fent molt perceptible en el decurs del temps que, especialment, aquesta atenció ha de referir-se als casos sobretot, especialment, de separacions i divorcis tramitats sense mutu acord, però també, a vegades, casos en què hi ha hagut aquest acord, amb l'aparició d'una voluntat —per desgràcia, massa freqüent— oposada al pagament de les pensions alimentàries i compensatòries que, moltes vegades, i potser d'una manera no massa exacta o no massa legal, es mereixen o se'ls dona un tractament unitari : la pensió alimentària i la pensió compensatòria.

L'any 1986 es van produir a tot Espanya 19.234 divorcis, dels quals 7.877 ho van ser de mutu acord i 11.357 de manera contenciosa, i en el mateix any 1986 les separacions per mutu acord van ascendir a 11.205, i a 16.348 les tramitades sense

aquest acord, cosa que representa un total de 27.553 separacions. Les xifres de l'any 87 —em refereixo sempre a tot l'àmbit de l'Estat— són semblants, lleugerament més elevades que les del 86 : hi ha hagut 21.326 divorcis, dels quals 8.629 s'han tramitat de mutu acord i 12.697 sense, i hi ha hagut 31.153 causes de separació, 13.317 tramitades amb mutu acord i 17.836 sense aquest acord.

Aquestes xifres són prou significatives i, davant de la seva envergadura, el Govern de la Generalitat, d'acord amb la tònica que abans he exposat de no desentendre's de cap problema que afecti Catalunya —en aquest cas afecta tots els espanyols, també els de fora de Catalunya—, que aquest problema, no obstant la carència de competències d'ordre penal, no podia quedar sense solució. I es va creure en el cas d'intervenir, d'agafar la iniciativa legislativa, presentant al Parlament de Catalunya, en aquest Parlament, una Proposició de Llei d'addició d'un article al Codi Penal, en virtut del qual es penalitzaven aquestes actituds, aquestes conductes d'impagament, per tal que aquesta Proposició de Llei, un cop aprovada, fos tramesa al Congrés dels Diputats, als efectes de la seva aprovació per les Corts espanyoles, que són les que hi tenen competència.

Tot això passava a començaments de 1988. Desgraciadament, aquesta Proposició de Llei, obra del Govern del qual formo part, del Govern de Catalunya, i que era la primera veu que s'aixecava en tot l'àmbit de l'Estat espanyol en defensa de la família abandonada o del cònjuge abandonat —moltes vegades també dels fills— pel que fa a l'assistència econòmica en casos de separació i divorci, va decaure en finalitzar la segona legislatura. Llavors —i amb una redacció lleugerament diferent, però amb idèntica intencionalitat—, el mes de novembre darrer, altra vegada el Govern, a proposta —com la primera— de la Conselleria de Justícia, va introduir al Parlament una nova Proposició de Llei a trametre a les Corts espanyoles, que, amb les esmenes adoptades per la Comissió, és el text que anem a debatre i a votar en aquest Ple.

Em cal fer una referència a aquest treball de la Comissió, perquè ha ampliat, d'una manera sensible i jo crec que molt adequada, aquesta figura delictiva, i l'ha estesa als casos d'incompliment d'acords de separació i divorci, o de resolucions judicials dictades en aquests procediments, relatives, no ja únicament —com deia el text inicial— al tema de l'assistència econòmica, sinó ampliant-ho també als incompliments en matèria de règim de comunicació amb els fills. En l'interregne, és a dir, mentre a la Comissió es debaten aquestes esmenes, i aprofitant la presentació pel Govern central en el Congrés dels Diputats d'un projecte de Llei d'actualització del Codi Penal, Minoria Catalana, en concordança, coherent amb la posició adoptada pel Govern de Catalunya, a qui donen suport els partits de Convergència i Unió, va presentar el passat mes de desembre un esmena a aquest projecte d'actualització del Codi Penal, una esmena al Congrés, encaminada a la introducció d'un nou article, el 487 bis, amb l'objecte de penalitzar precisament l'impagament maliciós de les prestacions econòmiques de qualsevol classe fixades per conveni aprovat judicialment o per resolució judicial en procediments de separació i de divorci.

Segons les meves notícies, aquesta esmena serà discutida molt aviat, possiblement demà mateix, en el si del Congrés, però, fins i tot en el cas possible i potser probable que prosperi, entenc que de cap manera desvirtua, ni molt menys inutilitza,

el bon treball que s'ha fet en aquest Parlament. Es tracta d'una iniciativa paral·lela, mai, en tot cas, oposada, però, a més a més, i com a conseqüència, precisament, del fet que abans he fet observar, que en la Comissió s'ha ampliat el text i, com a conseqüència de les esmenes acceptades, s'ha introduït la figura delictiva de l'incompliment específicament del règim de comunicació amb els fills, aquest text que se sotmet avui a l'aprovació d'aquesta Cambra difereix, en el sentit que l'amplia, de l'esmena que Minoria Catalana ha presentat al Congrés, i, per tant, en tots els casos és d'interès que sigui aprovada per la Cambra.

Jo crec que hi ha una connexió molt freqüent entre l'impagament de pensions i les negatives o els incompliments en matèria de comunicació dels fills, fins al punt que, moltes vegades, un d'aquests incompliments és l'antecedent i la causa que porta a l'altre incompliment: a vegades la manca del pagament de pensions determina que el consort que té els fills en la seva companyia impedeixi la seva comunicació amb el pare o mare que no compleix les seves obligacions econòmiques, o és al revés, les dificultats, les resistències a lliurar els fills a l'hora d'establir la comunicació corresponent fan que la part obligada a pagar una pensió s'abstingui de fer-ho. En tot cas, és evident que hi ha una connexió entre l'un i l'altre fet i, per tant, em sembla molt encertat, com ja he dit, el treball que ha fet la Comissió i que, per tant, és important, i jo, en aquest sentit, demano a la Cambra que s'aprovi aquesta proposició de llei de criminalització d'ambós supòsits, d'ambdues actituds delictives.

I amb això acabo, doncs, senyores i senyors diputats. Jo demano, doncs, una votació en un sentit favorable al text que se sotmet a la Cambra.

L'experiència ens demostra que l'il·lícit civil, quan es generalitza, quan s'estén, quan va essent repetit i quan afecta un problema socialment greu com és aquest de l'abandonament de la família, ja sigui en el sentit de la relació personal, ja sigui quant al seu sustentament econòmic, necessita..., no té altra solució, des del punt de vista legal, no té altra solució que la seva criminalització. I aquesta criminalització cal formular-la en uns termes expressos, en uns termes concrets, d'acord amb el principi de legalitat, del *crimen sine lege*, en fi, cal que hi hagi una llei que tipifiqui expressament, de manera concreta, la figura delictiva que es tracta de perseguir, i, per tant, si bé en aquest cas es podria sostenir que per la via de la desobediència judicial o potser amb una ampliació interpretativa del mateix article 487, es podria posar remei —penalment— a aquesta situació, entenem que per tal que els tribunals de justícia apliquin degudament aquesta penalització, és necessària una llei, per tant, l'addició en el Codi Penal, en l'article 487, d'un paràgraf més, que aquest és l'objectiu de la Proposició de Llei que se sotmet ara a la Cambra.

Jo penso que l'absència d'esmenes a defensar aquí en el Ple fa preveure una àmplia aprovació, una votació àmplia a favor del text, i, en tot cas, esperant-ho així, jo crec que és, de tota manera, molt reconfortant aquest consens que s'ha trobat en el si de la Comissió sobre un tema social de tanta transcendència com el que estem tractant.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Suposo que no hi ha designat cap membre de la Comissió per

defensar el Dictamen.

Bé, llavors s'ha de comunicar que hi ha una esmena de caire tècnic, que és un aclariment de les resolucions judicials, en què s'especifica que sigui «en processos de separació, de divorci, o de nul·litat matrimonial», que ve avalada amb la signatura de tots els grups de la Cambra. Es pot tramitar? Hi ha assentiment? D'acord, doncs. El senyor Secretari que es digni a llegir el text. (*Remor de veus.*)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena tècnica a l'article 1 del text del Dictamen, de modificació i d'addició: «A idèntica pena incorrerà el cònjuge que maliciosament deixés de complir les obligacions establertes per conveni judicialment aprovat o per resolució judicial, en processos de separació, divorci o nul·litat matrimonial, relatives a l'exercici de la pàtria potestat, règim de visites...», i continua el text que vostès ja coneixen.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. D'acord amb l'article 142 del Reglament, l'aprovació d'aquest projecte de resolució requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Per consegüent, podem passar ja a la votació. (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*) Sí, el senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, donada la singularitat de la votació, amb el requisit de majoria absoluta, demanaria que es fixés hora per a aquesta votació.

El Sr. PRESIDENT: Bé...

El Sr. SUBIRÀ: O en tot cas, senyor President, que es procedís a una petita pausa i avisar amb els timbres, perquè els diputats que poden estar fora de l'hemicicle es puguin assabentar que es procedirà a aquesta votació.

El Sr. PRESIDENT: Procedirem a la suspensió per dos minuts, i només el temps necessari per fer els trucs.

Se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les sis i nou minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquesta Proposició, que es posin drets.

Encara que ha estat aprovat per unanimitat dels presents, caldrà comptar, a fi i efecte que es computi el quòrum corresponent. (*Pausa.*)

El Projecte de Resolució ha estat aprovat per 98 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara, els grups parlamentaris poden explicar el vot. El Grup Mixt? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre. Cinc minuts, eh?

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, els diputats del Centre Democràtic i Social, sensibilitzats davant la manca d'eficàcia de les mesures que en l'àmbit de la legislació civil es poden prendre per tal de fer complir a aquells que per sentència de separació, divorci o nul·litat de matrimoni estan obligats al pagament de pensió, bé per atendre el manteniment dels fills o el desequilibri econòmic produït en l'altre cònjuge, estem plenament d'acord amb la utilització de mesures coercitives, de caràcter penal, per tal de garantir el compliment per part dels obligats que estan en condicions de fer-ho, i perquè entenem que no ens trobem davant una modificació del Codi Penal que permeti l'aplicació d'una pena privativa de llibertat per deutes, sinó d'una modificació

dirigida a la protecció de la família en els casos d'abandó culpable.

D'altra banda, i seguint les observacions que el lletrat d'aquesta Cambra, senyor Carles de Alfonso, ha adreçat al President de la Comissió, posem de manifest que el que ens planteja el Consell Executiu significa una modificació del Codi Penal, que incideix en un dret fonamental proclamat en la nostra Constitució: el dret a la llibertat, doncs la reforma penal que es pretén significa l'aplicació de penes privatives d'aquesta. És per això que el nostre Grup parlamentari entén que la modificació del Codi Penal que es proposa al Congrés de Diputats ha de ser una Proposició de Llei Orgànica.

Entrant ràpidament en el contingut de la Proposició de Llei, manifestem la seva oportunitat per tal d'intentar assegurar el compliment dels convenis aprovats judicialment. Abans, l'Honorable Conseller de Justícia feia referència a una iniciativa parlamentària del Grup de Minoria Catalana al Congrés dels Diputats de Madrid, en el sentit d'incorporar un nou article —el 487 bis— al Codi Penal. Doncs, bé, hem de dir que el nostre Grup parlamentari a Madrid donarà suport a aquesta iniciativa, encara que creiem que podria haver resultat més eficaç la creació d'un fons que avancés les pensions, amb un tipus de gestió semblant a la de la Seguretat Social.

Finalment, senyor President, senyores diputades i senyors diputats, saludar molt positivament el procediment consensuat, aquest reconfortant consens a què feia referència l'Honorable Conseller, que ha presidit la tramitació d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, fixa posició l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Des de l'escó; gràcies, senyor President. Per començar, cal manifestar la nostra satisfacció per la unanimitat a què s'ha arribat a l'hora de dictaminar la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal, perquè aquest fet ens fa veure amb més confiança el posterior tràmit que ha de tenir en el Congrés dels Diputats, tot i que el nostre partit allí no hi podrà donar suport perquè no hi és representat.

Les lleis han d'evolucionar, i buscar que cada cop s'ajustin més a la realitat de les demandes socials, i cal, per tant, reconèixer, en aquest cas, la sensibilitat del Govern en un tema tan d'actualitat, si bé és a la ponència que s'ha hagut de millorar la Proposició, concretant-la i puntualitzant determinats aspectes, a part de donar-li categoria d'orgànica, ja que afecta —tal com diu l'informe del lletrat— a un dret fonamental i de llibertat, i, per tant, subjecte al principi de legalitat fixat per la Constitució Espanyola i, com a conseqüència, la legislació en matèria penal i punitiva s'ha de traduir en reserva absoluta de llei.

La modificació que al seu dia es va fer del Codi Civil, en què es preveïen les conseqüències que es derivaven del divorci o la separació pel que respecta a les obligacions dels cònjuges respecte d'ells mateixos o dels seus fills, no tenen una traducció pràctica i concreta en el Codi Penal, a part que, mitjançant dilacions i picaresques que permeten una interpretació abusiva de l'actual legislació, fan que sigui del tot necessària i inajornable la regulació a través del Codi Penal d'aquests incompliments, que tenen un efecte altament negatiu i desestabilitzador per als qui els pateixen, que, com sempre, són els més desvalguts.

No és aquesta una modificació que es faci amb ànim d'aplicar-la constantment per incompliment, i, per tant, en fets consumats, sinó com a efecte dissuasori per als potencials incomplidors de les seves obligacions que, per manca d'una normativa eficaç, condueix a reiterades i constants inobservances de les resolucions judicials.

Per tots aquests motius el nostre Grup ha votat favorablement la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal, per tal que sigui presentada a la Mesa del Congrés dels Diputats amb les màximes garanties i suports.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, el Grup parlamentari Popular ha votat favorablement el Projecte de Resolució pel qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei que hom debat, perquè entenem que en aquesta ocasió el legislador —o sigui, aquesta Cambra— recull una demanda ciutadana palpable a la nostra societat.

La doctrina penal ens diu que el delictes, en essència, no és més que una activitat, un fet humà, que la societat rebutja fins a l'extrem que castiga la seva comissió amb una pena adequada a la seva gravetat; entre elles, la de presó, consistent en la privació de la llibertat a l'autor del delictes.

El Codi Penal, als articles 487, 488 i 489, considera delictes aquelles conductes que suposen l'incompliment dels deures legals d'assistència propis del matrimoni, propis de la pàtria potestat i de la guarda dels menors d'edat. És evident que aquesta redacció del Codi Penal, com que és anterior a la reforma del Codi Civil del 1981 —per la qual es regulaven de nou les formes de dissolució del matrimoni—, no podia recollir aquesta modalitat d'abandó dels deures familiars, i que a la nostra manera de veure es troba al mateix nivell —si no més greu— que les infraccions anteriorment regulades.

Creiem sincerament que és tan reproable l'actitud del progenitor que, donant un cop de porta, abandona la seva casa i la seva família i es desentén d'ella, com la d'aquell que, tot parapetant-se darrere una separació o una dissolució legal del seu matrimoni, incompleix les obligacions d'assistència que judicialment li han estat imposades. En la pràctica, ambdues conductes tenen el mateix danyós resultat. Algunes veus contràries a aquesta reforma han posat de manifest que això suposaria un ressorgiment de la tan criticada «presó per deutes» pròpia dels ordenaments jurídics anteriors al Codi de Napoleó, quan el deutor responia amb la seva persona i amb els seus béns del compliment de les obligacions pecuniàries. Aquest paral·lelisme, però, no és encertat, tant per raons sistemàtiques com per raons de fons. Per raons sistemàtiques, perquè es vol situar aquest delictes sota l'epígraf d'«abandó de família» i, per tant, en el títol de delictes contra la llibertat i la seguretat. I, per raons materials i de fons, perquè, evidentment, no són equiparables —els incompliments d'obligacions derivades de transaccions mercantils o altres obligacions imposades per lleis civils— a les que aquí es tracten, que es troben íntimament lligades als deures que es tenen amb el cònjuge i els fills.

Finalment, permetin-me de recordar a ses senyories que, en aquests moments, al Congrés de Diputats es procedeix a una

reforma del Codi Penal que afecta també la mateixa que aquí es tracta. Tanmateix —i encara que dubtem de l'eficàcia que, atès aquest procediment legislatiu, arribi a tenir la Proposició de Llei que avui hem abonat—, el meu Grup ha votat favorablement la proposta.

Gràcies, Honorable President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha votat a favor del Projecte de Resolució per presentar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats a Madrid la modificació de l'article 487 del Codi Penal, d'acord amb dues raons que considerem més que suficients : quant a la primera, hem de dir que, en la vigent legislació penal, no queden regulades conductes humanes que considerem que han de ser tipificades com a delictes perquè comporten situacions, no solament injustes, sinó d'extrema gravetat per als qui les pateixen. En l'actualitat, l'incompliment dels convenis judicials aprovats o les resolucions judicials que afecten la regulació dels efectes de la separació, la nul·litat o el divorci matrimonials, són cada vegada més freqüents. Els qui sofreixen les conseqüències d'aquests incompliments són, la majoria de les vegades, els fills del matrimoni, que es veuen privats dels mínims econòmics per al seu manteniment, i, de vegades, de poder-se relacionar amb el pare o la mare que ha deixat la llar conjugal. Pel que fa a l'incompliment de les càrregues familiars —atesa la situació estructural de la societat—, el pateix la dona, ja que la majoria de les vegades el seu treball durant el matrimoni s'ha basat en la cura dels fills i de la casa, sense percebre ingressos fora del matrimoni. És evident que aquell que, de mala fe, evita lliurar les quantitats que és obligat a satisfer, bé perquè s'ha compromès mitjançant el conveni matrimonial, o bé perquè una resolució judicial l'hi ha imposat, comet una defraudació, envers el cònjuge que l'ha de percebre i els seus fills. Aquesta conducta és, evidentment, una conducta antisocial i, per tant, reproable. No es podria entendre que, estant penalitzat en l'actualitat el fet de defraudar l'Estat com a delictes fiscal —i, per tant, punible—, la defraudació a la dona i als fills no fos considerada un delictes contra aquesta i, per tant, tipificada la conducta pel Codi Penal.

Si bé es podria entendre que és possible la persecució de l'incompliment de les càrregues familiars per la via penal en aplicar l'article que fa referència a la desobediència a l'autoritat judicial, aquest és un camí tortuós, la majoria de les vegades inefectiu, i, a més, llarg. Cal dir, també, que el Capítol III del Títol XII de l'actual i vigent Codi Penal descriu l'abandonament de la família i dels fills, però aquest és de difícil o impossible persecució quan ja s'ha produït la separació, la nul·litat o el divorci. Per tant, és necessari, si aquesta conducta es considera delictiva, modificar l'article 487, i afegir-hi aquest segon paràgraf aprovat avui en la Resolució per presentar davant de la Mesa del Congrés.

La segona raó, i no tant jurídica, però que sí que resulta de la pràctica de l'actual Administració de justícia, és la lentitud en els procediments judicials i les dificultats existents per executar les sentències que tenen com a conseqüència, en nombrosos supòsits, la burla dels que són obligats a complir-les. El fet d'es-

tar tipificades conductes humanes com a delictes en el Codi Penal i, per tant, subjectes a penes, actua de manera coercitiva davant d'aquells membres de la societat que, pensant a eludir la llei, no ho fan a causa de la possibilitat que el seu comportament pugui ser delictiu. Entenem, doncs, que la modificació del Codi Penal servirà per evitar l'incompliment abusiu dels convenis i les sentències de separació matrimonial. Però no volem estar-nos de fer dues remarques : la primera és que el nostre Grup no està d'acord a tipificar un gran nombre de conductes com a delictes, perquè entenem que la societat ha de valer-se d'altres mitjans per evitar les conductes antisocials, i, a més, entenem que, en l'actual situació de les presons, aquestes no fan més que degradar l'ésser humà. Ens cal cercar entre tots noves penes en l'actual Codi Penal, ja que les condemnes comporten majoritàriament la presó, i això, sens perjudici de recórrer a nous sistemes sancionadors per poder fer complir la Llei.

I una segona remarca és que la modificació d'aquest article del Codi Penal no ens pot deixar la consciència tranquil·la, perquè, ja que en el nostre ordenament jurídic no existeix la presó per deutes, s'hi ha hagut d'incloure el tema de la «mala fe». La mala fe, tots tenim consciència que és molt difícil demostrar-la en judici; per tant, aquest article podria quedar-se semblant al tema del delictes social, que ha estat molt poques vegades determinat amb les possibilitats que tenim amb el Codi Penal a la mà. Per tant, entenem que això no pot quedar-se només en un acte que sembli que defensa les persones que han de viure de les pensions, quan a l'hora de la veritat sigui molt difícil d'aplicar aquesta modificació de l'article 487. Des del nostre punt de vista, aquesta modificació hauria d'estar acompanyada per la creació d'un fons de pensions que, realment, fes que aquelles persones que no reben la seva pensió, i que la necessiten per a la seva subsistència, l'Estat es fes càrrec d'aquestes pensions, que es nodririen d'aquest fons, que podria ser de la declaració de renda, o de qualsevol altre procés fiscal, i que, realment, aconseguiria que el tema social quedés complert per aquesta via.

Per tant, tot i que el nostre vot és a favor del Projecte, el fet és que hem d'anar cercant noves fórmules legals si volem solucionar de veritat aquest problema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Pel Grup parlamentari Socialista, i per explicar el vot, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per explicar el vot del Grup Socialista, nosaltres voldríem fer, a l'entorn de la Proposició que acabem d'aprovar, algunes consideracions. En primer lloc, manifestar que aquesta Proposta de Modificació no és per a nosaltres original, sinó coincident; forma part d'un programa de cent vint-i-cinc mesures per la igualtat, aprovades pel Consell de Ministres de la nació l'any 87. És en aquest context —del plantejament global per la igualtat de sexes— que aquesta modificació del Codi Penal vol assegurar l'equiparació amb la dona, amb l'adequada protecció social, econòmica o jurídica. Per això cal assegurar, com ja s'ha dit aquí, el pagament de pensions i aliments que el jutge fixi, ja que aquell a càrrec del qual queden els fills —la majoria de les vegades dones— es troba amb greus problemes econòmics per poder atendre la seva manutenció i educa-

ció. Cal, com a conseqüència, sancionar degudament l'incompliment de les dites resolucions.

Pel que fa referència al Projecte que acabem d'aprovar, cal esmentar —com també ja s'ha fet— l'evolució positiva, enriquidora, que ha sofert durant la seva tramitació parlamentària a Comissió, gràcies a l'acord dels diversos grups de la Cambra i al suport —per què no dir-ho?— de les esmenes presentades pel Grup Socialista. És evident que, des d'una consideració de política jurídica, és criticable la voluntat d'establir tipificacions delictives per fets que tenen relació directa amb la vida familiar. Podria, en aquest cas, produir-se una judicialització de la vida de la família, si la relacionem amb problemes estrictament pecuniaris, com el que es contemplava en el text inicial del Projecte.

La nova redacció de l'article 487 bis tipifica qualsevol incompliment de les obligacions derivades de la pàtria potestat, a més de l'incompliment del pagament de pensions, i estableix que sigui un criteri de mala voluntat o de dol, engany o frau valorable pels tribunals, no en funció del temps d'incompliment, sinó de la voluntat dolosa de no complir. Considerem que aquesta és una solució transitòria, mentre els mecanismes assistencials públics no s'estructurin de tal manera que puguin protegir les persones perjudicades per aquesta actuació dolosa.

Diem això perquè, encara que els articles 91, 94 i 97 del Codi Civil encomanen als jutjats civils o de família l'establiment de garanties en el compliment de les obligacions que imposin en resolucions judicials, la manca de mitjans efectius ha provocat la inaplicació judicial d'aquelles cauteles que, a més, podrien intentar-se burlar —i s'han burlat— en nombroses ocasions.

Cal considerar també l'adequació a la realitat del nostre temps del delictes d'abandonament de la família, fins ara arrelat en un concepte patriarcal i autoritari que implicava una redacció molt restrictiva de la tipificació delictiva : només era delictes l'incompliment de les obligacions legals derivades de la pàtria potestat, tutela o matrimoni, quan es produïa un abandonament maliciós del domicili o d'una conducta desordenada de l'incomplidor, junt amb l'incompliment voluntari.

Com s'ha dit també, fa un moment, possiblement la probable aprovació al Congrés de Diputats de la modificació del Codi Penal un dia d'aquesta setmana, fa que la nostra Proposició arribi amb retard; ara, creiem que l'aprovació de tots els grups parlamentaris d'aquesta Proposició de Llei és un posicionament i un treball parlamentari valuós, que jo crec que ens ha de servir per continuar avançant en el camí emprès amb aquest debat en el Parlament de Catalunya de la reforma de l'ordenament jurídic vigent, a fi d'adequar la normativa legal a les situacions de dret. Creiem que cal una política en pro de la igualtat home-dona i, en aquest sentit, creiem que també, la reforma del Dret Civil Català, pel que fa referència a la consideració de la supressió de la dot, figura arcaica i discriminatòria, o bé el règim econòmic del matrimoni, establint la possibilitat d'opció a diferents règims econòmics patrimonials alternatius a la separació de béns modernitzaria —no hi ha dubte— el nostre ordenament jurídic.

També vull dir —abans d'acabar— que ens hauria agradat que la primera mesura que s'ha proposat a debat en aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, comportés un compromís per avançar en la política del Consell Executiu de la Generali-

tat. Nosaltres creiem que per aconseguir la igualtat home-dona s'ha d'emprendre una política global, àmplia i que s'ha de considerar d'una manera activa la reforma del Dret Civil Català, evidentment; també el dret de la dona al treball, a la formació professional ocupacional s'han d'impulsar de forma paral·lela perquè aquestes mesures seran, en definitiva —les de la formació professional i el dret al treball—, les que establiran, de fet, i també ajudaran que la igualtat de dret sigui real.

Res més, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Servitje, per explicar el vot.

La Sra. SERVITJE : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, acabem d'aprovar aquest Projecte de Resolució amb el consens general de tots els grups d'aquesta Cambra, i això em produeix una gran satisfacció; em plau agrair a tots els ponents i, en especial als esmenants, les seves aportacions, que han contribuït a enriquir el text inicial, ampliant els supòsits d'incompliment de les sentències en els processos matrimonials que, en un principi, quedaven circumscrits als aspectes econòmics, al règim de visites i comunicació i estada dels fills. Aquesta Proposició de Llei de modificació de l'article 487, del Codi Penal, que acabem d'aprovar neix de la preocupació del Consell Executiu davant l'incompliment de les resolucions judicials en els processos matrimonials. La desobediència a les sentències en els casos de separació i divorci és una dada prou coneguda per tots i, en especial, per aquells que tenen relació amb el tema. Jo m'atreiria a dir, senyores i senyors diputats, que si bé tots els implicats en aquests processos pateixen les conseqüències, no és menys cert que és a les dones a qui, de forma majoritària, afecten en aquests moments aquests incompliments. I això no vol dir que sigui una problemàtica de la dona, sinó que penso que és una problemàtica social. El fet de no respectar les sentències en els processos matrimonials generen situacions humanes greus, dramàtiques i que moltes vegades afecten terceres persones, com són els fills, que pateixen les conseqüències d'aquesta situació, perquè, posar impediments, obstaculitzar el règim de visites establert és privar-los d'una relació afectiva a la qual tenen ple dret. També en no abonar les pensions alimentàries és privar als afectats d'un dret necessari i bàsic per a la seva subsistència. I incomplir el pagament de la pensió compensatòria és provocar al cònjuge desfavorit econòmicament per la separació o divorci una situació d'inseguretat econòmica i d'indefensió que porta la dependència.

És cert que la mateixa Llei, explícitament, deixa un ampli marge de llibertat al jutge, a l'hora d'establir les garanties que cregui adients en cada cas concret. Però aquestes garanties no solucionen, ni de molt, tots els possibles casos que en la pràctica es poden presentar i que, de fet, es presenten. El mateix jutge es mou en uns marcats condicionaments i és difícil que suspengui el dret de visita dels pares —com permet l'article 94 del Codi Civil— en cas d'incompliment del pagament de la pensió, ni tampoc concedirà al creditor de les pensions una acció directa contra l'empresari del deutor. D'altra part, aquesta acció s'insereix en el sistema judicial excessivament lent, que pot deixar en una situació compromesa el creditor de la pensió.

Pel que fa a la pensió compensatòria, l'any 81, en la reforma del Codi Civil no es va creure adient establir al voltant d'aquesta prestació econòmica unes garanties al marge del dret civil, com, per exemple, podria ser acudir a la Seguretat Social, acudir a procediment aplicable a la reconducció d'impostos, com fa la Llei francesa de l'any 77, o bé la creació d'un fons de garantia o un establiment d'una assegurança per als casos de divorci.

Per altra part, s'ha de posar de relleu que les típiques formes de garantia de les obligacions que estableix la legislació civil només resulten adients en els supòsits que el deutor de la pensió sigui titular d'un important patrimoni que, per tant, pot constituir un dret d'hipoteca o de penyora sobre els seus béns. Però, si som realistes, veiem que la gran majoria de les parelles que acudeixen a la separació o divorci no es troben en aquest cas. Els seus ingressos procedeixen, fonamentalment, del treball personal, difícilment constrenyible.

En definitiva, el compliment de les resolucions en els processos matrimonials sembla dependre més de la voluntat dels implicats que del poder coercitiu de la justícia. Una vegada constatada la impotència del dret civil, cal adoptar les corresponents previsions legislatives per tal que el principi d'igualtat i la tutela jurídica de tots els ciutadans sigui una realitat efectiva, també en els supòsits de separació i divorci. Creiem, el Grup de Convergència i Unió creu que calia donar un nou pas, com és el d'encomanar al dret penal que tipifiqui com a delictives aquestes actuacions, per tal d'evitar que quedi impunement en mans de l'implicat frustrar el que la sentència ha ordenat.

És per totes aquestes raons que acabo d'esmentar que el meu Grup ha votat favorablement aquesta iniciativa del Consell Executiu, encara que no se'ns escapa que aquesta mateixa iniciativa, que, políticament, té una gran transcendència, jurídicament pot ser irrellevant, ja que —com vostès saben i han esmentat els que m'han precedit en l'ús de la paraula—, paral·lelament, s'està debatent davant les Corts Generals aquest mateix tema presentat en forma d'esmena pels representants de la nostra coalició al Projecte de Llei de modificació de Codi Penal, i és probable que es resolgui favorablement en el sentit de la nostra Proposició, sense necessitat que aquesta sigui debatuda.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Servitje.

Passem ara a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és : debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Protètics Dentals de Catalunya. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha estudiat el Projecte de Llei i ja ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? Té la paraula l'Honorable senyor Bassols.

Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Protètics Dentals de Catalunya

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, em proposo presentar i defensar la iniciativa del Govern relativa a la creació del Col·legi de Protètics Dentals de Catalunya. L'Avantprojecte de Llei que el Consell Executiu, a proposta del Departament de Justícia, va aprovar el 14 de novembre darrer i va acordar presentar-

lo al Parlament, responia a una antiga i reiterada petició de l'Associació de Protètics de Catalunya, Associació a la qual ha calgut esperar una colla d'anys per assolir, amb aquell acord del Consell, la primera etapa del camí que hauria de dur-la a la plena satisfacció de les seves aspiracions que avui poden quedar —penso— definitivament acomplertes. El Projecte que el Consell va introduir a la Cambra responia també als criteris que el Departament de Justícia i el Govern de la Generalitat hem sostingut sempre en relació amb les exigències requerides per la constitució d'un col·legi professional a l'empara de la nostra Llei de desembre del 87, criteris que després han rebut sempre la sanció definitiva i favorable d'aquesta Cambra. Em refereixo, essencialment, a la necessària existència d'una professió ben definida amb caràcter exclusiu i exclouent, a la indispensable titulació acadèmica o professional i, per últim, a la concurrència d'un interès social que calgui protegir com a requisits per a l'accés d'una professió a l'organització col·legial. Tots aquests requisits es donen en el cas que ens ocupa. El primer dels que he anomenat, és a dir, la definició precisa, delimitada de la professió, es dona en aquest cas, i l'estableix la Llei estatal de 17 de març de 1986, sobre odontòlegs i altres professionals relacionats amb la salut bucal, en què es concreta l'actuació del protèsic al camp del disseny, la preparació, l'elaboració, la fabricació i la reparació de pròtesis dentals. El segon requisit, indispensable per a l'accés a la col·legiació, es compleix també amb el títol de tècnic especialista protèsic dental que s'expedeix i s'obté com a conseqüència de la culminació del segon grau dels estudis de Formació Professional. I, per últim, cal tenir en compte que ens trobem davant una professió amb una forta incidència en el camp de la salut, i no únicament de la salut bucal, sinó que afecta, la pròtesi, com a mínim, tot el sistema digestiu.

També cal tenir present que les noves tècniques aplicables i la mateixa exigència de la mateixa societat, que imposa la mateixa societat, han convertit l'exercici d'aquesta professió en una activitat molt complexa i que requereix coneixements qualificats i una tecnologia moderna. És necessari, igualment, que seguim les orientacions que ens marquen algunes directrius de la Comunitat Europea i que fan aconsellable a Catalunya —i jo entenc que a Espanya— l'aplicació de l'organització col·legial a aquesta professió.

En el curs de l'expedient tramitat per la Conselleria de cara a la preparació de l'Avantprojecte, es va demanar, es van demanar els pertinents informes al Departament de Sanitat i a la Comissió Jurídica Assessora, els quals els han evacuat en un sentit favorable a aquesta decisió, a la creació d'aquest col·legi, que també ha estat acceptada pels col·legis d'odontòlegs.

Em cal dir encara, en justícia, que sobre el text del Projecte del Govern, la Comissió ha realitzat un bon treball. El Dictamen de la Comissió que anem a debatre i a votar conté sensibles millores respecte al text inicial, i és remarcable, sobretot —i em plau molt de fer-ho—, que en el si de la Comissió s'hagin debatut, acceptat i retirat esmenes, s'hagin afinat criteris i concordat opinions fins a arribar a un text consensuat que ha fet possible que arribi a aquest Ple, es presenti a aquest Ple sense una sola esmena reservada per defensar-s'hi. Aquest és un fet, igual al que acaba de produir-se en relació amb la Proposició de Llei de penalització de determinades actituds en ordre a situacions de separació i divorci, és un fet que em penso que

permet congratular-nos-en tots els grups parlamentaris, i també el mateix Govern, que va ser l'autor del Projecte inicial que va introduir el tema, i, no cal dir, en els protèsics. Crec que per això no és massa aventurat preveure que la creació d'aquest col·legi serà avui un fet, que serà aprovat, que ho serà per una ampla majoria i, potser —i aquest seria el meu desig i la petició que formulo a la Cambra— que ho fos per unanimitat. Si fos així, tindríem un nou motiu de satisfacció i es mantindria una agradable, una plaent tradició iniciada i mantinguda en els debats dels tres col·legis creats anteriorment a l'empara de la nostra Llei de Col·legis Professionals, de desembre del 87, perquè també aquells tres ho foren —foren creats— per unanimitat de la Cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. No hi deu haver cap diputat encarregat per la Comissió per defensar el Dictamen; per consegüent, com que no hi ha esmenes reservades, se sotmet a votació tot el Dictamen.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

El Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya ha estat aprovat per unanimitat.

A continuació, els grups poden explicar el vot. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, els diputats del Centre Democràtic i Social hem donat el nostre vot favorable al Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya, ja que entenem que, en tractar-se d'una especialitat professional, independent de la resta d'especialitats relacionades amb la salut dental, a la qual s'accedeix mitjançant un títol específic de Formació Professional de segon grau, té una independència tant professional com acadèmica que fa recomanable la creació d'un col·legi professional propi. La importància que ha adquirit aquesta professió en el marc de la Llei 10/1986, del 17 de març, reguladora de les funcions i les responsabilitats en l'àmbit sanitari dels odontòlegs i altres professionals relacionats amb la salut dental, entenem que fa necessària la creació d'un col·legi professional que estableixi les normes deontològiques pròpies d'aquest col·lectiu i que defensi, a través de l'organització col·legial, els seus interessos professionals.

Estic segur que la vella aspiració de l'Associació de Protèsics Dentals de Catalunya, de la qual alguns dels membres ens acompanyen avui, de convertir-se en col·legi professional, comptarà amb el suport de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

Per tot això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, i saludant novament l'excepcionalitat del consens assolit a l'hora de la discussió d'aquest Projecte de Llei, hem donat el nostre vot afirmatiu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Des de l'escó, senyor President, i molt breument, per manifestar que hem votat a favor del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya, tal i com vam

fer en Comissió, en primer lloc, perquè entenem que el Dictamen recull les esmenes que el nostre Grup va presentar per millorar el Projecte de Llei, i, en segon lloc, perquè aquesta és una vella professió, coneguda i reconeguda, que durant molt temps ha estat motiu de polèmica, quant a funcions i exercici, fins que la Llei 10/1986, sobre odontòlegs i altres professions relacionades amb la salut dental, va establir les funcions i les responsabilitats sanitàries, entre les quals hi ha el reconeixement de la professió de protèsic dental, per als qui posseeixin títol de Formació Professional de segon grau i els que acreditin una experiència en l'exercici d'aquesta; es feia, doncs, necessari regular i constituir l'organització col·legial que agrupi tots els protèsics dentals per dotar-los d'una eina que els serveixi per representar, delimitar i defensar els drets de la professió i vetllar perquè les seves activitats professionals s'adeqüin als interessos dels ciutadans, per la repercussió que té en l'àmbit de la sanitat i, en concret, en el de la salut dental.

I, per tant, ens felicitem d'haver aconseguit la unanimitat en la votació, i felicitem també els protèsics dentals per la creació del seu col·legi professional.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, una vegada més, aquesta Cambra s'ha pronunciat sobre la creació d'un col·legi professional que neix a l'empara de la Llei 12 del 82, de 17 de desembre. Com fa poques setmanes, aquest Parlament ha votat favorablement la creació d'un col·legi professional, i ho ha fet —jo diria— en coherència amb el que ha fet amb altres col·legis, en coherència amb el consens, amb la quasi unanimitat que s'ha donat a la Ponència i, posteriorment, a la Comissió que va debatre les esmenes.

El Grup parlamentari Popular ha votat favorablement el Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei que hom debat, i ho fa fet no solament per la coherència esmentada, sinó també perquè entén —com ja ho ha dit en altres ocasions— que l'associacionisme professional és bo : és bo per als professionals que s'agrupen en un col·legi, perquè així regulen i defensen els interessos d'un col·lectiu, la qual cosa és una garantia per a ells mateixos i per a la resta de la societat; és bo per a la resta dels ciutadans, perquè saben que aquest col·legi vetlla per una deontologia professional, vetlla per una millor qualitat en els serveis dels seus professionals i vetlla, entre altres coses, per una regulació adequada dels honoraris d'aquests professionals, cosa que és important per a tots els ciutadans. D'altra banda, nosaltres entenem que una professió com la de protèsic dental, que té tant a veure amb una branca de la sanitat com l'odontologia i l'estomatologia, de les quals, malauradament, ha de fer ús una gran part de la societat, és bo per a aquesta societat la serietat, el control que comporta l'existència d'un col·legi professional.

Per tot el que he exposat, el meu Grup, el Grup parlamentari Popular, ha votat, ha donat suport a la creació, al naixement d'aquest col·legi, i per tot això ho celebrem, i felicitem molt cordialment els membres de l'Associació Catalana de Protèsics Dentals que ens acompanyen en aquesta Cambra, que han treballat amb il·lusió, amb fermesa, per arribar a aquest moment que —penso— tots entenem que és de gran importància per a tots ells.

Gràcies, Molt Honorable President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Vull començar, jo també, felicitant els protèsics dentals que són aquí avui amb nosaltres, perquè per fi ha estat creat aquest col·legi pel qual havien lluitat des de feia tant temps. Crec que és un pas més en l'intent d'estructurar totes aquestes professions relacionades amb la salut i, en aquest cas en concret, amb la salut dental. L'Honorable Conseller, quan ens presentava la Llei, i en l'Exposició de Motius, insistia en aquest punt —«aquesta Llei reconeix la professió de protèsics dentals»— i n'explicava l'àmbit, cosa que em sembla —com ell deia molt bé— explicava què són els protèsics dentals amb una inclusió de tot allò que són i amb una exclusió d'allò que no són.

Hi ha una altra raó important en l'aprovació d'aquesta Llei, i és un element de dignificació dels estudis de Formació Professional de segon grau, tema que, em penso, ens interessa a tots nosaltres, al marge de l'aprovació d'aquesta Llei. Jo, mentre ens presentaven aquesta Proposició, aquest Projecte de Llei, recordava un text de Carner, el poeta, quan parlava, justament, a favor de la Catalunya que mastega en contra de la Catalunya que només xarrupa (*rialles*). Jo crec que ja estaria bé que hi hagués una Catalunya amb més capacitat de mastegar i no amb tanta capacitat només de produir suc.

Finalment, volia subratllar que hi ha una disposició transitòria quarta, que és molt important, que és la possibilitat que durant aquest any —o en el període d'un any a partir de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* d'aquesta Llei que avui acabem d'aprovar— sigui possible establir la normativa que permeti que els protèsics dentals que actuen com a tals en aquest moment puguin constar com a tals d'una manera definitiva.

Torno a felicitar els protèsics dentals, i ens torno a felicitar a tots nosaltres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Font.

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. Em correspon a mi explicar, en nom del Grup Socialista, els motius del nostre vot favorable a la Llei de Creació del Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya. Volem dir, en primer lloc, que ens alegrem del vot unànim dels diferents grups a la Llei, i també podem dir que ens alegrem del treball en Comissió, que considerem que ha estat positiu i constructiu i que ha contribuït a esvair dubtes i, en definitiva, a propiciar el perfeccionament de la Llei. Volem dir que compartim el criteri que no hi ha impediments legals per a la creació del col·legi i que, de fet, el marc legal és extens, que permet o que, diguem, dona suport a la creació d'aquest Col·legi, que són la Llei 10/1986, del 17 de març, sobre odontòlegs i altres professions relacionades amb la salut dental, que defineix l'àmbit d'actuació dels protèsics dentals i reconeix la professió de protèsic dental dins de la Formació Professional de segon grau, les Ordres de 12 de maig de 1976, de 16 de juny de 1977 i de 10 de juny de 1978, sobre plans d'estudis i programes de l'especialitat de protèsics dentals

de laboratori, i la Llei 13 del 1982, de 17 de desembre, de Col·legis Professionals, promulgada pel Parlament de Catalunya, que regula la creació de col·legis professionals.

Cal dir que els protèsics dentals han fet un llarg camí per aconseguir aquesta Llei. Es tracta d'una llei que arriba a la Cambra per la voluntat d'un col·lectiu de professionals que ha treballat per aconseguir-la i jo diria, fins i tot, que ha batallat per aconseguir-la. Es tracta d'una vella aspiració, que data d'entorn del 1980, i fins i tot d'alguns anys anteriors al 1980, en què es varen iniciar els primers passos en aquest sentit. I ha calgut, des d'aquelles dates, superar diferents impediments legals, conquerir les voluntats d'uns i altres i explicar-ne convincentment la necessitat fins que avui s'ha aconseguit.

El Govern de la Generalitat ha actuat en aquest procés d'intermediari entre aquesta aspiració dels protèsics dentals i el Parlament, per aconseguir dotar-se d'un col·legi. I volem dir que, en demanar un col·legi, els protèsics dentals —creiem nosaltres— no han pretès, únicament, una cosa que no seria desitjable, és a dir, ser un instrument per defensar exclusivament interessos corporatius —encara que, d'altra banda, és comprensible i segurament necessari sempre en un cert grau—, sinó que el que han pretès, el que han volgut fonamentalment és disposar d'un instrument per a la seva independència, per a la seva consolidació professional, per vetllar per la qualitat de la seva professió, pel rigor i la responsabilització en l'exercici de la professió.

També volem dir que el Col·legi serà, sens dubte, una garantia per a tots els protèsics dentals, en el sentit que serà una font d'orientació, de consulta i de servei col·lectiu; que també serà una garantia per als usuaris, en el sentit que els treballs realitzats siguin adequats i rigorosos i tècnicament qualificats; que serà una garantia per a la resta de professions sanitàries relacionades amb l'odontologia, perquè veuran enfortida la garantia de la seva prestació assistencial, i que també ho serà per al sistema sanitari en el seu conjunt, perquè és bo, en general, que les professions sanitàries s'organitzin, defineixin els seus marcs d'actuació i aconsegueixin establir-se en estadis de major professionalitat.

Quant al tràmit de la Llei en comissió, volem dir el següent : la Llei ha tingut algunes esmenes en el seu tràmit en comissió, proposades pels diferents grups parlamentaris, i val la pena que diguem o que constatem de nou que cap d'elles ha arribat al Ple, perquè s'han pogut solucionar en el tràmit de la Comissió, esvaint dubtes i interrogants plantejats : vuit d'aquestes esmenes van ser presentades pel Grup Socialista, que intuïa alguns problemes jurídics entorn de la reacció de la Llei, i l'objectiu no era altre que propiciar el perfeccionament jurídic de la Llei —una d'aquestes esmenes ha estat integrada directament al Dictamen de la Comissió, quatre d'aquestes esmenes han estat integrades també per la via de dues esmenes transaccionals assessorades pels serveis jurídics de la Cambra i tres d'aquestes esmenes han estat retirades, en fer-se innecessàries a la llum del debat mantingut.

Sobre el contingut de la Llei, volem dir el següent : que el tema de l'obligatorietat, que ens preocupava igualment en aquesta Llei que en l'anterior aprovada per aquest Parlament recentment, ha estat satisfactòriament resolt, l'obligatorietat de col·legiació, en el sentit que hem reproduït, s'ha reproduït una formulació similar a la utilitzada per a la creació del Col·legi

de Periodistes de Catalunya i del Col·legi de Podòlegs de Catalunya, més recentment, d'acord amb debats respecte a aquest tema ja mantinguts en aquesta Cambra i resolts positivament.

Volem dir també que la Llei contempla, que aquest col·legi contempla i neix amb un criteri d'amplitud i, particularment, fent una menció : que els professionals protèsics dentals que sense la titulació requerida acreditin una experiència professional durant un període de cinc anys tindran dret també a ser-ne membres. Ens sembla de justícia per a ells, sobretot en un moment de creixent professionalització i que les professions tendeixen a organitzar-se d'una manera més sòlida.

Volem també, en relació amb el contingut, fer una referència al marc europeu i dir, sobre la necessitat de tenir en compte la referència de la nostra progressiva integració al marc europeu, tant pel que fa al tema de la competitivitat professional com el de l'homologació de titulacions.

Voldríem, finalment, que la votació unànime d'avui serveixi també —és el desig del nostre Grup— com a homenatge per a la professió dels protèsics dentals, sovint desconeguts per l'usuari de la sanitat, poc visibles —certament, poc visibles—, però, en canvi, essencials per a l'odontologia i el funcionament en general del sistema sanitari, i saludar, sumar-me a la salutació dels altres grups als membres de l'Associació de Protèsics Dentals de Catalunya, que han treballat per la tramitació d'aquesta Llei, als seus membres —una representació dels quals és avui aquí present—, i que veuen avui acompanyats els seus objectius, i encoratjar-los, alhora, a prosseguir pel camí emprès.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Font. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per explicar el vot, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors diputats, l'aprovació d'aquesta Llei, que crea el Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya, era una possibilitat des que el nostre Parlament va aprovar, l'any 82, la Llei de Col·legis Professionals de Catalunya. I era una necessitat, a més. No tant per esperit corporativista, sinó perquè estableix una necessària delimitació de funcions entre professionals de la salut dental i per poder resoldre, a més —i això és prou important, també—, la problemàtica diversa que tenen els protèsics i les protèsiques de Catalunya.

També ho era perquè la professió de protèsic es mereixia l'atenció d'aquest Projecte, d'aquest debat, de tots els debats que hi ha hagut en comissió, de totes les converses positives que hi ha hagut, i de la unanimitat amb què ha estat aconseguida en aquest Parlament. Aquesta unanimitat representa —i així ho entén el meu Grup parlamentari— un homenatge a una professió que ve de lluny i que, tècnicament, ha arribat a cotes molt altes. Situant-nos només a disset anys de distància, podem dir que l'any 1972 es va crear la primera Escola de Protèsics Dentals a l'Estat, i que dos anys després —dos anys després, el 1974— ja es va crear, aquí a Catalunya, l'Associació de Protèsics Dentals de Catalunya. A partir d'aquell moment, l'activitat d'aquesta Associació va ser molt dinàmica, participant en l'organització de congressos estatals, de congressos mundials, de creació de les primeres escoles de pròtesis dentals de Catalunya, en la FP-2, i, a més a més, organitzà la primera Fira Internacional del Dental Tècnic, que vaig tenir l'honor de presidir institucionalment jo mateix. Va ser aquest mateix any, l'any

81, que es van iniciar les primeres consultes per a la constitució d'aquest Col·legi i, a més a més, això es va fer d'una manera molt ben feta i racional, perquè el primer que vam fer va ser entrar en negociacions amb el Col·legi de Dentistes o d'Odontòlegs.

Al cap de cinc anys, l'any 86, la Llei 10/86, del Parlament espanyol, va reconèixer la professió i va possibilitar la creació del Col·legi de Protèsics Dentals. Ells van continuar seguint la seva tasca dinàmica, i l'any 88 —al cap de dos anys— la Generalitat de Catalunya va prendre en consideració la creació del Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya, i, malgrat tot, va continuar la seva activitat amb innumbrables conferències tècniques, cursets, simposis, etcètera, i, fins i tot, presidint el Consell General de la Confederació Mundial de Protèsics, que va recaure en la persona —una de les persones que ens acompanyen— del senyor Juli Medrano.

Aquest Col·legi que acabem de crear tots plegats situa els nostres protèsics al lloc on han de ser a Catalunya, i els obre la porta a Europa i, a més a més, els prepara per a qualsevol invasió. En aquest sentit opinem que caldria una ràpida reglamentació de la Llei de l'Estat del 1986, sobre odontòlegs i altres professions relacionades amb la salut dental, que configurà les funcions i les responsabilitats d'aquests col·lectius dins de l'àmbit sanitari, i que ja es preveu en l'article segon d'aquesta Llei que acabem d'aprovar i, a més a més, en la mateixa Llei de l'Estat.

Felicito l'Associació, com molts altres grups aquí presents han fet, la Junta de l'Associació, que ha estat el motor d'aquesta Llei, que situa Catalunya en una posició de capdavantera altra vegada, i, en aquest cas, a favor d'una professió que es mou en el terreny de la tècnica, en el terreny de la ciència, en el terreny de l'artesania i en el terreny de l'art. I és per tot això que avui, senyores i senyors diputats, estem amb els protèsics, i, a més a més, estem de festa.

Gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomines.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de l'article 31 de la Llei 11, del 1985, de Protecció de Menors

Passem ara al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de l'article 31 de la Llei 11, del 1985, de Protecció de Menors, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la Proposició de Llei que presentem té per objecte modificar l'article 30 de la Llei de Protecció de Menors, per aconseguir que, quan l'autoritat judicial de menors decideixi aplicar una mesura d'internament a un menor, en exercici de la seva facultat reformadora, aquesta mesura d'internament s'hagi de complir necessàriament en un centre públic. Els motius pels quals presentem aquesta Proposició de Llei són bàsicament tres : un primer motiu és relativament obvi : no hi ha cap grup parlamentari que hagi defensat en aquesta Cambra —o almenys que ho hagi defensat obertament— la

possible existència de presons privades, o que hagi plantejat alguna vegada privatitzar les presons existents. Si el principi de monopoli de l'Estat i de l'Administració pública en matèria penitenciària és un principi compartit per la immensa majoria de les forces polítiques, creiem que no hi ha raons perquè no sigui un principi també compartit en matèria de menors.

En segon lloc, perquè creiem que, en el cas dels menors, està molt més justificat; no oblidem que tenim l'obligació de protegir amb major intensitat els més febles, i que al darrere d'una mesura d'internament hi ha sempre la voluntat de reformar una conducta, de reformar uns hàbits de comportament. Aquesta reforma, si s'ha d'aplicar a un menor, ha d'estar encara molt més garantida que en el cas d'un adult i, a més a més, és obvi que nosaltres, que l'esquerra considera que l'únic òrgan que està legitimat per reformar conductes ha de ser necessàriament l'Estat, per tant, el Govern central, o el Govern de la Generalitat.

És obvi, també, que el socialisme català no ha estat mai un socialisme que s'hagi caracteritzat especialment per ser un socialisme estatalista; més aviat al contrari, però nosaltres creiem que fins i tot els no-estatalistes han de comprendre que aquesta és una mesura absolutament imprescindible. En plantejar aquesta Proposició de Llei podíem haver caigut fàcilment en una temptació, que és fer-ho des d'una certa confrontació amb el treball fet per la iniciativa privada en aquest àmbit, i la veritat és que hi ha alguns exemples històrics que podien haver facilitat aquesta temptació. Però nosaltres, malgrat que s'hagin produït alguna vegada situacions inacceptables o abusos, hem preferit l'altra via, la via del reconeixement a una iniciativa privada que ha cobert, en un moment d'incapacitat de l'Estat —no sols a Espanya, sinó a altres països europeus també—, ha cobert una parcel·la que l'Estat era incapaç de cobrir.

Nosaltres estem convençuts, també, que el Grup parlamentari de la majoria ha de veure necessàriament amb simpatia aquesta Proposició de Llei, i ho dic perquè així ho va manifestar el Conseller de Justícia —aleshores el senyor Xicoy— en una resposta al Grup Socialista al Parlament de Catalunya, número de registre 12686, el 24 del X del 87, quan deia que calia «tenir en compte que, a més a més, l'internament ha de ser sempre la darrera mesura. Altrament, és criteri del Departament de Justícia la tendència d'aconseguir que els centres propis siguin els centres que tinguin bàsicament la competència dintre de l'àmbit de reforma». Nosaltres creiem, doncs, que aquesta afirmació que va fer al seu dia el Conseller de Justícia hauria de ser un argument substancial a l'hora de decidir el vot de la majoria respecte a aquesta Proposició de Llei. Nosaltres no voldríem entrar, tampoc, en una llarga polèmica sobre la naturalesa de les mesures que la justícia aplica als menors. Voldríem, senzillament, dir que coincidim amb el consens establert en la Llei en el Parlament de Catalunya, quan va qualificar aquestes mesures com a educatives, i que havien de tenir, necessàriament, una finalitat resocialitzadora.

Però, senyores i senyors diputats, això no s'aconsegueix merament amb declaracions emfàtiques en les lleis; això s'ha d'aconseguir, necessàriament, amb polítiques fermes, eficaces, amb recursos, amb diners; perquè, si no es produeix tot això, la declaració d'intencions, l'únic que possibilita, realment, és el frau d'etiquetes, i que les mesures educatives no amaguin més que, en realitat, mesures de seguretat.

Però, deixant de banda el debat sobre la naturalesa de les mesures que apliquem als menors, nosaltres creiem que sí que seria possible d'aconseguir un cert consens parlamentari entorn d'un altre tema, bastant més senzill, i és que, independentment de quina sigui la naturalesa d'aquestes mesures, el que és obvi és que s'han de rodejar de totes les garanties possibles i necessàries. Per això nosaltres, al seu dia, ens vam oposar al títol cinquè de la Llei, que facilitava l'aplicació de mesures de seguretat pre-delictuals, sense la necessària intervenció jurisdiccional. I en aquest sentit avança la nostra Proposició de Llei: el de garantir el compliment del principi de legalitat també en l'execució de les mesures d'internament, i incidir en aspectes bàsics per a qualsevol política progressista en aquesta matèria. Un, per exemple, substancial, fonamental: creiem que la potestat exclusiva de l'Estat en l'execució de les mesures té la seva base en garantir suficientment l'autonomia moral i, de vegades, fins i tot, mental, dels menors. Tenim algun exemple desgraciat en aquest sentit. Per exemple, l'esquerra va batallar durament quan es va discutir la Llei per garantir la llibertat de consciència dels menors, que els menors no haguessin de rebre educació religiosa si no la desitjaven, i així vam aconseguir un article 19 de la Llei que deia: «cal assegurar que la llibertat de consciència del menor no quedi afectada per l'aplicació de mesures que s'adoptin sobre la seva situació», i el Consell Executiu, quan va desenvolupar aquesta Llei per reglament, efectivament, ens va aixecar la camisa i va col·locar un article 4 que va dir, exactament, el contrari del que pretenia dir aquest Parlament: «sempre que sigui possible es procurarà que els menors puguin realitzar les pràctiques religioses derivades de les seves creences». És a dir, intentava garantir el que ja estava garantit, i no garantia el que era necessari garantir.

Nosaltres continuarem treballant en aquesta direcció: en la direcció d'aconseguir les màximes garanties per als menors en l'aplicació de mesures que tinguin com a causa l'internament i que tinguin com a voluntat, també, la de consecució d'una reforma de conductes i d'hàbits de comportament. Hem treballat en aquesta direcció en aquesta Cambra; hem treballat també en aquesta direcció en el Congrés dels Diputats, i hi continuarem treballant. I nosaltres creiem que el temps ens donarà la raó necessàriament. Les tendències modernes de la doctrina en aquesta direcció avancen, sens dubte; el Grup parlamentari de la majoria pot, avui, votar en contra, pot votar a favor, però nosaltres estem convençuts que el que proposem s'acabarà aplicant en línia amb el que s'està fent en tots els països europeus i en tots els països democràtics i amb una legislació progressista.

Voldria fer dues darreres indicacions finals sobre la tècnica legislativa que hem utilitzat; la tècnica legislativa és simple: és la d'una proposició de llei. He de recordar que aquesta Llei ja ha tingut una proposició de llei anterior que únicament va servir per delimitar les competències entre Justícia i Benestar Social que, de passada va servir, òbviament, per a aixecar acta de defunció del Consell Assessor i Coordinador.

Nosaltres mostrem la nostra voluntat que, en el transcurs del debat en Comissió i en tot el tràmit parlamentari, puguem arribar a acords. Creiem que és una proposició de llei factible; únicament en aquests moments queden quatre centres privats de reforma que afecten un total de trenta-cinc places; per tant, no és una mesura impossible d'aconseguir, però mostrem la

nostra predisposició a ser flexibles en els terminis d'aplicació d'aquesta Proposició de Llei, a obrir la via també a la participació dels ajuntaments, fins i tot dintre del catàleg de centres, que són centres tancats, semitancats i oberts, a fer també precisions. En tot cas, nosaltres expressem la nostra voluntat de poder avançar a facilitar l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei per part del Consell Executiu de la Generalitat.

No ens queda més que demanar el vot favorable de tots els grups parlamentaris.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Soto. Hi ha algun torn en contra? *(Pausa.)* Doncs passem, seguidament, al torn de fixació de posicions. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, els diputats del Centre Democràtic i Social votarem a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei socialista, que reforma l'article 30.1 de la Llei de Protecció de Menors, en el sentit d'establir el compliment en els centres propis de la Generalitat d'aquelles mesures d'internament dictades per l'autoritat judicial de menors, ja que es tracta d'aplicar una mesura d'internament, i entenem que no és convenient deixar-la a mans privades.

En la mateixa Exposició de Motius de la Llei, es fa menció que aquesta compleix una finalitat de prevenció i tractament de la delinqüència juvenil i infantil que entenem que han de tenir com a finalitat una reinserció efectiva del menor que s'ha iniciat en la vida delictiva o fa preveure per la seva conducta un elevat risc de comissió d'infraccions penals a la societat, i aquesta és una responsabilitat, ara com ara, assumible des de l'Administració pública, que no es pot defugir deixant els menors en centres privats anomenats «col·laboradors». D'altra banda, entenem que és des de l'Administració pública des d'on s'han de fer complir les mesures d'internament en centres que tinguin totes les garanties que s'aplicaran els criteris continguts a la Llei de Protecció de Menors sobre actuació educativa, que estableixin els controls necessaris perquè no es reproduïxin situacions d'aplicació de càstigs físics, coaccions, etcètera.

Finalment, entenem que l'aplicació d'una mesura d'internament ha de tenir com a finalitat fonamental no un caire retributiu sinó educatiu i de reinserció social, i això s'ha de controlar i portar a terme des de les institucions públiques, que són les encarregades de fer complir les finalitats de la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per fixar la seva posició, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Gràcies, senyor President. Com és ja habitual, i ha estat habitual en el Grup d'Esquerra Republicana, el posicionament respecte a les preses en consideració, el nostre Grup també votarà a favor de la presa en consideració, si bé amb la reserva d'esmenar al seu moment el que faci falta de la Llei que es presenta.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President. En re-

lació amb la Proposició de Llei per la qual es modifica l'article 30.1 de la Llei 11/85, de Protecció de Menors, el nostre Grup donarà suport a la presa en consideració d'aquesta iniciativa parlamentària. Hi donarà suport perquè és ben cert que, si el sector públic està ara en condicions d'afrontar plenament les seves competències, ho ha de fer. I amb més raó ho ha de fer quan és qüestió de donar un tractament unificat a tots aquells menors que es troben en una situació de gran transcendència pel que fa a llur futur com a adults i com a membres de la nostra societat.

Al mateix temps que anunciem que donarem aquest suport, diem que presentarem les esmenes concretes, per a les quals demanarem modificacions necessàries que entenem que s'han de plantejar amb aquesta iniciativa del Grup Socialista, per tal que s'acompleixi de la millor manera.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Tot i que la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 30.1 de la Llei 11/85, de Protecció de Menors, ens apareix com un veritable trencaclosques sintàctic, el Grup d'Iniciativa per Catalunya la votarà a favor. Primer, perquè la protecció de menors és —i sempre ho hem entès així— un procés global de reeducació per al qual hem demanat sempre més recursos, més control d'aquests recursos i un caràcter més públic d'aquests recursos. Ens sembla, a més, que és una nova Proposició de Llei per a aprofundir la nostra autonomia en aquesta matèria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, dir que, davant de la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 30 de la Llei de Protecció de Menors, presentada pel Grup Socialista, estem plenament d'acord amb el que ha dit el senyor Soto en la seva presentació; crec que el Grup de Convergència i Unió veuria amb simpatia aquesta Proposició de Llei. Certament la veiem amb simpatia; no pot ser d'una altra manera, atès l'interès que inspira aquesta Proposició. Però, que la vegem amb simpatia no vol dir que puguem estar d'acord amb aquesta Proposició. I no hi estem d'acord *(remor de veus)* —ja ho anuncio— per moltes raons, que tot seguit explicaré. En primer lloc, certament he de dir que aquesta Llei de Protecció de Menors que ara es pretén reformar va implicar un avanç important en la garantia dels drets dels menors, va ser realment un pas important en tot l'Estat espanyol, vam ser pioners, en aquest sentit, i així ho hem de reconèixer. Dir —com ha dit el senyor Soto i com es diu també a l'Exposició de Motius— que tot sembla indicar, la conveniència d'estendre aquest monopoli, fent referència al monopoli públic en l'aplicació de mesures de reforma i també a la reforma de menors, em sembla que és anar una mica lluny, ja que entenc que no es pot afirmar d'aquesta manera tan categòrica, i menys quan, en aquests moments, hi ha una forta discussió doctrinal en el tema d'institucions penitenciàries a tot el món, encara que no sigui comparable, però sí que, en alguna mesura, podem trobar-hi punts de coincidència.

També ha dit el senyor Soto —i, certament, és així— que són poquíssims els centres —quatre, concretament— que, en aquests moments, són centres col·laboradors, i que això afecta un nombre molt petit de menors —trenta-cinc, exactament. I, en aquest sentit, nosaltres entenem que això és bo, o sigui, que no és bo que nosaltres ens autolimitem en el sentit de fer de manera perceptiva que tots els menors hagin de ser atesos en centres propis, perquè l'especificitat pròpia de les mesures pot fer aconsellable que això no sigui així —la mateixa Llei de Protecció de Menors parla que es procurarà que, en tot moment, les mesures es portin a terme dins del medi natural del menor—; pot ser, perfectament, que un centre col·laborador dels que està en funcionament, per exemple, a la ciutat de Reus, doni aquestes prestacions, totes les qualitats i totes les garanties per a portar a terme aquestes mesures a un menor de Tarragona, per exemple, i que, si no es fes així, si no es pogués anar a aquest centre col·laborador dels existents, hagués d'anar, per exemple, a un centre de Figueres, a un centre de Lleida, molt allunyat del seu medi natural. No és un problema de manca de voluntat, és un problema de seguir amb la defensa de les garanties i dels drets dels menors, i entenem que aquestes garanties poden ser perfectament assumibles, d'acord amb el que ha estat, és i serà la voluntat de la Conselleria de procurar, al màxim, portar a terme, a la pràctica, aquesta filosofia que inspira la Proposició de Llei, que siguin atesos els menors en el major percentatge possible dins de centres propis; però això no sempre és possible : imaginem-nos, per exemple —i fem, potser, una maximalització—, que hi ha una balança de menors subjectes a mesures de reforma i que això fa que hi hagi centres que hagin d'atendre en un moment determinat molts menors i que hi hagi una massificació —com s'està produint en alguns centres penitenciaris, com s'ha produït en alguns moments—, i nosaltres entenem que això no és bo per al menor ni per a la finalitat de les mesures de reforma; creiem que, per sobre de tot i per davant de tot, està la dignitat del menor. I és per això que, tot i veient amb simpatia la seva Proposició de Llei, nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pérez-Moreno. Es passa a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial

Passem, a continuació, al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial, presentada per una cinquena part dels diputats del Parlament, del Grup Socialista. Té la paraula, com a signant de l'esmentada Proposta, l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyores i seny-

ors diputats, avui a Catalunya hi ha un nombre indeterminat de treballadors estrangers d'ètnies, races i cultures diferents, la majoria dels quals es troben en una situació social, laboral i cultural d'absoluta marginació. El problema —si se'n vol dir problema— és nostre, i som nosaltres els que hi hem de cercar solucions. No val a dir que la qüestió és exclusivament d'àmbit legal, perquè no és així, ni tampoc ignorar la realitat perquè aquesta no ens agradi prou. Ho vulguem o no ho vulguem, la veritat és que aquí tenim una població immigrada, amb unes necessitats reals a les quals cal donar una resposta concreta. Si tenim en compte que l'admissió de treballadors estrangers provoca sempre una crisi de rebuig en les societats receptores, i que com més caòtica sigui aquesta admissió, més ràpida i aguditzada és la crisi de rebuig, arribarem de seguida al convenciment que la integració social és l'únic camí possible, i que hem d'evitar, per tots els mitjans al nostre abast, la «ghettització» d'aquests col·lectius.

Però, sobretot, ens han d'impulsar raons humanitàries i de justícia. La nostra finalitat ha de ser que els treballadors estrangers arribin a ser ciutadans de ple dret, de la mateixa manera que nosaltres volem que siguin tractats els nostres emigrants a l'estranger. Això significa disponibilitat d'un habitatge digne, significa atenció sanitària suficient, significa previsió social a mitjà i llarg termini, signifiquen condicions laborals normalitzades, acabar amb l'explotació de què són objecte ara amb la subcontractació laboral; significa una política cultural apropiada en escoles amb docents de la llengua mare, i signifiquen un conjunt de coses més, perquè aquesta llista no va ser exhaustiu. Si no actuem en aquest sentit, senyores i senyors diputats, les conseqüències no es faran esperar, i fets com els que recentment es van denunciar en aquest Parlament, dissortadament, es repetiran. Cal evitar situacions que propiciïn actituds generalitzades de xenofòbia, que constitueixen un medi de cultiu als moviments intolerants d'extrema dreta, de signe racista i feixista.

Com a demòcrates, ens ha de preocupar profundament l'apogeu que tenen alguns partits d'aquestes ideologies a Europa : recordem Le Pen a França, recordem l'augment de vots de partits d'extrema dreta a Berlín, a Frankfurt, a Viena, que es basen precisament en l'explotació sense escrúpols de la ja esmentada crisi de rebuig envers aquell que és diferent.

Ara bé, per tal de poder actuar de la manera més convenient i precisa és necessari, òbviament, primer conèixer la situació real que tenim. Per això és bàsic la creació d'una comissió d'investigació que examini les circumstàncies socials i laborals en què es troben els col·lectius de treballadors d'altres races i cultures en els diferents indrets de Catalunya, i que esbrini si es produeixen situacions de discriminació racial de qualsevol tipus. Aquest és el text concret que nosaltres proposem. És a dir, que la comissió té com a finalitat, no solament esbrinar si es produeixen situacions de marginació per motius estrictament racials, sinó també, i principalment, conèixer les condicions generals de vida en què es troben aquests col·lectius de treballadors, per tal de poder dissenyar, aleshores, la política més convenient, més ajustada a aquesta realitat.

No entendríem una nova obstaculització del grup de la majoria, de la mateixa manera que ningú no ha pogut entendre la negativa a aprovar una proposició no de llei d'integració social d'aquests col·lectius, o una moció condemnant els brots de ra-

cisme sorgits en alguns indrets de Catalunya, o la compareixença del Síndic de Greuges perquè informés sobre la matèria, sobretot quan l'endemà vam saber que el Síndic de Greuges estava disposat a venir a informar sobre aquesta matèria, i es va donar la incongruència que el Síndic de Greuges no pogués compareixer en la seva pròpia Comissió, que ja és incongruència.

Vull destacar que tots els altres grups, sense excepció, han votat favorablement aquestes propostes, i que amb aquesta actitud negativa el Govern i el Grup de Convergència i Unió mostren un incomprensible interès que existeixi una escassa visibilitat social del fenomen immigratori a casa nostra, per creure equivocadament, com l'estruç, que si no es mira el problema, el problema no existeix. Però el problema existeix i és general, existeix a tot Europa. Algunes xifres, senyores i senyors diputats, els il·lustraran millor que les meves paraules: a França, en aquest moment, hi ha 5 milions de treballadors immigrants; a Itàlia, 1.200.000; a Alemanya, 4.500.000 —quatre milions i mig—; a Holanda, 750.000 immigrants —treballadors del Tercer Món quasi tots—; a Espanya no tenim dades oficials, però sí que hi ha un informe de Caritas, del febrer de l'any 1987, que ens diu que a tot Espanya, procedents del Tercer Món, de Portugal i de Sud-amèrica, sumen 527.000, i a Catalunya —segons les mateixes fonts—, el febrer de 1987 s'estimava una població de treballadors immigrants de 122.000 treballadors.

Aquestes xifres, aquestes dades, senyores i senyors diputats, ens han de fer reflexionar sobre l'avenir, i ens han de fer reflexionar, sobretot, que necessitem el nostre propi informe, l'informe que el Parlament de Catalunya, l'Administració catalana ha de fer.

Tenim un repte, senyores i senyors diputats, i aquest repte no és altre que construir una societat oberta, apta per viure a l'Europa multicultural del segle XXI. Treballem tots junts en aquesta direcció, i fem-ho lleialment, sense demagògies ni tergiversacions mal intencionades, fugint de la fàcil i perversa temptació de matar el missatger perquè la notícia no ens agrada prou.

La nostra proposta, senyores i senyors diputats, de creació d'una comissió d'investigació, és simplement una proposta de treball en comú; és apropar el Parlament a les qüestions importants de la societat, que bona falta li fa. Significa el començament d'una acció continuada, encaminada a assegurar una convivència pacífica i respectuosa entre tota la gent que visqui i que treballi a Catalunya, avui i demà.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Ara, segons el Reglament, hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* No es fa ús d'aquesta possibilitat, i, per tant, passem al torn de fixació de posicions. El Grup parlamentari Mixt? *(Pausa.)* El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Senyor President, des que l'1 de juliol de 1985 es va promulgar la Ley de Derechos y Libertades de los Extranjeros en España, es va limitar seriosament la possibilitat dels immigrants de fixar residència en el país. Les barreres econòmiques que s'hi contemplen no signifiquen, de fet, cap obstacle per a la lliure circulació de delinqüents internacionals, al contrari, impedeixen concedir permís de residència a molts immigrants econòmics, aquells que a falta d'altra millor ocupa-

ció vénen aquí, la major part de les vegades, a cercar un jornal migrant que serveixi per ajudar la seva família.

Creiem que no és moment d'entrar en una anàlisi de la dita Llei d'estrangeria, però no podem deixar de dir que últimament s'han produït un seguit de fets que han estat posats de manifest en aquesta Cambra a través de diverses iniciatives parlamentàries, fets que han trencat la tradició d'una Catalunya oberta, progressista i sempre disposada a criticar i denunciar qualsevol forma de discriminació racial i de xenofòbia.

Els diputats del Centre Democràtic i Social coincidim amb el Síndic de Greuges i, com ell, afirmem que els catalans no som hostils envers els treballadors estrangers. Les competències en matèria d'estrangeria pertanyen als governs civils i al Ministeri de l'Interior, però la Generalitat no pot ser aliena als problemes socials que pateixin i ha de facilitar-los la seva integració dins de la societat catalana. No som precisament els centristes d'aquesta Cambra aferrissats defensors de la proliferació de comissions de tot tipus, moltes d'elles inoperants, però també entenem que la resolució de qualsevol problema requereix el seu coneixement previ, i per això la constitució d'aquesta Comissió d'Investigació és imprescindible.

Per tot això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, votarem afirmativament la Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial a Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Començo per dir que el nostre Grup parlamentari és favorable a la creació d'aquesta Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial a Catalunya.

Dit això, dir també que hem de ser conscients —almenys, ens ho sembla al nostre Grup— que, almenys aquesta vegada, la majoria hauria de tenir present que no es pot amagar permanentment el cap sota l'ala en reaccions com les que vivim a Catalunya, de més de 150.000 persones —un informe de Caritas diu 120.000, però altres informes arriben fins a 150.000 persones—, que d'una manera, sovint absolutament clandestina, d'una manera sovint absolutament inhumana, viuen a ciutats, barris i pobles del nostre país.

El dia 5 d'aquest mes, aquest Diputat, juntament amb un diputat del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, va assistir a una assemblea de més d'un miler de treballadors estrangers —del Marroc, o d'Algèria, d'altres països centrafriacs, de Filipines, del Pakistan, hindús, etcètera—, homes i dones que van denunciar durant pràcticament quatre hores, de manera molt dura, actituds d'insolidaritat, actituds d'incomprensió, actituds d'intolerància i, en alguns casos —i força—, actituds de discriminació racial en diferents poblacions del país, i no ens hem d'esverar, perquè això és un fet; per desgràcia, passa aquí i passa a tot Europa i passa en el conjunt de societats occidentals que les darreres dècades veiem que l'existència d'un fet migratori sud-nord, un fet migratori en recerca de la supervivència per a moltes dones i homes que procedeixen dels estats espoliats pel Primer Món, del qual també Catalunya forma part.

Aleshores, el que no podem fer —ho torno a dir— és obviar el fet, i al nostre Grup parlamentari ens dol que la Comissió del

Síndic de Greuges —i, en això, penso que hem d'eleva una protesta formal davant el Ple— es negui, per part de la majoria, la compareixença precisament del Síndic de Greuges, per, entre altres temes, parlar de l'existència o no de brots de racisme a Catalunya, o la no-adopció d'una proposició no de llei i d'una moció que el Diputat que proposava la constitució d'aquesta Comissió ha esmentat tot alhora.

Tampoc som favorables a la creació de massa comissions d'estudi o d'investigació, sobretot perquè els grups més petits ens podem trobar que no donarem l'abast —amb els pocs diputats que som— d'assistir a totes aquestes comissions, i en això tenim un criteri realista, però sí que creiem que aquesta, en tot cas, seria una de les excepcions, perquè, realment, convé que el Parlament de Catalunya adopti un informe, tingui un informe que pugui ser marc de referència per les diferents organitzacions cíviques, socials, i, òbviament, polítiques catalanes, en relació amb la discriminació racial, sí o no, i en quins casos.

Entenem que seria una bona política de prevenció d'uns fenòmens que, de moment, no són potser molt greus, però que existeixen i que, al nostre entendre, fóra positiu, per tant, que s'adoptés.

És per totes aquestes raons, i recordant un cop més —això ho hem fet sempre— que per a Esquerra Republicana —i amb això abonem el que ha dit el Síndic de Greuges en més d'una ocasió, i altres personalitats i autoritats del país—, per a Esquerra Republicana, Catalunya no és racista; és un país obert, és un país de pas, ho ha estat sempre, ho continua essent. Però això no treu la possibilitat que hi hagi el perill de contínues actituds d'intolerància que poden desembocar en actituds sí que racistes en un futur, i és precisament per aquest caràcter de prevenció, i tenint present el que està passant, com s'ha dit també tot alhora, en diferents països europeus darrerament, que creiem que, realment, la majoria, en aquesta ocasió, hauria de tenir present que els signes així que fa un moment he presenciats per part del portaveu de la majoria, quan se li preguntava des d'un altre grup parlamentari el posicionament sobre aquest tema, no crec que siguin la bona manera de solucionar una possible sortida; haurien de ser més aviat signes positius, que és, almenys, el desig del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Ara, li correspon al Grup parlamentari Popular. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, Catalunya és un país petit que està celebrant el seu Mil·lenari sense massa convicció, i aquest és un Parlament autonòmic amb poders limitats, i la Proposició que estem debatent és una més entre les moltes qüestions a tractar en un Ple bastant carregat, i, tot això, ens podria portar a un posicionament de tràmit, esgrimint quatre tòpics més o menys ben amanits.

Tanmateix, aquest portaveu no té —a diferència d'un altíssim càrrec de la Generalitat, al qual se li atribueix injustament un poder extraordinari, quan la veritat és que només el té enorme (*rialles*)— el privilegi de ser autodidacte. I com moltes de les seves senyories saben per pròpia experiència, els que no som autodidactes, en comptes d'anar del que és particular al que és ínfim, sentim, habitualment, la temptació poc controla-

da d'anar del que és particular al que és general. I són precisament consideracions de caràcter general les que no permeten, al nostre Grup, votar a favor de la Proposició de crear una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial.

I no perquè la nostra posició de rebuig al racisme, com en totes les mostres d'insolidaritat irracional no sigui clara i terminant; en aquest sentit, ja ens vàrem manifestar amb tota claredat i contundència en el passat Ple, quan vàrem donar el nostre suport, juntament amb la resta de grups de l'oposició, a la Moció sobre el racisme, presentada pel respectat i il·lustre Diputat senyor Oliart.

Però la Proposició d'avui constitueix un exemple particular de la manera com el nostre Grup creu que no s'ha de fer, en general, oposició al Govern.

L'altíssim càrrec autodidacte al qual abans feia referència, i al qual podríem denominar, a la manera homèrica, «el de les llargues pestanyes» (*rialles*), va aprofitar recentment la càlida intimitat que proporciona aparèixer davant d'un milió llarg de telespectadors per donar una visió no massa favorable de l'oposició i del seu paper. Va dir, exactament : «L'oposició, si no fa crítica, què fa?» I és obvi que un autodidacte no té per què saber que, a més de criticar, l'oposició controla, impulsa, orienta, estimula i, fins i tot en determinats temes d'interès superior, dona suport al Govern.

Però propostes com la que estem debatent en aquests moments no ajuden a l'educació política de certs autodidactes. Què és una comissió d'investigació?, quines implicacions té la formació d'una comissió d'investigació?, com entén l'opinió pública la constitució d'una comissió d'investigació? La posada en marxa d'aquest mecanisme de control parlamentari no és una operació trivial. Perquè un problema requereixi l'atenció d'una comissió d'investigació ha d'oferir la suficient entitat i la suficient gravetat; ha d'exigir, tant pel seu caràcter com per la seva extensió en l'espai i en el temps, l'atenció permanent i intensa de la Cambra. I la pregunta que ens fem, i que fem al Grup proponent, és la següent : els casos aïllats i localitzats de racisme que s'han produït al nostre país, són això, situacions esporàdiques i episòdiques, o responen a una problemàtica generalitzada? Perquè constituir una comissió d'investigació seria tant com afirmar que Catalunya està seriosament malalta de racisme, que el racisme és un problema significatiu de la nostra societat, i això no és objectivament cert. Els catalans som majoritàriament oberts, cordials, acollidors amb els que vénen d'altres terres, amb els que pertanyen a altres ètnies : el poder integrador de Catalunya és un dels nostres legítims motius d'orgull. La creació d'una comissió d'investigació significaria presentar una imatge negativa i, probablement, distorsionada i equívoca de la realitat catalana.

Permetin-me tornar a allò que és general : fer oposició no és —i consti que no ho dic per cap grup d'aquesta Cambra— erosionar sistemàticament el Govern i magnificar automàticament qualsevol problema. Quan es fa oposició d'aquesta manera un s'exposa que un autodidacta poderós desqualifiqui públicament i globalment seixanta-sis diputats d'aquesta Cambra, cosa que a mi, i al nostre Grup, els haig de confessar que no ens ha produït cap plaer. No convé utilitzar artilleria de gran calibre si no és absolutament necessari, perquè quan se susciten qüestions —que malauradament se'n suscitaran— que sí que requeriran de veritat la creació, al llarg d'aquesta legislatura,

de comissions d'investigació, amb proposicions com la present —en cas que prosperés— hauríem devaluat, des del nostre punt de vista, aquest poderós instrument de control parlamentari.

Quan es fa oposició a un govern que basa la seva acció política i la seva capacitat d'arrossegament electoral en un cabal cultural, històric, sentimental i lingüístic que és de tots, s'ha de ser especialment curós amb l'adequació dels instruments de crítica i control a la magnitud real dels fenòmens. En cas contrari, mereixeríem els comentaris i les mirades displicents que sota d'unes desmesurades i fascinadores pestanyes ens ha dedicat injustament i públicament el Govern. Per tot això, i reconeixent les bones intencions del Grup proponent —que ens consten— i respectant l'interès, que sabem sincer i que l'honora, del diputat proponent per aquesta problemàtica —preocupació que nosaltres també compartim—, votarem en contra d'aquesta Proposta de Resolució.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Ben al contrari, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè vol revaluar el paper de la Cambra i perquè sap que és obligació de la Cambra tenir els sentits molt oberts a tot allò que està passant a Catalunya, costi el temps que costi i representi l'esforç que representi, votarà a favor de la Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial a Catalunya. Per una raó bàsica : perquè creiem que és una cautela més en un tema on no val a badar.

Nosaltres creiem que la Llei d'Estrangeria, votada favorablement a Madrid per socialistes i per Minoria Catalana, no és suficient per tallar, en aquests moments, els brots de racisme ni per garantir els drets dels ciutadans estrangers que són avui dia a Catalunya. Nosaltres som i ens sentim molt europeus; aquesta setmana hem llegit els comentaris de la premsa europea a les eleccions alemanyes, Hessen, no solament la premsa alemanya, sinó diaris —per exemple, recordo una editorial no sé si d'ahir o d'abans-d'ahir del diari romà *La Repubblica*— que expressen una enorme preocupació per un fenomen que ens depassa i que, per entendre'ns, cap de nosaltres no voldria que es produís, però que, de fet, es produeix. Ara ja no és solament a Berlín per una situació molt especial, no és solament el fenomen Le Pen a França, en aquests moments és també el fenomen de Hessen, i tots els comentaristes relacionen aquests fenomen amb la mala resolució dels grups estrangers —d'estrangers marginats, compte!— que hi ha en aquests països, i de grups que tenen regulacions polítiques i laborals molt sovint insuficients.

Nosaltres, precisament per tot això, tenim un interès enorme que aquesta comissió es constitueixi, i consti que no volem prejudicar quin serà el resultat de la comissió, ni volem qualificar amb la paraula «racisme» i fent un cert fetixisme verbal tots aquells fenòmens de discriminació que es poden produir a Catalunya, perquè, per exemple, tenim la sensació que no hi ha racisme envers els japonesos que són a Catalunya i, en canvi, sí que n'hi ha, curiosament, envers collectius de treballadors nord-africans que són a Catalunya i que estan vivint en unes condicions laborals, d'habitatge i de vida quoti-

diana especialment preocupants. Han examinat en alguna ocasió la situació en què es troben aquests collectius a les presons de Barcelona? Han vist si hi ha garanties de drets per als empresonaments o, senzillament, per a les detencions? Han pensat quant de temps passa des que aconseguen els documents que els converteixen en treballadors legalitzats i el temps que encara els queda per treballar amb aquests documents i què passa quan, en la majoria dels casos, aquests documents arriben quan ja s'ha acabat el període per al qual era possible que aquests documents permetessin legalitzar la situació d'aquests treballadors?

És a dir, no volem, repeteixo, predeterminedar res. Tant de bo que aquesta comissió ens pogués confirmar, a tot el Parlament, que no, que no hi ha perills de racisme a Catalunya, seríem els primers a estar molt contents d'aquests resultats i els primers a aprovar-ho. Crec que té tota la raó el Diputat senyor Àngel Colom quan diu que, en un tema com aquest, no podem amagar el cap sota l'ala, i si, això, ho diu un diputat que es diu Àngel Colom, ell sap per què ho diu. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres compartim i al mateix temps discrepam d'arguments diversos, evidentment, que s'han donat per tots els grups, és a dir, podríem estar d'acord amb part de la intervenció de tots i cada un dels grups que han intervingut abans que nosaltres, però també hi ha elements de les diverses intervencions amb els quals estem en desacord.

Estem davant d'un problema que nosaltres no podem, en cap moment, qualificar de trivial ni de petit : és un problema molt important, si bé estariem d'acord, parcialment, amb l'afirmació que, ara com ara, a Catalunya no hi ha un problema de racisme; és més, anar-ho dient pot fomentar que hi fos. De tota manera, això és només una situació momentània, perquè això anirà en el sentit de complicacions en augment. I m'explicaré : és un fet —que coneixen els demògrafs— absolutament comprovat que entre la ribera nord i la ribera sud de la Mediterrània hi ha una situació demogràfica radicalment diferent; a la ribera nord de la Mediterrània es produeix una situació de total estancament del procés de creixement —que queda estancat i, per tant, no és de creixement— de la demografia, i, en canvi, a la ribera sud de la Mediterrània hi ha un fort procés de creixement demogràfic. En canvi, en el tema econòmic la situació és inversa : la ribera nord de la Mediterrània és una de les àrees de gran desenvolupament previsible per al futur, fins i tot comparat amb altres zones d'Europa —el que se n'ha dit el *Sun belt* a l'europea—, i, en canvi, un estancament o un retrocés, o una situació, almenys, molt difícil —i previsiblement de durada llarga—, a la ribera sud de la Mediterrània.

Senyores i senyors diputats, no s'ha de ser cap àliga per adonar-se que aquesta situació pot esdevenir complicadíssima. De fet, hi ha un estudi d'un sociòleg francès que demostra, dins de les demostracions que es poden arribar a fer en sociologia —que, evidentment, són d'un caràcter molt diferent de les geomètriques—, però conclou que l'any 2025, que el tenim aquí a la cantonada —i que en termes de les qüestions que s'han d'enfocar, no amb una política de jugada curta sinó amb una política de visió a llarg termini, l'any 2025 el tenim a la

cantonada—, l'any 2025 entre un de cada cinc o un de cada vuit —aquest és el marge que estableix aquest sociòleg francès— dels ciutadans del sud d'Europa seran o bé africans o bé fills d'africans. I això passarà d'aquí a vint, vint-i-cinc, trenta anys. Llavors, disminuir o trivialitzar qualsevol cosa que tingui a veure amb l'esforç que la costa nord de la Mediterrània, i especialment la nord-occidental —perquè és allà on el procés de desenvolupament econòmic és més fort—, haurà de ser, per donar una solució que sigui acceptable en termes de drets humans, que sigui acceptable en termes econòmics, que sigui acceptable en termes socials, és un esforç immens, i no el podem trivialitzar.

Catalunya, penso jo, es diu, es diu —s'ha dit per diverses persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, s'ha dit—, Catalunya té una tradició d'obertura, provocada perquè és un país de pas o provocada pel tarannà de la seva gent —i això és molt positiu : Catalunya té una tradició de tolerància i acolliment. Vol dir que Catalunya està situada centralment a l'àrea d'aquest previsible futur problema i, al mateix temps, té l'experiència, té l'experiència i el tarannà adequats per intentar trobar-hi una solució positiva. I en tenim exemples, en aquest Parlament : de vegades, tenim la tendència tots plegats a recordar-nos només d'aquelles coses que ens enfronten i d'aquelles coses que no hem sabut resoldre bé, o d'aquelles coses que han estat objecte d'un debat punxegut, i, en canvi, aquest Parlament, és a dir, els polítics catalans, hem fet una cosa extraordinàriament positiva, que ha estat saber tractar fora de la jugada curta política un tema que hauria pogut ésser tan conflictiu com aquella que ens estem referint, que és el tema de la convivència a Catalunya i el tema lingüístic. Aquest Parlament es pot sentir enormement orgullós de tot el procés que va aportar al tema de la normalització lingüística, i no ha estat objecte, senyores i senyors diputats, d'una comissió d'investigació : es va fer tot el que va caldre per resoldre positivament i harmònicament el problema.

Jo penso —i des d'aquí faig aquesta crida amb tota la solemnitat de què som capaços— que aquesta qüestió que ens està ocupant, i que és injust anomenar-la «el racisme», «els brots de racisme...», no, no, escoltin, escoltin, és una problemàtica molt seriosa que tindrem durant els propers vint, vint-i-cinc o trenta anys; jo voldria, desitjaria fer una crida que arribés a tots nosaltres en el sentit que fóssim capaços de tractar aquesta qüestió de tanta importància i tan potencialment difícil amb el mateix seny, amb el mateix tarannà amb què vam tocar i hem anat donant solucions positives, any rere any, al tema lingüístic.

Estem, dic, privilegiadament situats per al desafiament però també per a la solució; però, senyores i senyors diputats, la comissió d'investigació no és la solució, i jo ho dic amb tota la cordialitat i amb tot el respecte : no és la solució, perquè va en la línia de la jugada curta. Mirin, en teoria de jocs —que ara podria aixecar el somriure i dir : «Mira, aquest parla dels jocs...», no, no, la teoria de jocs és una branca molt seriosa de les matemàtiques— hi ha un problema, clàssic, que se'n diu —perquè s'explica normalment fent servir un exemple que els

diré ara—, se'n diu el «problema del presoner», el «dilema del presoner», amb més precisió. Què vol dir això? Vol dir que si creéssim una comissió d'investigació sobre aquest tema i fóssim capaços, dins de l'entorn i de la tècnica de la comissió d'investigació, de mantenir l'equilibri, tots, i el país, en sortiríem raonablement beneficiats, però existiria en cada moment la temptació que un dels participants en aquest joc volgués obtenir un guany, a curt termini, polític i se sortís del tractament consensuat o de l'acord aquest bàsic que estava dient jo, que se'n sortís per aconseguir un guany. El trist o l'inestable d'aquestes situacions és que, com que tots els participants saben que un altre pot ser temptat per un guany conjuntural i a curt termini, llavors tots estripen les cartes en un moment més tardà o més proper, amb la qual cosa tots hi surten perdent, però el trist seria no que hi sortiríem perdent tots nosaltres, sinó que hi sortiria perdent Catalunya i hi sortiria perdent la societat catalana.

Per tant, jo crec que el més sensat, el més assenyat és que no ens posem nosaltres mateixos en la situació del dilema del presoner, creant una comissió d'investigació que no és d'una manera diàfana, claríssima, no és —i molt respectuosa—, però no és la tècnica adequada per tractar un tema d'aquest tipus, i naturalment, senyor Colom, nosaltres no volem, però tampoc podem amagar el cap sota l'ala, nosaltres.

No vull fer referència a un altre tema que jo també volia comentar, però que és molt marginal en relació amb tot el que he comentat, que és el de l'excessiva proliferació de comissions en aquesta Cambra. Si la tècnica adequada per promoure el tarannà que crec que s'ha de promoure sobre aquest problema fos la comissió d'investigació, la proliferació de comissions no seria obstacle, no seria obstacle perquè el tema és prou important, però precisament per les característiques del tema i per les úniques possibles vies de solució que jo hi veig, que no passen per la comissió d'investigació, és pel que nosaltres votarem en contra de la comissió d'investigació.

I per acabar, senyor President, deixi'm advertir al senyor Colom que quan jo moc el cap negativament també pot ser que estigui informant el meu company de l'altra fila, doncs, que no penso votar el candidat del Barça que ell em proposava, per exemple; és a dir, jo puc dir que no per moltes coses, també puc dir que sí per moltes coses.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposta de Constitució d'aquesta comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de Constitució de la comissió d'investigació sobre la discriminació racial ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i quatre minuts.)